

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Farklı Bir Dünya - Sandra Field

Birinci Bölüm

Moria sıkıntıdan patlıyordu, patlıyordu...

Aslında dış görünümünden bunu anlamak mümkün değildi tabii. Göz kamaştıran güzelliğinden emin, kaygısız bir hali vardı. Kalabalığın arasında rahat adımlarla dolaşıyor, zaman zaman tanıdıklarıyla konuşuyor, zaman zaman da yanından geçen bir garsonun elindeki tepsiden bir kanepe alıp ağzına atıyordu. Bütün gözler onun üzerindeydi.

Kadınlar onu yukarıdan aşağıya süzdükten sonra tahminlerde bulunuyorlardı.

"O elbiseye bir servet harcamış olmalı. bütün o altın işlemeler... Hale incileri..."

"Bütün elbiselerini indirimli alıyormuş, hayatım. bahar koleksiyonlarını Moria Tennant sergileyecek olduktan sonra hangi mağaza ona indirim yapmaz ki? İncilerde öyle tabii...Baksanıza, kiminle birlikte gelmiş..."

Moria Tennat'ın yanındaki erkek, masmavi bir denizin üzerinde zarif bir şekilde salınan yatı izleyen bir sandal gibiydi. Adamın giydiği takım elbise ve gömlek son derece pahalı olmasına rağmen, yine de kendilerinden beklenen havayı sağlayamamışlardı. Koyu kumral saçları tam tepesindeki açıklığı örtmek için dikkatle taranmıştı; durmadan terliyordu.

"Anton Barber değil mi o?"

"Evet. New York'un en zengin erkeklerinden biri, canım."

Erkeklerin gözleri de hiç ayrılmaksızın Moria Tennant'ı izliyordu. Bu gözlerde hayranlıktan şehvete kadar değişen türlü duyguyu okumak mümkündü. Moria bütün bu bakışları hiç umursamadan dolaşmaya devam etti. Beş altı yıldır kendisine yönelen bu bakışları o kadar kanıksamıştı ki artık... Birden durdu. Kavalyesini, bir büyükelçi ve yanındaki zarif eşi ile tanıştırdı. Edwina Talcourt'a öteden beri hayranlık beslerdi. Kendinden emin, zarif, hoş bir kadındı. Bir süre Metropolitan Operası'nda oynamakta olan Don Carlo ve Guggenheim'daki heykel sergisi üzerine sohbet ettiler. Moria sanat galerilerinin sürekli ziyaretçilerindendi. Hiçbir sergiyi kaçırmamaya çalışırdı. Ama sanata duyduğu bütün ilgiye rağmen, bu sohbet bile kafasındaki sabit fikrin zayıflamasına yardımcı olmamıştı. Sıkılıyordu...

Bazı günler, bu duygudan bir daha asla kurtulamayacağını hissediyordu. Garip bir duyguydu bu. Kendisini bir sis perdesinin arkasına saklamıştı sanki. Yıllardır severek yaptığı işler dayanılmaz bir biçimde sıkıcı gelmeye başlamıştı artık. Daha da kötüsü enerjisinin giderek tükenmekte olduğunu hissediyordu. Oysa, New York gibi bir kentte, modellik mesleğinin zirvesindeki bir kadının ihtiyacı olan şeylerin başında, güzelliğin yanı sıra enerji ve hırs gelirdi.

Kendini zorlayarak dikkatini Trevor Talcourt'ın konuşmasına vermeye çalıştı. Yaşlı adam punk müziği ile ilgili ilginç şeyler anlatıyordu. Schoebrig ve Hindemith'in fanatik hayranlarından biri olan Anton ise ağzının içinde gevelediği anlamsız bir iki söz ile büyükelçinin düşüncelerine katıldığını belirtmeye çalışıyordu. Moria birden gülümsemek için kendini zor tuttu. Komik bir adamdı Anton. Ondandır hoşlanıyordu. Zaten davetlerini kabul etmesinin nedeni de buydu. Hiç kimsenin inanmayacağını bilmesine rağmen, Anton'ın servetinin kendisi için hiç bir önemi yoktu. Üstelik Anton da Moria'yı servetiyle etkileyemediğini gayet iyi biliyordu. Onunla birlikte etrafta görünmek istemesinin tek nedeni, Moria gibi bir kadınla birlikte dolaşan bir adamın şöhretinin arttığının farkında olmasıydı.

Mori yanından geçen garsonun elindeki gümüş tepsiden bir bardak şampanya aldı. Sonra gözlerini salonda gezdirdi. Partiyi televizyon program yapımcılarından Ted Price veriyordu. Yaptığı programların başarısını kutlamak için verdiği partiler Ted'in ününe ün katıyordu. Üç yıl önce Moria ile uzun bir röportaj yapmıştı. O zamanlar Moria'nın yüzü yebni bir kozmetik kampanyası sayesinde bütün ülkede tanınmıştı. Televizyon programından sonra Ted, moria'yı yemeğe davet etmiş ve genç kızı yatağa götürebilmek için epey kararlı bir mücadele vermişti. Ama Moria'nın bu teklifi nazik bir biçimde reddettiğini görünce yenilgiyi kabul etmiş ve o zamandan beri de çok iyi dost olmuşlardı. Ted'in verdiği partilere davet edilebilmek birçok insanın rüyasında bile göremeyeceği kadar büyük

bir şanstı. Ama Moria burada da sıkılıyordu... Demek durum artık çok ciddi bir hal almaya başlamıştı.

'Sıkıntı' sözcüğü, içinde bulunduğu ruh haline gerçekten açıklayabiliyor muydu acaba? Kendini berbat hissediyordu. Yalnız, mutsuz ve tuzağa düşmüş...

'Şaşmalama!' diye yükseldi içinden bir ses. 'Neden mutsuz olacaktı? New York'un en güzel kadınlarından birisin Dünya kadar paran var. gardırobun birbirinden şık elbiselerle dolu. Bir yağın arkadaşın var. Neden mutsuzsun?'

'Ama şu koskoca salonda seni gerçekten seven bir tek insan bile yok,' diye yükseldi içinden bir başka ses. 'Eper şu kapıdan çıkıp gitsen ve bir daha geri dönmesen, senin için gerçekten endişelenecek bir tek insan bile bulamazsın. Evet, senden hoşlanan bazı insanlar var ama bir çoğu daha çok kıskanıyor. Hiç kimse için dünyanın en önemli insanı değilsin.'

'Peki, bu durumun suçlusu kim? Yıllardır zirveye tırmanmaktan başka bir şey düşünmedin. Hiç kimsenin gerçekten seni sevmesine izin vermedin. O yüzden yakınmaya hakkın var mı?'

"Modern sanatlara yoğun bir ilginiz var sanırım", diyen bir erkek sesi duydu Moria kulağının dibinde. "Beni şaşırtıyorsunuz Miss Tennat. ben bütün modellerin kendilerinden başka hiç bir şeye ilgi duymadıklarını sanırdım."

Moria şaşkınlıkla başını çevirdi. Ve birden dünyanın en mavi ve en alaycı gözleriyle karşılaştı. üstelik oldukça uzun boylu olmasına ve ayağında epey yüksek ölçeli ayakkabılar bulunmasına rağmen karşıdaki adamın boyu en az beş santim daha uzundu. Soğuk bir sesle karşılık verdi. „Siz de kimsiniz?“

Adam yine o alaycı tavırla başını hafifçe öne eğdi. „ Patrick Casey hizmetinizde, hanımefendi."

Demek o ünlü oyun yazarı bu adamdı! Patrick Casey'nin son oyunu olan bütün Broadway'i altüst etmiş, biletleri aylar öncesinden kapılmıştı. Moria oyunu görmesine rağmen, yazarı ile daha önce hiç karşılaşmamıştı. Birden gazetelerde gördüğü fotoğrafları hatırladı. Ama anlaşılan o fotoğraflar Patrick Casey'ye haksızlık etmişlerdi. Siyah gür saçları, masmavi gözleri, sert kaslı vücudu ile yakınlıktan da öte, çok değişik, ilginç bir adamdı. Onunla ilk kez karşılaşan bir insan onun yazar olabileceğini asla tahmin edemezdi. Üstünde şık smokin bile o vahşi, kaba saba dağ adamı havasını silememişti.

Moria adamın açık imasını hatırlayarak sinirlendiğini hissetti. Son derece tatlı bir sesle karşılık verdi. „Oyunlarınızı çok ilginç buluyorum Mr. casey. Bu kadar ilginç yapıtlar veren bir yazarın kendisine takma ad olarak da daha ilginç bir isim bulacağını düşünmüştüm nedense. Aksanınızdan ve yüz hatlarınızdan çıkarabildiğim kadarıyla İskoç kökenlisiniz, öyle değil mi?“

Adamın yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. „Birincisi, Patrick Casey benim gerçek adım. Takma değil. İkincisi, şu karşıdaki tabloyu neden öyle ağzınız bir karış açık izlediğinizi sorabilir miyim Miss Tennant? Sanki en yakın dostunuzu kaybetmişsiniz gibi dalgın gözlerle bakıyordunuz da."

Moria yardım istercesine çevresine göz attı. Ama Talcourtlar yanlarına gelen yeni bir çift ile hararetle bir konuşmaya dalmışlardı. Anton da tam ortalarında idi. Demek oradan yardım gelmesi mümkün değildi. „Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum," diye cevap erdi sert bir sesle. „Adımı nereden biliyorsunuz?

"New York!un en ünlü modelini nasıl tanımam? Televizyon, gazeteler, dergiler hep sizden söz ediyor... 'Büyüleyici güzel Moria Tennant, Yves St. Laurent'in kış koleksiyonunu sergiliyor...Miss Moria Tennant yılın partisindeydi...Moria Tennant sarışın sözcüğüne yeni bir anlam kazandırdı...Ha,

aklıma gelmişken sorayım. Şu pırıl pırıl sarı saçlar bir şişe boyanın mı eseri acaba?"

Moria dalgalı ve gür sarı saçlarını eliyle düzelttikten sonra nazik bir sesle konuştu. „Saçlarım şimdiye kadar boyayla tanışmadı Mr. Casey, Ya sizinkiler?"

"Ah demek, büyüleyici güzelimizin pençeleri de sivriymiş? Yüzünüzün, diş macunundan kürk mantolara kadar her şeyi satabileceğini bilmek sizde nasıl bir duygu yaratıyor?"

"Anlaşılan mesleğimle görünmek istediğiniz kadar yakından ilgilenmiyorsunuz, Mr. Casey. Yoksa kürk mantolar için asla modellik etmediğimi bilirdiniz."

Bir an için adamın yüzündeki alaycı ifade silindi. Gözlerinde merak ve ilgi belirdi. „Öyle mi! Peki neden?"

Çünkü doğanın, hayvanların hayatını yeterince zora soktuğunu biliyorum. Onların kürklerini sırtımda sergileyerek birde ben dert açmak istemem başlarına."

Doğrusu hayranlık uyandıran düşüncelerinizle beni şaşırtıyorsunuz. İlkelerinize sıkı sıkıya bağlı bir insansınız demek. Daha başka hangi konularda bu kadar kararlı davranırsınız, Miss Tennant?"

"Mesleğim nedeniyle bana saldırıda bulunabileceklerini sanan erkeklerden de nefret ederim, Mr. Casey. Ben sizin mesleğinize burnumu sokmuyorum. Öyleyse siz benimkine karışma hakkını nereden buluyorsunuz?"

Tan o sırada bir garson yanlarına geldi. „Biraz daha şampanya alır mıydınız efendim."

Patrick Casey doğal bir hareketle Moria'nın elindeki boş bardağı alıp tepsiye bıraktıktan sonra ona dolu bir bardak uzattı. Moria bir oyun yazarının ellerinin beyaz, yumuşak ve manikürlü olduğunu düşünmüştü hep. Oysa Patrick Casey'in elleri daktilo başında oturan bir adaminkinden çok, ormanda elide baltayla odun kesen birininkine benziyordu. Güneşte yanmış, sert ve güçlü ellerdi bunlar. Genç kız belkemiğinde garip bir ürperti hissedince telaşla şampanyasından bir yudum aldı.

Patrick Casey aralarındaki bu soğuk savaş sanki hiç kesintiye uğramamış gibi doğal bir tavırla konuşmaya devam etti. „Sanırım benim sizi anlatmaktaki güçlüğüme mesleğinizden kaynaklanıyor. Bütünüyle yapay bir dünyayı yansıtmayı amaçlayan bir meslek olmasından."

Moria gözlerini kırptırdı. Birden yüreğini saran sıkıntının kaybolduğunu hissetti. „Sanırım sizin mesleğiniz için de aynı şeyleri söylemek mümkün."

"Ah yanılıyorsunuz...Tiyatro dünyasında ve oyuncular arsında yapay bir ortam bulunduğu söylenebilir ama ben sonunda seyircilerle yüz yüze geliyorum. daha başka bir deyişle, benim kullandığım araçlar yapay olabilir, ama sonunda daima gerçeğe karşı karşıya gelirim. Sizin mesleğiniz ise başından sonuna kadar yapaylık içinde geliyor. Sadece dış görünüm önemli O sergilediklerinizi giyen veya kullanan insanların ruh durumu sizi asla ilgilendirmiyor."

Moria birden sarsıldığını hissetti. Uzun bir süredir ruhunu saran sıkıntının kaynağı işte bu sözlerde gizliydi. Ama bütün bunlar Patrick Casey'nin üstüne vazife değildi. Bir başkasını böyle kolayca harcayarak kendi mesleğini aklamaya çalışmanızı alkışlanmaya değer doğrusu."

"Oyun yazmak dünyanın en belalı işlerinden biridir. O yüzden ne yapıp edip kendime haklı nedenler bulmak zorundayım. Öyle değil mi?"

"Öyleyse isterseniz gelin ikimiz de meslek değiştirip daha değerli ve saygın işler bulalım kendimize, Mr. Casey. Bundan böyle sadece sosyal yardım faaliyetlerinde görev almaya ne dersiniz?"

Patrick Casey bir kahkaha attı ve Moria nefesinin kesildiğini hissetti. Bu adamı ilk gördüğü anda dünyanın en yakışıklı erkeğiyle karşı karşıya olduğunu düşünmüştü. Oysa mesleği gereği şimdiye kadar sayısız yakışıklı erkekle tanışmıştı. Patrick Casey'nin yüz hatları profesyonel bir mankenin

düzgün ve yumuşak çizgilerinden çok uzaktı. Çenesinin hatları çok sertti. Uzun bir burnu ve çukurlarına hafifçe gömülmüş gözleri vardı. Ama...ama özellikle güldüğü zaman dünyanın en yakışıklı erkeği oluyordu. Moria elinde olmaksızın gülümsedi.

Patrick casey rahat bir tavırla konuştu. „Sizin derdiniz ne biliyor musunuz, Miss Tennant? Bu kadar güzel olmanız. Güzel kadınlara karşı artık bağışıklık kazandığımı sanıyordum. Ama şu anda sizi omzuma atıp şuradan çıkıp gitmek için dayanılmaz bir istek duyuyorum.“
Moria birde kızardı. „Bu arada giderken Tarzan gibi çığlıklar atmayı da düşünüyor musunuz acaba?“
„Elbetye. Bir tiyatro oyununun finali olarak çok etkileyici olurdu, değil mi?“
„Evet. Oldukça etkileyici bir final olurdu.“ Moria genç adamın mavi gözlerinde beliren kıvılcımı fark edince birden toparlandı. „Her neyse, yine de böyle bir oyunda rol almamayı tercih ederim.“
„Etkileyici olduğunu siz de kabul ettiniz ama. üstelik böyle bir şey yaptığım zaman, o kendinden emin ve sakın maskenizi düşürüp düşürmeyeceğimi görmek de benim için ayrı bir zevk olurdu.“
„Benim ne yapacağımı merak edeceğinize kendi durumunuzu düşünmeniz daha akıllıca bir davranış olurdu sanırım. Ted’in partilerine katılan insanlar bu tür skandallara pek alışık değillerdir.“
„Ted’inkiler de dahil olmak üzere bütün partilerden mümkün olduğu kadar uzak kalmaya çalışırım. Ama yine de söylediklerinizi kabul ediyorum.“
„Buna sevindim. Partilerden uzak kalmaya çalışmanızın nedeni nedir, Mr. Casey?“
„Adım Patrick. Sorunun cevabına gelince, partileri hep çok sıkıcı bulmuşumdur.“
„Sıkıcı“ sözcüğü Moria’nın gözlerinin büyümesine neden oldu. „Sıkıcı mı?“ diye tekrarladı şaşkınlıkla.
„Evet, sıkıcı. Sen de sıkılıyorsun, değil mi?“
„Hayır! Tabii ki sıkılmıyorum.“
„Hadi canım, bütün diğer erkekler gibi ben de partinin başından beri seni izliyorum. bana çok sıkılıyormuşsun gibi geldi.“

Moria başını hafifçe yukarı kaldırıncı, kulaklarındaki sallantılı iri inci küpeler öne arkaya gitti geldi. Genç kızın gri ve yeşil pırlantalarla yanan gözlerinde çaresiz bir ifade belirdi. Pek inandırıcı olamayan bir sesle „Sıkılmadım,“ diye karşılık verdi.

„Hem de sıkıntıdan patlıyorsun. Salondaki bütün erkeklerin seni gözleriyle soymaları bile hiç bir şey ifade etmiyor senin için. Bu ilgisizliğin nedeni şimdiye kadar sayısız erkekle birlikte olmaktan mı geliyor?“

Moria bütün vücudunun öfkeyle kasıldığını hissetti. Ama yüzündeki o kayıtsız ifadede bir değişiklik olmamıştı. „Evet, o kadar çok erkekle birlikte oldum ki sayısını ben bile unuttum,“ diye mırıldandı.

Patrick Casey birden onu bileğinden yakaladı. canını acıtacak kadar çok sıkıyordu. „Bu söylediğin gerçek mi?“ diye homurdandı hiddetle.

„herhalde bu tür sorularınıza cevap vermemi beklemiyorsunuz, değil mi?“

„Oh, sayısız erkek tanıdığından eminim.“ Genç adam Moria’nın bileğini sıkıya devam etti. Ama Moria onun, bunun farkında bile olmadığından emindi.

Tam o sırada arkalarında ev sahiplerinin sesi duyuldu. „Anlaşılan siz ikiniz tanışmışsınız bile. Güzel. Patrick, sana telefonda tanışmanı istediğim birinden söz etmiştim ya, işte o Moria idi.“

Patrick Casey, Moria’nın bileğini bırakarak içkisinden bir yudum aldı. Sakin bir sesle, „Ama Miss Tennant’ın benden öyle pek etkilendiğini sanmıyorum,“ dedi.

„Bu konuda yanılıyor olabilirsiniz.“ Moria acıyan bileğini ovuşturmamak için kendini zor tutuyordu. „Bir ara safari giysilerinin defilesi için Güney Amerika’ya gitmiştim. Orada ilk defa bir boğa yılanı

görmüştüm. Ne kadar etkilendiğimi bilemezsiniz."

Patrick yumuşak bir kahkaha attı. „Biraz çocukça bir espriydi Moria, ama pek de kötü sayılmaz."

Ted'in gözleri ikisi arasında gidip geliyor, bir şeyler yakalamaya uğraşıyordu. „Televizyonda ikinizle birlikte bir röportaj yapsam oldukça ilgi toplayacağından eminim."

"Hayır, teşekkürler," diye itiraz etti Moria. „Mr. Casey'nin modellere karşı özel bir antipatisi var."

"İyi ya işte. Herkesin hayran olduğu bir modelle modellerden hoşlanmayan bir adamın röportajı müthiş bir şey olur."

"Röportajı unut Ted." Moria kararlı bir tavırla elini uzattı. „Teşekkür ederim, çok güzel bir partiydi. Ama şimdi eve dönmem gerekiyor. Yarın sabah dokuzda bir randevum var. O yüzden bu gece erken yatmak zorundayım."

Ted onu yanağından öptü. „Öyleyse seni eve Patrick götürsün. Anton'ın daha bu saatte gitmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Mr. Casey'nin beni eve götürmek için can attığını hiç sanmıyorum Ted. Bir taksi çağıracağım. İyi geceler ve tekrar teşekkürler. İyi geceler Mr. Casey."

"Yanılıyorsun Moria. Ben de artık gidiyorum. Üstelikseninle aynı taksiyi paylaşmak hoşuma gider." Patrick Casey'nin yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

Moria kaşlarını çatı. „Partiden ilk ayrılanlar bir olacağız. Hadi ben yarın sabah çalışmak zorundayım. Sizin için de aynı şeyin geçerli olduğunu sanmıyorum."

"Oyun yazarları da zaman zaman çalışırlar, Miss Tennant." Patrick kalabalık salona şöyle bir göz gezdirdi. „Ama partiden erken ayrılmamın nedeni bu değil tabii. Sen gittikten sonra kalmak için bir neden göremiyorum."

Ev sahibimiz için pek hoş bir kompliman değil sanırım bu."

Ted gülümseyerek, Ne yapalım, dayanmaya çalışırım," dedi. Sonra diğer konuklarıyla ilgilenmek üzere yanlarından ayrıldı.

Moria gözlerini Patrick'e çevirdi. „Anton'a haber vereyim ben."

Anton hala Trevor Talcourt ile konuşuyordu. Moria artık gitmek istediğini ve kendisini eve kadar götürecek birini bulduğunu söylediği zaman eğilip onu yanaklarından öptü. Bu tür partiler Anton'ın en çok sevdiği şeylerin başında geliyordu. O yüzden Moria'nın kendisine bir kavalye bulması rahatlatmıştı onu. Moria Talcourtlarla vedalaştıktan sonra mantosunu alıp Patrick ile beraber sokağa çıktı. Soğuk şubat rüzgarı insanın içini titretiyordu. Moria taksiye bindiklerinde şoföre adresini verdikten sonra başını camdan dışarı çevirdi.

Kısa bir sessizlikten sonra Patrick'in sesi duyuldu. „Seni tekrar görmek istiyorum."

Moria şaşırarak döndü. "Neden?"

Genç adam omuzlarını silk. „Bilmem. Sadece istiyorum."

"Benden hoşlanmıyorsanız bile."

Arabanın loş ışığında genç adamın gözlerinde garip bir pırıltı yandı söndü. „Aslında hoşlanıp hoşlanmadığımı bilmiyorum. belki de öğrenmek istediğim bu. Ama öğrenmek istediğim başka şeyler de var. Seni ilk kez gördüğümde sadece canın sıkılmıyordu. Aynı zamanda çok mutsuz görünüyordun. Ne düşünüyordun o sırada Moria?"

Genç kız kollarını göğsünde kavuşturarak mantosuna daha sıkı sarıldı. Sonra neşeli bir sesle karşılık verdi. „Bu sorunun cevabı çok açık değil mi? Hayatımın ne kadar yapay olduğunu düşünüyordum.“ „Lütfen...Gerçekten öğrenmek istiyorum.“

Moria insanın ruhunu okuyan bu gözlerden hiçbir şey saklayamayacağını hissetti bir an. Üstelik yine kaçamak bir cevap vermenin de doğru olmayacağını düşünüyordu. „Benim utlu veya mutsuz olmam seni ilgilendirmez Patrick,“ dedi usulca. Ona ilk kez adıyla hitap ettiğinin bile farkında değildi. Evet, mutsuz olduğu doğrudu, ama Patrick’in bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Hiç kimse bir şey yapamazdı. „ Bir birimizi bir daha görmemize de gerek yok,“ diye sözlerini sürdürdü. „Ama söylemek istediğim bir şey var. Oyunlarını çok seviyorum. Seninle tanıştığıma da sevindim.“ Sonra hemen telaşla şoföre dönüp ekledi. „Soldaki çıkmaz sokağa girip en son evin önünde duracaksınız.“Para çıkartmak üzere çantasını çıkardı.

„Bırak o çantayı. ben ödeyeceğim,“ dedi Patrick sert bir sesle. „Ayrıca seni kapıya kadar da götüreceğim.“

Moria bu adamı pek fazla tanıımıyordu, ama şu anda onunla tartışmanın bir yararı olmayacağını anlamıştı. çantasından anahtarını çıkartıp nehre bakan bahçe içindeki iki katlı evlerin en sonuncusuna doğru yürüdü. Bahçenin çakıl taşlı döşeli yolunda yürürken Patrick’in ayak seslerini tam arkasında duyuyordu.

Kapının önüne geldiklerinde genç adama döndü. „Beni buraya kadar getirdiğin için teşekkür ederim,“ dedi resmi bir sesle.

Patrick onun gözlerinin içine baktı. Bir birimizi tekrara göreceğimize dair bir his var içimde,“ dedi yavaşça. „Görüşeceğimizi umuyorum. İyi geceler.“ Sonra birden arkasını dönüp yürümeye başladı. Moria taksinin kapısının kapandığını duyunca anahtarı çevirip içeri girdi. Kapının zincirini taktıktan sonra mantosunu çıkardı ve mutfaka girip bir bardak süt aldı.

Evi, nehre bakan evlerin en küçüğüydü. Aşağı katta bir mutfak, bir oturma odası ve küçük bir yemek odası vardı. İki yatak odası ve banyo üst kattaydı. İki yıl önce bu evi fahiş denilebilecek bir fiyatla satın almıştı. Ama ne kadar pahalı olursa olsun, iyi bir yatırım yaptığıнын farkındaydı. Bu korkunç ve kalabalık şehirde kaçıp saklanabildiği tek yerdi burası. Sadece ona ait olan tek yer. Belki de şehrin kalabalığına ve karmaşasına tepki olarak son derece sade ve pastel renklerle döşemişti evini. Duvarlarda bir kaç tablo vardı. Yerler halı döşeliydi. Eşyalar ise az ve rahattı. Yılda ancak bir veya iki kez parti veriyordu bu evde. yalnız yaşamaktan memnundu.Şimdiye kadar sadece bir iki kadın arkadaşını yemeğe davet etmişti. Erkeklerle yemeğe çıkacağı zaman ise kentin lokantalarını tercih ediyordu.

Elindeki süt bardağıyla oturma odasına gidip koltuğuna gömüldü. Küçük masanın üstünde sarı çiçekler de odaya sıcak bir hava vermişti. Patrick Casey’yi rahatça düşünebilirdi artık.

Garip bir adamdı.Patlamaya hazır bir volkan gibi.İnsanın içine işleyen bakışlarına dayanabilmek çok güçtü. En fazla yarım saat birlikte olmalarına rağmen, Moria’nın artık unuttuğu sandığı duygularını alevlendirmeyi biliyordu.. Zaten genç kızın o kadar ters davranmasının nedeni de buydu. Başında zaten yeterince dert vardı. dertlerinin arasına birde bu adamı eklemek istemiyordu. Üstelik o aksini iddia etse de, onunla bir daha görüşebileceklerini hiç sanmıyordu...

İkinci Bölüm

Şubat ayı oldukça soğuk geçiyordu. Günler birbirini izliyor, sokaktaki insanlar paltolarına sıkı sıkı

sarınarak yürüyorlar, trafik her zamanki sıkışıklığı ile insanı deli ediyordu. Central Park'taki ağaçlar yapraklarını dökmüşler, çakıl taşları bile buz tutmuştu.

Moria bir daha Patrick Casey'den ahber alamamıştı. Özel telefon numarası rehberde yazılı olmamasına rağmen, Patrick isterse Ted'den öğrenebilir ve onu arayabilirdi. Anlaşılan Patrick Casey bir model için kendini sıkıntıya sokmaya gerek duymamıştı. Moria'nın aslında buna sevinmesi gerekirdi, ama nedense sevinemiyordu.

İşi ise her zamankinden daha yoğundu. Bir kozmetik firmasıyla yaptığı anlaşma nedeniyle yılda üç hafta sadece onlar için çalışması gerekiyordu. Stütyuyla, yeni çıkan ürünlerin kamuoyuna tanıtılması için düzenlenen partiler arasında mekik dokuyordu. Bu üç haftalık çalışma son derece yorucu olmasına rağmen, aldığı ücret de o derece doyurucuydu. Nehir kıyısındaki o küçük eve ancak bu işler sayesinde sahip olabildiğinin farkındaydı. Ama bu yıl durum farklıydı. Duygularının görünümünü etkilemesine izin vermeyen bir işte çalışmasına rağmen, sinirlerinin her geçen gün biraz daha yıprandığını hissediyordu. Saatlerini ayna karşısında geçirmekten ve dudağındaki parlak rujun kırmızısının daha iyi göze çarpması için başını belli bir açıda tutmaktan yorgun düşüyordu. Sanki o rujun rengi dünyanın en önemli sorunuymuştu!.. Patrick Casey için rujun kırmızı veya pembe olmasının hiç bir şey fark etmeyeceğini düşünüyordu zaman zaman.

Güney California'da geçirdiği üç haftadan sonra New York'a döndüğünde yorgunluktan bitkindi. Yine de California'nın parlak güneşinden sonra New York'un soğuk ve gri havası bir şok etkisi yapmıştı. Evinin o sıcak ve rahat havası bile çekici gelmiyordu artık. Buz gibi vücudunu, kuvetteki sıcak suyla ısıtmayla çalışmaktansa California'daki bir plajda güneş altında sereserpe yatmayı tercih ederdi. Banyodan çıktıktan sonra üstüne bir ev elbisesi giyip televizyon seyretmek üzere koltuğuna oturdu.

Ekranda bir televizyon oyunu vardı. Pek iyi bir oyun değildi. Aslında, oldukça kötüydü. Kaşlarını çatarak seyrederken Patrick Casey'nin asla böyle bir oyun yazmayacağını düşündü.

Tam o sırada telefon çaldı. Ahizeyi kaldırarak yorgun bir sesle cevap verdi. „Alo?“
"Ben Margarita. nerelerdesin kuzum? Üç gündür seni arıyorum."

Moria rahatlayarak gülümsedi. Margarita Stendal bir reklam şirketinin yöneticisiydi. Otuz yaşında, dul, kızını tek başına büyüten ve mesleğini yirmi dört saat sürdüren bir kadındı. Margarita'nın kızı Sheley ile arasındaki derin bağı bilen birkaç kişiden biri de Moria idi. Reklam şirketindekiler bunu asla tahmin edemezlerdi.

"San Diego'dan daha yeni döndüm," diye karşılık verdi Moria.

"Ne kadar şanslısın! Oradaki işlerini daha iki ay uzatmayı beceremedin mi?"

"New York'ta uçaktan iner inmez bunu yapmadığıma pişman oldum zaten. Ne kadar berbat bir hava var burada, değil mi? Shelley nasıl?"

Biraz havadan sudan konuştular. Sonra Margarita içini çekti. „Yarın akşam işin vardır herhalde, değil mi? Patrick Casey'in yeni oyunu için aylardır bilet arıyordum. Sonunda buldum. Reklam şirketinde harika bir var. Onu da davet ettim. Ne yazık ki bu yakışıklı erkeğin gece apandisiti tuttu ve hastaneye yattı. Onun için üzüldüm, ama kendim için daha çok üzüldüm doğrusu."

"Davetini bekleyen birçok erkek olduğundan eminim."

"Ben seninle gitmeyi tercih ederim ama. Seni görmeyeli yıllar geçti gibi geliyor bana."

Moria bir an tereddüt ettikten sonra alçak bir sesle karşılık verdi. „Tiyatro sezonu açıldığında ben o oyunu görmüştüm Margarita. Ama üç dört hafta önce Patrick Casey ile tanıştım. Şimdi onu biraz daha iyi tanıyorum. Oyuzden oyunu yeniden görmek isterdim."

"Ne! Patrick Casey ile tanıştın mı? Nasıl becerdin bunu? Epeyce ilginç bir adam olduğunu söylüyorlar. Zamanının yarısını Kanada'nın vahşi tepelerinde geçiriyormuş. Diğer yarısında da o

kadar meşgulumüş ki, hiç kimsenin randevusunu kabul etmiyormuş."

İsteksizce, „Bir partide karşılaştık," diye cevap verdi. „Benden pek hoşlanmadı. benim çok yapay bir insan olduğumu ve canımın sürekli sıkkin olduğunu düşünüyor."

"Demek Patrick Casey'nin zevkine güvenmememiz gerekiyor," dedi Margarita bir kahkaha atarak. "Oyun saat sekizde başlıyor. Dinle, seninle tiyatrodaki buluşalım. Çıktıktan sonra bir şeyler içeriz. Sonra da yemeğe gideriz. Harika bir Rum lokantası keşfettim. Küçük bir yer, ama nefis yemekler yapıyor. Ben bir masa ayırtırım. Ne dersin?"

"Harika bir fikir.Bayıldım."

"Öyleyse yarın görüşürüz. Hoşça kal Moria."

Moria ahizeyi yerine bıraktı. televizyon ekranında kendi yüzü vardı şimdi. Yeni çıkan bir şampuanın kullanılmasını tavsiye ediyordu herkese.

Tam o sırada telefon yeniden çaldı. Arayan Peter Hazelton idi. Ünlü bir moda dergisinin görsel yönetmeniydi. O da aynı şeyleri söyledi. Üç gündür Moria'yı aradığını, bir türlü bulamadığını anlattı. Genç kızın cevabını doğru dürüst dinlemeden de konuşmasını sürdürdü.

"Önümüzdeki hafta bir iş var. Büyük bir ihtimalle iki gün sürecek.Patrick Casey kentteyken onunla çalışmak istiyoruz. Fotoğrafları Derek Nash çekecek. Dört tam sayfa ayıracağız dergide. İkiniz birlikte, ilkbahar, yaz, sonbahar ve kış kıyafetlerini sunacaksınız. Derginin aynı sayısında onunla yapılmış bir de röportaj yayınlayacağız. Ne dersin?"

"Elbette. Önce onu ikna etmeniz gerekiyordu. Onun için de iyi bir reklam olur. Gerçi pek ihtiyacı yok ama."

"Peki fotoğrafların benimle çekileceğini biliyor mu?"

"Hayır. Henüz bizde bilmiyoruz zaten. öyle değil mi? Ne diyorsun Moria? Evet mi, hayır mı?"

Zaman zaman çekilmez bir adam olmasına rağmen, Moria, Peter'den hoşlanırdı. „randevu defterime bakmam gerekiyor. Bir dakika bekler misin Peter?"

Defter yukarıdaki yatak odasıdaydı. Genç kız koşarak yukarı çıkarken bir yandan da düşünüyordu. Patrick Casey ili iki gün boyunca birlikte olacaklardı. Defter elinde aşağı inerken vereceği cevabı çoktan biliyordu. Yine de defteri karıştırdıktan sonra ahizeyi aldı ve doğal bir sesle karşılık verdi."Perşembe ve cuma boşum."

"Güzel. Perşembe günü saat dokuzda Derek'in stüdyosunda görüşürüz o zaman.Adresi biliyorsun, değil mi?"

Evet," dedi Moria, kuru bir sesle. „Ama Patrick Casey'yi önceden uyarsanız iyi edersiniz. Çekimlerin benimle yapılacağını söyleyin. Modellerden pek hoşlanmaz da."

"Biz onu kadife yumruklarımızla ikna etmesini biliriz canım. Hadi hoşça kal."

Moria ahizeyi yavaşça yerine bıraktı. televizyondaki oyuna daha fazla tahammül edemeyeceğini hissederek düğmeyi kapattı ve eline bir kitap aldı. Ama kafasında tek bir düşünce vardı. Bir hafta sonra Patrick Casey'yi yeniden görecekti. Genç adamın kehaneti doğru çıkmıştı.

Margarita'nın söz ettiği küçük Rum lokantası gerçekten harikaydı. Sevimli bir dekoru ve birbirinden nefis yemekleri vardı. Moria bir salata ısmarladıktan sonra bütün iyi niyetine rağmen bir de baklava yemekten kendini alamadı. Sonra üzüntüyle içini çekti. „Aslında bunu kesinlikle yememem gerekiyor. California'da iken tam iki kilo almışım."

"Boş ver," diye karşılık verdi Margarita. Kolaylıkla kilo alan bir bünyesi olduğu için bu konuda biraz hassastı. Şarap listesini incelerken konuşmaya devam etti. „İkinci kez gördükten sonra oyun hakkında ne düşünüyorsun?"

"İlk gördüğümde de çok etkileniştim. Bu kez de aynı şekilde etkilendim.Çok değişik bir komedi anlayışı var, değil mi? İkinci perdenin sonunu hatırlıyor musun? Hani hepsi bir ağızdan konuşmaya başladıklarında... Çok komikti doğrusu.Birde Samuel'in öfkeleniği sahne çok etkiledi beni."

"Ya Sara?... Sara için ne kadar göz yaşı döktüm ben farkında mısın?"

"Ben de." Moria kaşlarını çattı. „Hem öfkesi hem de hayal kırıklığı son derece gerçekçiydi. Yine de oyunun mesajı genel olarak umut ve sevgi doluydu. Hepsinin bir arada nasıl başarmış anlayamadım."

"Eğer, anlayabilseydik, biz de herhalde onun kadar ünlü yazarlar olurduk.Onunla tanıştığını söylemiştin Moria. Çok iyi bir gözlemci olmalı, öyle değil mi?"

"Gözlerini sana diktiği zaman ne yapacağını şaşıırıyorsun. Mıknatıs gibi çekiyor. Kendini bir türlü kurtaramıyorsun."

"Senden hoşlanmadığını söylemiştin?"

"Evet, anladığım kadarıyla hoşlanmadı.Bütün hayatımın yapay bir dünyada geçtiğini düşünüyor."

"Seni bu kadar az tanıyan bir yabancı için biraz fazla cüretkar bir değerlendirme."

"Doğru. Ben de bunu yüzüne söyledim zaten."

"Peki, sen sen hayatından memnun musun Moria?"

Margarita'nın sesi olabildiğince nazik ve yumuşaktı.

"Son zamanlarda biraz... biraz canım sıkkın gibi geliyor bana."

Moria birden ağlamamak için kendini zor tuttu. Belki de oyunun etkisinden hala kurtulamamıştı. „Bana ne oluyor anlayamıyorum," diye patladı. „Her şey yolunda... Mesleğimin zirvesindeyim. Dünya kadar param, güzel bir evim var. Şu anda bulunduğum noktaya ulaşabilmek için yıllarca çalıştım. Şimdi bütün istediklerimi elde ettim, ama durumumdan memnun değilim. Her gün aynı şeyleri yaşamaktan bıktım."

"Otomatik pilota bağlanmış gibi, değil mi?"

"Evet. Ama otomatik pilota bağladığın zaman başka şeyler yapabilirsin. Ben hiç bir şey yapamıyorum. Sadece bunalıyorum... Üstelik bunları hiç kimseye anlatamıyorum. Kime anlatsam bana deli der. Tek konuşabildiğim insan sensin."

Margarita peynir tabakları getiren garsonun uzaklaşmasını bekledikten sonra düşünceli bir sesle konuştu. „Deli filan değilsin. Ama bence vücudun sana bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Sen de onu dinlesen iyi edersin. Yıllardır deliler gibi çalışıyorsun. Kaç yıl oldu Moria?"

"Sekize yaklaştı. New York'a ilk kez geldiğimde on sekiz yaşındaydım."

"Ve beş yıl içinde bütün ülkenin en ünlü modeli olmayı başardın. Tabii bu kendi kendine olmadı. Bunu sağlamak için nefes almadan çalıştın."

"Elbette." Moria sekiz yıl öncesini dün gibi hatırlıyordu. O zaman adı Moura MacLeod idi. Cape Breton'daki küçük bir madenci kasabasından gelmişti buraya. ve koskoca New York'a girince aklı karışmış, ne yapacağını şaşırmıştı. Biraz da cehaletin verdiği bir cesaretle gidip en ünlü manken ajanslarından birinin kapısını çalmıştı. Ona potansiyeli olduğunu, bu işi yapabileceğini bildirdikleri anda bütün hayatının değiştiğini hissetmişti. Daha sonra fotoğrafçıdan fotoğrafçıya dolaşmış, kendine bir albüm hazırlamıştı. Zamanla makyaj yapmasını, yürümesini ve poz vermesini öğrenmişti. Daha sonra çalıştığı manken ajansı tecrübesini geliştirmesi, yeni şeyler öğrenmesi için onu Avrupa'ya göndermişti. Evet, o günleri çok iyi hatırlıyordu. Bacakları titreyinceye, sırtı ağrıncaya, gözleri yanıncaya kadar çalışmıştı...

"Seni beş yıldır tanıyorum ben. O günleri de çok iyi hatırlıyorum." dedi Margarita. „kafanda bir tek şey vardı. Biran önce zirveye tırmanabilmek. Bütün hayatını bunun üstüne kurmuştun. Gözünün başka hiçbir şey görmemesi beni zaman zaman korkuturdu. Ertesi sabah gözlerinin altında torbacıklar oluşmasın diye hiç bir davete katılmazdın.Belin altmış üç santimin dışına çıkmasın diye sürekli rejim ve jimnastik yapardın. Ağzına perhiz dışında bir tek lokma atmaz, tenin yanmasın diye güneşe çıkmazdın. Sadece sabah dokuzdan akşam beşe kadar çalışan bir manken değildin. Günün yirmi dört saatini manken olarak yaşayan bir insandın."

"Ama karşılığını da aldım," dedi Moria, kendini savunurcasına. Sonunda zirveye ulaştım, değil mi? Önce televizyona çıktım, sonra da kozmetik kampanyasına katıldım. Sonra da her şey çorap söküşü gibi geldi."

"Evet, zirveye ulaştın.Ama unuttuğun bir şey var Moria. Manken Moria olarak zirveye tırmanırken, kadın olan Moria'yı kaybettin."

Moria tedirgin olmuştu. „Bu doğru değil," diye mırıldandı.

"Ben doğru olduğuna inanıyorum. Aşık olmayalı kaç yıl oldu Moria?"

"Bir kadını tamamlayan tek şey bir sevgilinin olması değildir."

"Hepimizin sevgiye ihtiyacı var hayatım... Gerçek bir tatile çıkmayalı ne kadar oldu?"

"California'dan daha yeni döndüm."

"Ben tatilden söz ettim."

"New York dışına ne zaman çıksam, yeni bir kontrat ile geri dönüyorum. O yüzden sanırım tatile gitme alışkanlığımı da kaybettim artık."

"Ben de aynı fikirdeyim." Garson önlerindeki tabakları aldıktan sonra Margarita yeniden konuşmaya başladı. „Şimdi bütün düşündüklerimi açık açık söyleyeceğim sana, sonra da çenemi kapatır işlerine burnumu sokmam. Bence senin en az bir aylık bir tatile ihtiyacın var Moria. Bu kentten uzaklaş. Bir yerlere git. Daha önce hiç gitmediğin bir yere veya annenle babanın yanına. Ya da istediğin herhangi bir yere. Ama git lütfen. Üstelik bu arada geçici bir macera da yaşasan çok daha iyi olur. Lütfen o şarap şişesini kafama geçirecekmiş gibi bakma bana.ç Herkese bu tür öğütlerle verme alışkanlığında olmadığımı biliyorsun."

"Eger gidersem, özle..."

Margarita onun sözünü kesti. „Seçim senin Moria. Hangisi daha önemli? Mesleğin mi, sen mi?"

"Beni çok zorluyorsun."

"Evet, zorluyorum." Margarita elini onun elinin üstüne koydu. „Seninle çok uzun bir süredir dostuz. Senin için üzülüyorum. Lütfen beni yanlış anlama. Sana ve başarılarına hayranlık duyuyorum. Ama bütün bunların bedelini çok ağır ödeyecekmişsin gibi gelmeye başladı bana. Artık bir süre buralardan uzaklaşmanın ve gelecekle ilgili yeni planlar yapmanın zamanı geldi."Margarita onun elini yavaşça sıktıktan sonra bıraktı. „Artık konuyu burada kapatıyorum. Yemekler nefisti değil mi?" "Hmmm." Moria dudaklarının arasından dökülen sözcüklerin farkında bile değildi. „Mnümüzdeki hafta Patrick Casey ile iki gün birlikte olup çekim yapacağız."

"Patrick Casey ile iki gün mü! Oh Tanrım, ne kadar şanslı bir kızsın sen. Ben o adamla yarım saat birlikte olabilmek için neler vermezdim." Margarita'nın gözleri birden kısıldı. „Tamam işte, yeni bir macera için neden onu seçmiyorsun? Biraz uğraşsan başaracağından eminim."

"Saçmalama! Sadece çalışacağız."

"Sadece çalışmak zorunda değilsiniz ama."

Artık konuyu kapattığını söylemişti."

"Tamam, tamam. Ama söylediklerim üzerinde düşüneneğine söz ver hiç olmazsa."

"Söz." Moria gülümsedi. „teşekkür ederim, dostum. Senin apandisit krizi geçiren yakışıklı ne alemde?"

"Bugün öğleden sonra iş çıkışı hastaneye uğradım. Beni gördüğüne çok sevinmiş gibiydi."

"Bundan eminim. Seni görünce hangi erkek sevinmez ki?..Tekrar evlenmeyi düşünüyor musun

Margarita?"

"Bazen düşünüyorum, ama bu fikir korkutuyor beni. İkinci kez boşanmaya kalkarsam dayanamayacağımı hissediyorum. O yüzden de çok ince eleyip sık dokuyorum. Yine de Shelley için evlenmenin iyi fikir olacağını sanıyorum. Gelip geçici maceralar yerine, Shelley'nin bir üvey babası olması daha iyi sanırım."

"Biraz abartmıyor musun? Benim bildiğim boşandıktan sonra zaten bir tek ciddi maceran oldu."

"Ama o da yürümedi." Margarita gözlerini ona dikti. „Seninle ilgili kafamı kurcalayan bir şey daha var Moria... Erkeklerle hiç ihtiyacın yokmuş gibi davranıyorsun. oh tabii, çeşitli erkeklerle çeşitli davetlerde görünüyorsun, ama hiçbirisiyle duygusal bir ilişkiye girmekte direniyorsun. Oysa ben herhangi bir ilişkim olsa da olmasa da üç günde bir aşık oluyorum. Benim yaşımda bir kadın için biraz garip belki ama ne yapayım?"

"Topu topu otuz yaşındasın Margarita, altmış değil."

Bir süre daha sohbet ettiler. Moria eve döndüğünde gece yarısını geçiyordu. Kapıyı kapattıktan sonra içini çekti. Şu an evde onu bekleyen biri olsa... Onunla birlikte yukarı çıksa... Onunla sevişse... Birden ürperdi. Gözlerinin önünde Patrick Casey'nin yüzü canlanmıştı. Genç adamın sert parmaklarını bileğinde hissetti bir an. Anlaşılan Margarita'nın konuşmalarından fazla etkilenmişti.

Üçüncü Bölüm

Perşembe sabahı Moria bir taksiye atlayarak Derek Nash'in stüdyosunun yolunu tuttu. Derek altın çerçeveli yuvarlak gözlüklü, siyah kıvrıkcık saçlı, genç ve hırslı bir adamdı. Moria zaman zaman ona baktığında sekiz yıl önceki halini görüyordu. Deliler gibi çalışıyor, mesleğinin zirvesine tırmanmak için gecesini gündüzüne katıyordu. Moria ona saygı duymasına rağmen ondan pek fazla hoşlanmıyordu. Her şeyi ciddiye alan, hiçbir espri yeteneği olmayan bir adamdı.

Stüdyonun ahşap, dar merdivenlerinden çıkıp zili çaldığında saat dokuza iki vardı. Kapıyı Derek açtı.

„Günaydın Moria. Tam vaktinde geldin. Mr. Casey de on dakika önce geldi."

"Öyleyse o benden daha erkenci." Moria gülümsedi. „Diğerleri de geldiler mi?"

"Peter ile Sharon geldi. Gwendolyn de bir kaç dakikaya kadar gelir." Gwendolyn mankenlerin kıyafetlerinin seçiminden sorumlu stilisti.

Moria içeri girdiğinde Patrick Casey'nin pencerelerden birinin önünde durduğunu gördü. „Günaydın Mr. Casey," dedi neşeli bir sesle. „Tekrara karşılaşacağımızı söylemiştiniz."

"Evet, öyle demiştim."

Moria'nın hatırladığından daha da uzun boyluydu. Koyu renk pantolonu ve koyun postundan yapılmış ceketi ile çok yakışıklı görünüyordu. Moria'yı gördüğüne çok sevinmiş gibi bir hali yoktu. Genç kız sırtındaki koyu yeşil pelerini çıkartarak sandalyelerden birinin üstüne attı. Bacaklarını saran dar blucini deri çizmelerin içine sokmuştu.

Patrick onu uzun uzun süzdükten sonra, „Demek doğal halinle böyle görünüyorsun," dedi. Moria'nın yüzünde bir damla makyaj yoktu. Saçları serbestçe omuzlarına dökülüyordu. Ters bir şey söylememek için kendini zorlayarak tatlı bir sesle karşılık verdi. „Evet, işte gerçek Moria Tennant bu. Nasıl buldunuz?"

"Sabahın bu saatinde cevaplama zor bir soru."

"Biraz yorgun görünüyorsunuz."

"Öyle. Dün gece saçma sapan bir partiye katılmak zorunda kadım. Etrafım, ağzımdan çıkan her sözü hayranlıkla dinleyen ve hiç durmadan ne kadar mükemmel biri olduğumu tekrarlayan bir yığın oyuncu ile çevriliydi."

"Sizin için çok hoş bir duygu olmalı."

"Sadece sıkıcıydı. Seni özledim." Moria'nın kaşlarının hayretle kalktığını görmezlikten gelerek sözlerine devam etti. „Üstelik seni haftalardır çok özledimm. Bir reklam kampanyası nedeniyle geziye çıkmıştım."

Demek onu aramamasının nedeni buydu. „Ben de burada değildim." diye karşılık verdi Moria. soğuk bir sesle. „Sen arayacaksın diye evde oturup beklemedim," dememek için kendini zor tuttu.

Genç kız alışkanlığın verdiği bir rahatlıkla makyaj odasına yürüdü. Sharon bütün makyaj malzemelerini aynanın önündeki masaya dizerken, Peter de çekimi yapılacak elbiselerin askılarını düzeltiyordu.

"Günaydın Moria," dedi genç kıızı görünce. „Sen hazır olduktan sonra Sharon hemen çalışmaya başlayabilir.Önce ilk bahar kıyafetlerinin çekimlerini yapacağız."

Yağmur damlaları camları dövüyordu. Moria pencereden dışarı bakarak yüzünü buruşturdu. „İyi fikir."

"Sharon, Moria'yı on dokuz yaşında gencecik bir kız haline sokacaksın. tatlı, sakın, kaygısız bir genç kız. Saçlarını da toplayıp bukleler haline yüzüne düşür. Aralarına da bir iki papatya yerleştirmeyi unutma. Çiçekleri Gwendolyn getirecekti.Nerede kaldı bu?"

"Gwendolyn her zaman geç kalır, bilmiyor musun?" dedi Moria sakın bir sesle. „Biraz gevşe Peter."

Sharon, Moria'nın saçlarını elektrikli bigudilerle sarıp şekil vermişti ki, Gwendolyn nefes nefese içeri girdi. Kucağında kocaman bir demet fulya vardı. Hiç durmadan söyleniyor, New York trafiği ile uğraşmaktan bıktığını söylüyordu, Elli aşlarında, dul bir kadındı. Sert ve katı görünümlü olmasına rağmen son derece romantik, duygusal biriydi. Üstelik mesleğinin de profesyoneliydi. Moria onunla çalışmaktan her zaman büyük bir zevk duymuştu.

Sharon, Moria'nın makyajını yapmaya başladı. Tam fondöteni sürmüş, dudaklarının kenarını kalemle çiziyordu ki, Pattrick içeri girdi. Aynadan Moria'ya baktı. genç kız elinde olmadan gülümseyip göz kırptı. Sharon hemen söylendi. „Kıpırdama Moria."

"Ne kadar sürecek bu?" Patrick'in sesi yorgundu.

"Moria'nın ki elli beş dakika, sizinki on beş," diye karşılık verdi Sharon.

Moria söze karışmadan durmadı. „Sen doğal halinle de mükemmel olduğun için fazla makyaja gerek görmüyorlar."

Patrick'in bakışları genç kızın ürpermesine neden oldu. Genç adam başka hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp tekrar stüdyoya gitti. Gwendolyn içini çekti. „Tanrım! Ne kadar müthiş bir adam. Keşke yirmi yaş genç olsaydım."

Moria cevap vermemeyi tercih etti.

Çekim için bütün hazırlıklar tamamlandığında saat on buçuktu. Moria beyaz keten bir elbise giymişti. Elbise vücudunu beline kadar sarıyor, göğüslerinin yumuşak kıvrımını gözler önüne seriyordu. eteği ise yumuşak bir dökümle aşağı iniyordu. Patrick'in üstündeki bej keten takım elbise, çizgili bir gömlek vardı. Bütün bunlar onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi kayıtsız bir tavırla dikiliyordu. Peter onun bu tavrını hiç önemsemeden Moria'yı küçük bir tabureye oturttu.

Patrick'in eline de bir demet fulya tutuşturdu.İşıkları ayarladıktan sonra derin bir nefes alarak geri çekildi.

Yönetimi ere almıştı şimdi. „Patrick Moria'ya biraz daha yaklaş."

Patrick söyleneni yapınca, Moria onun sert bedeninin ağırlığını omzunda hissetti. Gözlerini hülyalı bir bakışla genç adamın elindeki fulyalara dikerken, kalbinin deli gibi çarptığının belli olmaması için

dua ediyordu. Şimdiye kadar yüzlerce erkek modelle çalışmıştı. Neden sanki Patrick Casey ile çalışınca bu kadar heyecanlanıyordu?

Yine Derek'in sesi duyuldu. „Tamam.Şimdi ilk bahar kuşlar cıvıldıyor, etraf yemyeşil. Bütün dünyayı avuçlarınızın içinde hissediyorsunuz. Patrick, sen bu beyaz elbiseli güzel kıza deli gibi aşıksın. O da senin verdiği çiçekleri kabul ediyor. Mutlusunuz ikiniz de.Bütün dünya mutlu. Hadi, başlıyoruz. Önce bir kaç Polaroid çekeceğim.“

Moria gözlerini çiçeklere dikerek mutlu bir şekilde gülümsedi. Flaşın çıktığını görünce başının açısını biraz değiştirerek tekrar poz verdi. Flaş tekrar yandı söndü.
"Ben bunları, kontrol ederken, siz biraz gevşeyin," dedi Derek.

Peter ile birlikt kameranın arkasına geçerek alçak sesle konuşmaya başladılar. Patrick doğrularak mırıldandı. „İşte yepyeni bir hayal dünyası daha. On dokuz yaşında bir genç kız oluverdin Moria Tennant. Daha da garibi, bu güne kadar eline erkek eli değmemiş masun bir genç kız gibi görünüyorsun. Gerçekten çok başarılısın bu konuda.“

Şimdiye kadar hiç kimsenin yanında kendini bu kadar huzursuz hissetmemişti Moria.öfkeyle başını kaldırdı. „Bu benim mesleğim. Onların istedikleri gibi görünmek zorundayım.“

Kameranin arkasından Peter'in sesi duyuldu. „Siz ikiniz! Birbirinize aşıksınız, unutmayın. Patrick, gerçek hayatta ondan nefret etsen de umurumda değil. Şu anda ona aşıksın, ona tapıyorsun. Rüyalarının kadını o. Aynı pozda bir makara film daha çekeceğiz. Sonra pozunu değiştireceğiz. Hazır mısınız? Başlıyoruz.“

"Bir makarada kaç poz var? diye sordu Patrick yavaşça.

Moria fısıldadı. „Otuz altı.“

"Ve bu sadece başlangıç, ha?"

"Bu sabah en az iki yüz veya üç yüz poz çekecek.“

"Tanrım! Ben de bir iki kere fotoğraf çektirdikten sonra rahatça evimize döneceğiz sanıyordum.“

Derek'in sabırsız sesi duyuldu. „Hazır mısınız?"

"Hayır," diye karşılık verdi Patrick. „daha en az bir saat burada böyle dikilecek miyiz?"

"Evet," dedi Derek.

"yani daha tam bir saat ona aşıkılmışım gibi mi davranacağım?"

"Evet.“

"Ve bu Tanrının cezası çiçekleri de elimde tutmaya devam edeceğim?"

"Evet.“

Moria daha fazla dayanamayacağını hissetti. Öfkeyle Patrick'e döndü. "Sen oyun yazarısın. tiyatro çalışmalarının nasıl yapıldığını biliyorsun herhalde, değil mi?" dedi gözleri kızgınlıkla parlayarak. „Nasıl rol yapıldığından da haberin vardır umarım? Bütün yapacağın şey, bana aşıkmiş gibi davranmak. Koskoca Patrick Casey bu kadarlık bir şeyi becerebilir herhalde.“ Sonra birden bütün artistik yeteneğini ortaya koyarak hülyalı bakışlarını oan dikti. Yüz hatları yumuşamış, başını sessiz bir uysallıkla ona doğru kaldırmıştı. „Hadi patrick," diye fısıldadı. „Rüyalarının kadınıyım ben.“

Genç adamın gözlerinde garip bir ışık yandı birden. Moria nefesinin kesildiğini sandı. Patrick başını ona doğru eğerken, Moria'nın kalbi deliler gibi çarpmaya başlamıştı.

Flaşlar birbiri arkasına yanıp sönüyor, ama Patrick'in bakışlarındaki ifade değişmiyordu. Moria heyecanını bastırmak için, „İşte- sadece rol yapıyor. Senin söylediğin gibi rol yapmaya başladı.' diye tekrarlıyordu içinden.

Derek deklanşöre birbiri ardınca basarken bir yandan da heyecanla bağıırıyordu. „Sakin bozmayın harika fotoğraflar çıkacak.“

İkisi de pozlarını bozmadılar. Birbirlerine öyle ne kadar baktıklarının farkında değildi Moria. Sonun da Derek tatmin olmuştu. „Tamam.Teşekkürler. Saat bir buçukta kış çekimleri için yine burada

buluşuruz.”

Derek’in sesini duyar duymaz büyü bozulmuştu. Patrick’in yüzündeki o yumuşa ifade birden kayboldu. Moria’ya başıyla bir selam vererek hızlı adımlarla üstüne değiştirmek için soyunma odasına gitti. Birkaç dakika sonra onun Derek’e seslendiğini duydu Moria. „tam bir buçukta burada olurum. „Sonra açılıp kapanan bir kapının sesi duyuldu.

Moria isteksiz bir tavırla yerinden kalktı. Hiçbir neden olmamasına rağmen, yemeği onunla birlikte baş başa yiyebileceklerini düşünmüştü. Oysa ne kadar yanılmıştı... Patrick onu bir dakika daha görmeye dayanamamıştı.

Soyunma odasına gitti. Gwendolyn beyaz elbisesinin arkasındaki düğmeleri açıp soyunmasına yardım ederken sürekli konuşuyordu. „Harikaydın hayatım. Seni izlerken bütün bunlar gerçek hayatta da tekrarlanabileceğini düşündüm nedense. Birbirinize çok yakışan bir çift olacağınız muhakkak. O kadar yakışıklı ki...” İçine çekerek elbiseyi Moria’nın başından çıkardı. „New York’taki kadınların yüzde doksanı bu sabah senin yerinde olabilmek için neler vermezdi, biliyor musun?”

Moria ayağını sıkıyan beyaz ayakkabıları çıkartırken düz bir sesle karşılık verdi. „Mr. Casey beni görmeye bile dayanamıyor. Bu iş bittiğinde rahat bir nefes alacağından eminim.” Gwendolyn’in yüzündeki şaşkın ifadeyi fark edince telaşla ekledi. „Hadi birlikte yemeğe gidelim Gwen. Şu köşede küçük bir İtalyan lokantası olacaktı, değil mi?”

“Evet... Ama bence birbirinize çok yakışıyorsunuz.”

Moria cevap vermedi. Gwendolyn ile birlikte yemek yerlerken neşeyle sohbet ettiler. Genç kız o ruh halinden birazcık olsun sıyrılmıştı. Stüdyonun kapısına geldiklerinde bir polis arabası gördüler. „Mücevherler için, diye açıkladı Gwendolyn. „Bugün öğleden sonra seni görünce Mr. Casey gözleri yuvalarından fırlayacak.”

Bir buçuk saat kadar sonra boy aynasında kendisini incelerken, sabahki utangaç genç kızın yerinde yeller estiğinin farkındaydı Moria. Uzun sarı saçları sımsıkı bir topuzla başının arkasında toplanmış, üstüne yere kadar uzanan ve bütün vücudunu saran siyah tafta bir tuvalet giymişti. Tuvaletin yortmacı yürüdükçe bacaklarının büyük bir kısmını ortaya seriyordu. Elbisenin üstüne aldığı siyah tafta pelerinini yakası, elmas ve yakutlarla süslenmiş iri bir broşla kapıyordu. Kulaklarındaki sallantılı elmas küpeler ve parmağındaki iri elmas yüzükle bir anda bambaşka bir dünyanın insanı oluvermişti. Güvenlik görevlisi soyunma odasındaki iskemlede oturmuş, gözlerini ondan ayırmıyordu.

Ağır adımlarla stüdyoya doğru yürüdü. Patrick giyinmiş onu bekliyordu. Üstünde şık bir smokin, beyaz, ipek bir gömlek vardı. O da, üstünde yere kadar uzanan bir pelerin almıştı. İnsanın kalbini ağzına getirecek kadar yakışıklıydı.

Moria’yı görünce bir referans yaparak başını hafifçe öne eğdi. „İşte bakire genç kızın görüntüsü bir anda kayboldu,. Bugün öğleden sonra rol yapmana gerek kalmayacak.”

Moria ona gerçeği söylese herhalde kahkahalarla gülerdi. Genç kızın burun delikleri öfkeyle açılıp kapandı. Ama bir şey söylemedi.

Peter koşarak yanlarına geldi. „tamam işte, harika. İkinizde tam istediğim gibisiniz. Şimdi, soğuk bir kış gecesi operaya veya baleye gidiyorsunuz. İkiniz de kendinden emin, rahat, seçkin tabakaya mensup insanlarsınız. Daha yeni tanışmışsınız ve aranızda bir savaş var. Erkekle kadının savaşı bu. Nefret ve tutku. Birbirinizi hem baştan çıkarmak istiyorsunuz hem de uzak kalmak. Hadi Moria, sen biliyorsun bu işi.”

“Bildiğinden eminim,” diye mırıldandı Patrick.

Peter onu duymamıştı bile. „Moria biraz bacaklarını açmak istiyoruz. Vantilatörle biraz hava vereceğiz. Rüzgar ve kar olacak. Hadi bakalım.”

Vantilatörden esen soğuk hava yüzünden üşürken, baştan çıkarıcı bir kadın rolünü oynamak pek kolay olmayacaktı. Ama Moria gözlerini Patrick’e çevirdiğinde, hiç de zorlanmayacağını anladı. Bu kadar erkeksi havası olan bir adamı hangi kadın baştan çıkarmak istemezdi.?

İki saat boyunca değişik pozlar vererek spotların altında durdular.En sonunda Derek işin bittiğini ilan etti.

“Hepsi bu kadar mı?” diye sordu Patrick.

Peter vantilatörleri kapatırken başını salladı. „Evet. Yarın sabah dokuzda burada olacaksınız. Sabahleyin sonbahar modasını, öğleden sonra da yazı çekeceğiz.”

Moria gözlerini kapatarak boynunu ovuşturdu. Çok yorulmuştu. üstelik ayakkabılar da ayağını çok sıkmışlardı.Birden iki güçlü elin onun omuzlarından yakalandığını hissederek şaşkınlıkla gözlerini açtı. Patrick’in mavi gözlerinde arzuyla yanan ateşi fark etmemek imkansızdı. Başını yavaşça genç kz doğru eğerken, „Bütün gün bunu yapmak istedim,” diye mırıldandı.

Moria o kadar şaşırmıştı ki, itiraz bile edemedi... Belki o da bütün gün bunu beklemişti. Kollarını yavaşça onun boynuna dolayarak genç adamın öpüşüne içinden geldiği gibi karşılık vermeye başladı.

“Miss Tennant, mücevherleri almam gerekiyor. Lütfen, Miss Tennant... Beyefendi, lütfen mücevherler...”

Patrick hiç acele etmeden ağır apır başını kaldırdı. Gözlerini Moria’dan ayırmadan mırıldandı. „Senin de istediğinden eminim... Bir daha sefere seyircimiz olmayan bir yerde tekrarlayalım bunu.”

Moria’nın başı dönüyordu. Başını kaldırdığında güvenlik görevlisinin hemen yanlarında durduğunu fark etti. Gwendolyn birkaç adım ötede mutlu bir tebessümle onları izliyordu. Derek’in bakışları ise soğuktu.

“Oh, evet mücevherler...” diyebildi şaşkınlıkla. „Elbette. Hemen vereyim onları size.”

Patrick’in güçlü kolları onu serbest bıraktığında ruhunun sanki ikiye bölündüğünü hissetti. Pelerinin yakasındaki broşu çıkarmaya çalışırken parmakları titriyordu. Ama Patrick bunu fark etmemişti bile. Hemen arkasını dönmüş ve sanki hiçbir şey olmamış gibi rahat adımlarla soyunma odasına gitmişti.

Mecevherleri güvenlik görevlisine verdikten sonra Moria da soyunma odasına gidip üstünü değiştirdi. Blucinini ve deri çizmelerini giyip dışarı çıktığında Patrick gitmişti. Çabucak diğerleriyle vedalaşıp merdivenlerden aşağı indi.

Dışarıda hala yağmur yağıyordu. On beş dakika yağmur altında bekledikten sonra nihayet bir taksi bulunabildi. Eve vardığında yorgunluktan bacakları titriyordu. Bir şeyler yiyip biraz kitap okuduktan sonra erkenden yattı. Patrick’i düşünmemek için elinden gelen bütün çabayı harcıyordu.

Ertesi sabah her şey yolunda gitti. Gwendolyn sarı ve kırmızı yapraklarla stüdyoda bir orman havası yaratmayı başarmıştı. Moria rahat bir pantolonla spor bir bluz giymiş, ayağında da topuksuz ayakkabılar geçirmişti. Patrick’in kıyafetleri de spor bir takımdı. Yanlarına bir de köpek alarak sonbaharda ormanda gezmeye çıkan sevgiliyi canlandırdılar. Çekimlerin sonunda Derek’in yüzünde bile gülümseme belirdi. Peter de durumdan memnun görünüyordu.

Ama öğleden sonra tam bir felaketti. Peter’in fikrine göreyaz çekimlerinde her ikisi de vücutlarını

tamamen güneşe teslim edeceklerdi. Moria giymesi istenen bikiniyi görünce hayretle küçük bir çığlık kopardı. „Gwen, bunu giyersem teşhircilikten tutuklanırım ben.“

“Belki de toplumun tansiyonunu yükseltmekten tutuklanırsın. Olamaz mı canım?”

“Patrick ne giyiyor?”

“Onun mayosu seninkinden de küçük, merak etme.”

“Yoo, olamaz!”

“Daha önce de mayo çekimleri yapmıştın Moria. Bugün neyin var senin?”

uzun bir tuvalet giyip sadece bacaklarını Patrick’e göstermek başka bir şeydi, avuç içi kadar bir kumaş parçasını giyip bütün vücudunu gözler önüne sermek başka şey... Moria yapacak bir şey olmadığını anlayınca huysuz bir tavırla homurdandı. „Öyleyse lütfen Derek’e söyle de termostati yükseltsin. Bu soğukta üşüyüp zatüree olmak istemiyorum.

Sharon, Moria’nın bütün vücudunu bebe yağı ile ovduktan sonra saçlarını da sudan yeni çıkmış gibi ıslatıp omuzlarına döktü. Genç kız derin bir nefes alarak stüdyoya geçti.

Derek ile konuşmakta olan Patrick de durumdan en az onun kadar huzursuz görünüyordu. Üzerinde küçücük mavi bir mayo vardı. Geniş göğsündeki siyah tüyler aşağıya doğru iniyor ve mayonun içinde kayboluyordu. Boynunda ince altın bir zincir vardı. „Bir kadının armağanı olmalı,” diye düşünüyordu Moria kalbinin kıskançlıkla ezildiğini fark edince de çok şaşırırdı.

Peter yere kocaman beyaz bir yelken bezi sermişti. İki tane de kocaman rengarenk deniz topu getirmişti. İki model arasındaki gergin havanın farkında bile olmayan Peter neşeli bir sele konuştu. „Evet, geldik sonuncusuna. Bu çekimde baştan sona seks hissedilmeli. Biraz kış çekimlerini andıracak. Ama bu sefer işin içinde nefret ve zıtlasma yok. sadece aşk ve tutku var. Tamam mı Moria?”

Moria hem de çok iyi anlamıştı. „Acaba biraz daha kapalı bir mayo giysem daha seksi olmaz mı? Biraz gizem seksi canlandırır derler.”

Peter onu umursamadı bile. „Hayır. harika bir vücudun var. Onu herkese göstr.Patrick sen yere uzan ve sırtını toplardan birine yasla. Tek kolunu üstüne durmanı istiyorum. Moria sen de Patrick’e yaslanacaksın. Gözlerini kapat ve başını arkaya at. Sharon, Moria’nın saçlarını arkaya doğru düz tarar mısın?”

İkisi de söylenenleri yapınca test çekimleri yapıldı. Derek ışıkları yeniden ayarlarken Peter sabırsız bir sesle söylendi. Olmuyor böyle! Moria tanrı aşkına neden öyle kazık gibi duruyorsun? yaz çekimi yapıyoruz.Plajda güneşin altında yatıyorsun. Yanında sevgilin var. Ne kadar mutlu olduğunu görmek istiyoruz, ıstırap çekişini değil.”

Moria derin bir nefes aldı. Patrick’in sert bacağını tam sırtında hissediyordu. Onun da en az kendisi kadar gergin olduğunun farkındaydı.

Kendini zorlayarak gevsemeye çalıştı. Hafifçe gülümseyerek elini Patrick’in bacağına koydu.

“Şimdi daha iyi. Peter başını salladı. „Patrick sen de az önce bu kadınla seviştin. Mutlusun, umutsuz değil. Elini Moria’nın vücuduna koy. Tam göğsünün altına.”

Moria, Patrick’in derin bir nefes aldığını duydu. Sonra genç adamın elinin ağırlığını göğüslerinin tam altında hissetti. Birden bütün vücudu istekle yanmaya başlamıştı. Duyguları belli olmasın diye yüzüne buz gibi bir maske geçirip hareketsiz kaldı.

tanrı aşkına! Neyin var Moria? „ Peter artık bağıırıyordu. „Kimsenin sana tecavüz ettiği yok. İkiniz de birbirinizi istiyorsunuz.”

tamam, tamam, diye homurdandı genç kız.

“Elini tekrar Patrick’in bacağına koy.”

Moria söyleneni yaptı ve Patrcik’in birden kasıldığını fark etti. Bütün öfkesini ondan çıkarmak

istercesine hızla başını çevirdi. „Patrick, bu işten en az senin kadar bende nefret ediyorum. Lütfen mümkün olduğu kadar çabuk bitirelim de kurtulalım. Lütfen.“

Ama Patrick’in gözlerinde bir türlü isimlendiremediği duygular okunuyordu. Genç adam biraz gevşeyerek mırıldandı. „Sen de mi nefret ediyorsun? Moria başını salladı. Neden nefret ettiğini sormaması için içinden dua ediyordu. „Hadi tamam, başlıyoruz. „Peter’in sabırsız sesi duyuldu. Moria biraz daha gevşeyerek sırtını Patrick’in bacağına yasladı. Tek eliyle genç adamın bacağındaki tüyleri okşuyordu. Başını uygun bir açıta tutarak poz verdi ve çekimler başladı.

İşin kötü tarafı neyin çekim neyin gerçek olduğu karışmıştı artık birbirine. Moria, Patrick’in sert bacağını okşamaktan büyük bir zevk alıyor, onun güçlü parmakları sırtında, omuzlarında hissedince zevkle gözlerini kapatıyordu.

Sonunda Derek’in sesini duyunca sevinmesi mi, üzülmesi mi gerektiğini kestiremedi. „Bence artık yeterli. Senin istediğin başka bir şey var mı Peter?“

“Hayır. Harika bir sonuç alacağımızdan eminim. İlk başta ikiniz de beni çok endişelendirdiniz, ama sonunda havaya girdiniz.”

Patrick ile Moria hala kıpırdamamışlardı. Patrick’in eli genç kızın belinde, Moria’nın ki de onun dizindeydi. Sonra birden ayağa kalktı Patrick. Moria’nın eli birden yere düştü. Genç adam sert bir sesle, „Tanrıya şükürler olsun bitti, diye söylendi.

Moria gözlerine dolan yaşların fark edilmemesi için başını hemen öne eğdi. Gözlerini ayak tırnaklarındaki ojeden ayıramıyordu. Patrick içini çekerek tekrara yere çömeldi. Moria’nın çenesini yavaşça tutarak başını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. „Seni incitmek istemedim Moria. Şu an açıklayamayacağım nedenler yüzünden bu çekimden nefret ettim. Ama seninle hiçbir ilgisi yoktu. Sen harikaydın.”

“Oh, anlıyorum.” Moria birden rahatlayarak gülümsedi. Ona inanıyordu nedense: ama yine de onun tek bir dokunuşuyla bütün vücudunun alev alev yanmaya başlamasında korkuyordu.

“Pazar günleri öğleden sonra ne yapıyorsun?” Moria konunun birden bire değişmesine şaşırarak başını kaldırdı. „Genellikle Metropolitan Müzesi’ne gidiyorum. Neden sordun? “Bu pazar öğleden sonra üçte hangi bölümde olacaksın?” “Avrupa galerisinde.Hollanda bölümünde.” Moria kendisine düzenli bir plan yapmıştı, müzeyi her hafta yavaş yavaş geziyordu. “Tamam.Orada görüşürüz.” Moria birden öfkeyle bağırды. „Nedenmiş o?

Genç adam parmağını yavaşça onun dudaklarının üstüne koydu. „Bu kadar çok soru sorma. eğer işin olmazsa oradan da yemeğe gideriz. Şimdi ben gidip giyineyim. Biraz daha kalırsam Gwendolyn ikimizi de rahip karşısına götürüp nikahımızı kıydıracak.Pazar günü görüşürüz.”

Moria yerinden kımıldayamadan onun arkasından baktı. Patrick onu tekrar görmek istemişti. İki gündür yaptığı bütün aksiliklere rağmen onu yine de görmek istiyordu. Bir buçuk gün sonra onu yine görebilecekti. Bütün bir öğleden sonrasını ve akşamı birlikte geçireceklerdi. Derek’e neşeyle gülümseyip soyunma odasına koştu.

Dördüncü Bölüm

Cumartesi sabahı Moria'nın Boston'da bir çekimi vardı. Beş saat boyunca solgun bir kış güneşi altında poz verdi. Çekimler parkta yapıldığı için etraflarına kalabalık bir meraklı topluluğu dolmuştu. Genç kız etraftan atılan lafları hiç umursamadan işini bitirdi ve hemen New York'a geri döndü. Evde ayaküstü bir şeyler atıştırdıktan sonra üstünü değiştirdi ve Anton ile buluşup Lincoln Center'daki bir konsere gitti. Gece geç vakit eve döndüğünde yorgunluktan ayakta sallanıyordu.

Ertesi sabah geç saatlere kadar uyudu. Uyandığında yatağın içinde oturup bir süre düşündü. Bugün Patrick'i tekrara görecekti. Acaba bugün nasıl davranacaktı genç adam? Geçen gün stüdyoda yaptığı gibi onu yine öpecek miydi?

Sonunda kalkıp banyoya girdi ve uzun uzun yıkandı. Sonra dolabın karşısına geçip ne giyeceğini düşünmeye başladı. Ünlü manken Moria Tennant gibi görünmek istemiyordu. Bir arkadaşıyla müzede buluşan sıradan genç bir kız gibi giyinmeliyi. Sonunda siyah üzerine mor çiçekli bir etekle siyah bir cekette karar kıldı. İçine de yine siyah ve morun hakim olduğu ipek bir bluz giyecekti. Saçlarını siyah bir kurdele ile arkasında topladıktan sonra altın bir zincir ile altın küpeler taktı. Belli belirsiz hafif bir makyaj da yaptıktan sonra aynada kendini inceledi. Patrick gerçek Moria Tennant'ı görebilecek miydi bugün acaba? Yoksa onu yine ünlü manken Moria Tennant olarak görmeye devam mı edecek ti?

Patrick salondan içeri girdiğinde, Moria kendineden geçmiş gibi duvardaki bir Rembard'ı izliyordu. Genç adam onu bir süre süzdükten sonra yavaş adımlarla yaklaştı. Sesinde meydan okuyan bir ifadeyle, „Bugün canın hiç de sıkkın değil, „ dedi.

Moria başını çevirerek düşünceli gözlerle ona baktı. „Hayır, bugün sıkılmıyorum.“ Sonra kendisinin de beklemediği bir hareketle göz kırptı. „Sen etraftayken bir insanın canının sıkılabileceğini düşünemiyorum bile.“

Ama Patrick onun gülümseyişine cevap vermedi. „Neden buraya geliyorsun Moria?“ Eliyle çevredeki tabloları işaret etti. Sonra sesi birden sertleşti. „Bütün bunlarla senin ne ilgin var?“

Moria öfkelenmemeye karar vererek sakın bir sesle karşılık verdi. „Belki de buralara gelmek istememin nedeni oran duygumu geliştirmektir.“

„Bense bunları gördüğün zaman yaptığın işin basitliğini daha iyi anladığınızı düşünmüştüm.“

Demek kavga istiyordu. Moria sakın ve huzurlu bir pazar geçirme umudunun giderek söndüğünü hissederek öfkeyle başını çevirdi. Madem kavga istiyordu, istediği yerine gelecekti. „Beni küçük düşürmeye ararlısın, öyle değil mi? diye bağırdı birden. „En az senin kadar para kazanmam ve kendi alanımda en az senin kadar ünlü olmam erkeklik egonu mu incitiyor Patrick Casey?

„Hayır! İşin o yanı beni hiç ilgilendir...“

„Sana inanmıyorum. Benden korkuyorsun sen Patrick Casey! Çünkü ben bağımsız bir kadınam. Çünkü ne ekonomik ne de psikolojik olarak bir erkeğe ihtiyacım yok. Hepsini kendi başıma halledebiliyorum. Kendime yetiyorum. Eğer senin peşinde dolaşıp yalnız kadının korkularını anlatsam ve yardım istesem koltukların kabarırdı, değil mi? Ama eğer bunu yapmamı bekliyorsan, daha çok beklersin!“

Genç adam birden konuyu değiştirerek sakın bir sesle konuştu. „Ben hiç evlenmedim. Nedenini merak etmiyor musun?“

„Hayır, etmiyorum. Neden merak edecektim?“ Moria söylediklerinin doğru olmadığını gayet iyi biliyordu.

„Hiç evlenmedim çünkü bütün hayatını bana bağlayacak bir kadınla birlikte olma düşüncesine tahammül bile edemiyordum. Benim istediğim kadın bağımsız biri olmalı. Seninle ilgili derdime

gelince... Bütün gün boyunca senin hangi renk far veya ruj süreceğini, ayağına hangi ayakkabıları giyeceğini düşünmene deli oluyorum. Ne kadar aptalca şeyler bunla..." Eliyle tekrar duvardaki tabloları gösterdi. „Hele bunları gördükten sonra yaptığın işin basitliği iyice ortaya çıkıyor."

Moria sesinin mümkün olduğu kadar sakın çıkmasına gayret ederek konuştu."Orantı duygumu geliştirmek için buraya geldiğimi söylemişim sana."
"Orantıymış! Bu tablolardaki orantıyı gördüğünde kilometrelerce uzağa kaçmak gerekir bence."

Moria artık öfkesini denetleyemiyordu. Birden bağırmaya başladı. „Ne yazık ki hepimiz senin kadar önemli ve anlamlı işlerle uğraşma şansına sahip değiliz! Eğer herkes oyun yazmaya kalksaydı, diğer işleri kim bulacaktı acaba?" Gözlerini ona dikti. „Bak, sana bir şey söyleyeceğim. Ben küçük bir madenci kasabasından geldim buraya ve kısa sürede zirveye tırmanmayı başardım. Bunun senin için hiç bir önemi yok mu acaba?"

Tam o sırada yanlarında nazik bir ses duyuldu. „Özür dilerim madam, ama lütfen biraz daha alçak sesle konuşur musunuz?"

Moria yavaşça başını çevirdi. Aman Tanrım! Patrick ile, birlikte müzeyi gezen bir grup insanın tam ortasındaydılar ve herkesin gözü onların üstündeydi. Gürültü etmemeleri için uyarın da müzenin bekçisiydi.

Müzeyi gezen grupta genç bir kız yanındaki arkadaşına döndü. „Baksana, şu ünlü manken değil mi o? Hani Revlon'un reklamını yapan."

"Evet. Geçen gece yine televizyonda seyrettim."

O sırada yanlarındaki bir başka genç söze karıştı. „yanındaki de oyun yazarı. babam beni onun oyunlarından birine götürmüştü."Patrick'e döndü. „Yanınızdaki hanım yeni oyununuzda rol alacak mı?"

"Hayır," diye atıldı Moria. „Daha o kadar umutsuz bir durumda değilim."

"Evet, umutsuz bir durumdasın," dedi Patrick sakın bir sesle. „Seni ilk gördüğümde anlamıştım bunu."

Moria derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Sonra yüzüne tatlı bir tebessüm yerleştirerek Patrick'in koluna girdi ve seyircilerine döndü. „Evet kavga bitti. Şimdi iki uygar insan gibi biz de galeriyi gezip tabloları bakacağız." Sonra sırtını diğerlerine çevirerek büyük ilgisini Rembrand'a verdi.

Nefis bir oyundu," diye mırıldandı Patrick. „Seyircileri selamlamak için tekrar sahneye çıkmayı düşünüyor musun?"

Moria burnundan soluyarak cevap verdi. „Senin derdin ne biliyor musun, doğuştan tiyatrocı olman. Seyircinin olmadığı yerde hiçbir şey yapamıyorsun."

"Sana söz veriyorum, bir daha sefere kavga ettiğimizde mutlaka yalnız olacağız."

"Bir daha sefere kavga etmek zorunda mıyız? Neden benimle hep kavga etmek istiyorsun Patrick?"

"Oh, bunu şimdi açıklayamam sana. Daha birinci perdedeyiz. üstelik epey uzun bir oyun olacağından da eminim."

"Heykel sergisinde olmadığımız için kendini şanslı say, diye söylendi Moria. „Çünkü öyle bir yerde olsaydık, elime geçen ilk parçayı senin kafana indirirdim."

Patrick gülümsedi. „Seni ilk gördüğümde, bütün davranışlarının ve duygularının yapay olduğunu düşünmüştüm. Şimdi yanlış olduğumu anladığım için çok seviniyorum. Garip bir kadınsın Moria Tnnant.Karmaşık duygularla çarpışan, ama bunu belli etmemeyi tercih eden bir kadın."

"Benim nasıl biri olduğum seni neden ilgilendiriyor?"

Genç adam tekrar gülümsedi. „Çünkü seni ilk gördüğüm anda aşık olmaya başladım."

Moria bir kahkaha attı. „Eğer aşık olduğun kişilere böyle davranıyorsan, nefret ettiklerin arasına girmemek için elimden gelen her şeyi yapmalıyım."

"Bu kadar kesin konuşma Moria."Genç kızın eli hala onun kolunun üstünde duruyordu. Patrick onun elini tutarak parmaklarını sıktı. „Hadi artık biraz da tabloları bakalım mı? Yanılmıyorsam bunun için gelmiştik zaten buraya."

Moria elini çekti. „Sen elimi böyle sıkarken tabloları bakamam. Kafam karışıyor.“
"Güzel. Demek ki duygularımız karşılıklı."

Moria birden kızardığını hissetti. Gözlerini duvardaki tabloya çevirerek konuştu. „Beni saat tam üçte, bu tablonun önünde bulman tesadüf değildi, biliyor musun?"
"Öyle mi?" Patrick tablodaki Arap elbiseleri giymiş orta yaşlı adama baktı. „Anlatmak istediğin bir şey mi vardı?"

"Evet. Moria uygun sözcükleri bulmak için bir an durakladı. „Adamın elbiseleri muhteşem değil mi? Başındaki altın işlemeli türban, elbisenin altın kemeri nefis. Ama yüzünde öyle bir şey var ki, insan elbiselere değil, ona bakıyor. Düşünceli, endişeli bir yüz bu... Duygularını adlandırmak çok zor. Şimdi anlıyor musun beni? Nasıl makyaj yaparsam yapayım, nasıl giyinirsem giyineyim, o gördüğün cılların altında gerçek bir insan var. Ben de en az bu Arap kadar yaşayan bir insanım. Sen sadece mücevherleri ve altın kemeri görüyorsun. Onun altındakileri değil."

Patrick birden onun yüzünü ellerinin arasına alarak, eğilip dudaklarından öptü. „Seni çok iyi anlıyorum." diye mırıldandı başını kaldırdıktan sonra. „Zaman zaman çok kötü davrandığımı ben de farkındayım. Özür dilerim. Ama o kadar uzun bir süredir aşık olmadım ki, nasıl davranacağımı şaşıyorum bazen."

Moria birden mayo çekimlerini yapıldığı gün olanları hatırladı. Bu adamı anlamak gerçekten çok güçtü. „Lütfen bu sözünü tekrarlama artık."

"Neden? Sana bir kez aşık olursam, bunu ömür boyu tekrarlamak zorunda olduğumu mu düşünüyorsun."

"Oh, bana hiç aşık olmamanı tercih ederim."

"Saçma! Eninde sonunda olacak bu nasıl olsa. Bundan eminim."

"Belki de bana saygı duymaya başladığın zaman, öyle değil mi?"

Genç adam gülümsedi. Mavi gözlerinde öyle bir sıcaklık vardı ki, Moria başının döndüğünü hissetti. „Sana daha şimdiden saygı duymaya başladım ve bu saygı her geçen gün biraz daha artıyor. Hadi şimdi artık galeriyi gezelim."

Kol kola girerek gezmeye başladılar. Tabloların önünde uzun uzun duruyorlar, en çok sevdikleri ressamın üzerinde sohbet ediyorlardı. Patrick, „Sana aşık oluyorum," dediğinde, Moria onun ciddi mi olduğuna yoksa şaka mı yaptığına karar verememişti. Ama emin olduğu tek şey vardı. Bu adamın yanında liseli bir genç kız gibi heyecanlanıyor, eli ayağı birbirine karışıyordu.

Müzedden çıkıp yemeğe gittiler. Hem yolda hem de yemek boyunca sanat, politika, müzik, din üzerinde sohbet ettiler. İkisi de Avrupa gezilerinin izlenimlerini birbirlerine anlatıp zaman zaman güldüler, zaman zaman da ciddi ciddi tartıştılar. garson kahvelerini ve likörlerini getirip masaya bıraktıktan sonra Patrick arkasına yaslandı ve doğal bir sesle, „Evet, ikimiz de ne kadar parlak konuşmacılar olduğumuzu birbirimize ispatladık. Şimdi bana kendinden söz et Moria." dedi.

Ama o kaygısız tavrı Moria'yı kandıramamıştı. „Biraz uzun sürer," dedi gülümseyerek. Patrick de gülümseyerek, Son kavgamızın en ateşli anında bir madenci kasabasından geldiğini söylemiştin. Neden oradan başlamıyorsun."

Moria gözlerini fincana dikerek kahvesini karıştırmaya başladı. Şu anda bir dönüm noktasında olduğunun farkındaydı. Patrick'i, makyajın altındaki gerçek insanı görememekle suçlamıştı. Ama o gerçek insanı tanıtıp tanıtmamakta tereddüt ediyordu şimdi. Şimdiye kadar bu tür şeyleri sadece Margarita ile konuşmuştu. Eğer Patrick'e özel hayatı ile ilgili şeyler anlatsa, geri adım atamayacağı bir yola gireceğini hissediyordu. Başını kaldırıp dalgın dalgın ona baktı.
"Bana güvenebilirsin," dedi genç adam nazik bir sesle. „Anlatacaklarını herhangi bir oyunumda kullanmayacağıma ve basına açıklamayacağıma söz veririm."

"Bu aklıma bile gelmemiştir.

Öyleyse sen de bir dönüm noktasında olduğumuzun farkındasın. Bundan sonra ya sadece arkadaş olarak kalacağız ya da daha ciddi bir şeyler doğacak aramızda." Başını salladı. „Ben de bunu merak ediyorum."

"Benim bir çok arkadaşım var, ama dostlarımla sayısı çok az...Bu adımı atmak benim için çok önemli."

"Yani henüz kendini hazır hissetmiyorsun?"

"Evet," diye mırıldandı Moria. „Henüz hazır değilim."

"Seni zorladığımı farkındayım. Ama ne yapayım elimde değil."

İçtiği şaraplar Moria'nın dilini çözmüştü. Bana...aşık olamazsın Patrick, daha yeni tanıştık.Üstelik tanıştığımızdan beri de kavgaya ediyoruz."

Genç adamın gözlerindeki parıltı Moria'nın ürpermesine neden oldu. „Neler olup bittiğini sana açıklayamam.Bildiğim bir tek şey var. Seni Ted'in partisinde ilk gördüğüm anda benim için çok önemli bir insan olduğunu hissettim. Bunu açıklamak çok zor. Ama inkar etmek de yararsız. „Aşık oluyorum" dediğimde sadece herkesin kullandığı o beylik sözü tekrarlıyorum. Ama aşkın anlamını sen açıkla bana. Ben bilmiyorum."

Moria kendini zorlayarak gülümsedi. „Ben bu konuda pek uzman sayılmam."

"Basında, birbirinden güzel oyuncularla gününü gün ettiğimi yazarlar hep. Ama hiçbir doğru değil, Moria. Bunu bilmeni istiyorum. Hiçbir zaman bir kadından diğerine koşan bir Kazanova olmadım olmadım." Eğilip genç kızın elini avuçlarının arasına aldı. „Ama yılların öğrettiği bir şey var bana. Önsezilerime hep güvenirim. Senden ne istediğimi, nasıl bir beraberlik beklediğimi bile bilmiyorum henüz. Ama bir şeyler olmasını istiyorum. Ve bu olacak şeylerinde pek hafife alınacak şeyler olmadığını hissediyorum." Birden susup avuçlarının arasındaki ele baktı. „Tanrım, ne kadar saçma sapan konuşuyorum, değil mi? Oysa bir yazarın şairane laflarla karşısındaki kadını eritmesi ve ayaklarının dibine sermesi beklenir, değil mi? Bense kalkmış önsezilerimden filan söz ediyorum. Hiç de romantik değilim galiba."

Moria gülümsedi. „Boş şairane laflar yerine gerçekçi önsezilerden söz edilmesini tercih ederim.

Patrick'in gözleri sevgi doluydu. Uzun uzun Moria'ya baktı. Sonra elini tutup yüzüne bastırdı. „Tanrım, bundan sonra nasıl yaşayacağım ben? Artistik klişe laflar etmekten nefret ediyordum ama ben hiç bir zaman sabahın dokuzundan akşamın beline kadar düzenli çalışan bir adam olmayı beceremedim Moria. Bir oyun üzerinde çalıştığım zaman eğer işler istediğim gibi olmazsa, çekilmez bir adam olurum. New York'ta çalışamıyorum. Hiç çalışmadım. Yılın üçte birini burada geçiriyorum. Yayınevleriyle reklam şirketleriyle işlerimi hallediyordum. Ama yazdığım zaman mutlaka New Brunswick'de küçük bir köyde oturuyordum. Orasıyla buranın arasında da yüzlerce kilometre var... Bunu sana açıklamak çok güç, ama kafama yeni bir fikir takıldığı zaman o fıkralardaki dalgın profesörlere benziyorum. Evime kapanıp her şeyi unutuyordum. Yemek yemek unutuyordum, randevularımı unutuyordum. Sonra günün birinde kendimi bir marketin içinde buluyordum. Oraya ne zaman ne için gittiğimi bile hatırlamıyorum. Bütün bunların sana çok aptalca geleceğini biliyorum, ama ne yapayım ki ben böyleyim. Zaman zaman kendime o kadar çok kızıyorum ki, öfkeden deliye dönüyordum. Ama yanımda bir insan olursa onun benden çok daha fazla delireceğinden eminim."

Moria bir süre sessiz kaldı. Sonra yavaşça sordu." Bütün bunları beni uyarmak için mi anlatıyorsun?"

"Tanrım!Tabii ki hayır.sadece nasıl bir hayat yaşadığım hakkında bir fikrin olsun istiyordum... Şu anda kafamda yeni bir oyun projesi var...Makineyi zorlayan bir buhar gibi itiyor beni. O yüzden en kısa zamanda New Brunswick'e dönmek zorundayım."

Moria birden buz kesildi. „yani New York'tan ayrılıyor musun?"

"Ayrılmak zorundayım. Seçme şansım yok. Oyunu kağıda dökmek zorundayım. Bunu da burada yapamam."

Moria likör kadehini alarak bir yudumda hepsini içti. Sonra peçetesi ile yüzünü sakladı. „En azından şimdi göz yaşlarım için geçerli bir nedenim var.” diye düşündü. Sonra makyajını tazelemek için masadan ayrıldı. Yüzünü pudralayıp rujunu sürerken hafifçe başı dönüyordu. Demek Patrick hayatına girdiği gibi çıkıp gidecekti. Korkuyordu, özlüyordu... Ama hiç olmazsa o dayanılmaz can sıkıntısından kurtulmuştu artık.

Yemek salonuna döndüğünde Patrick hesabı ödedi, mantosunu giymesine yardım etti ve dışarı çıktılar. Genç adam birden ona dönerek, „Taksiye mi binelim, yoksa yürümeyi mi tercih edersin?” diye sordu.

Moria onun da yürümek istediğini anlayarak koluna girdi ve „Yürüyelim,” dedi. „Pek uzak sayılmaz.”

Patrick bütün New York polisi sanki peşindeymiş gibi hızlı hızlı yürüyordu. Çıkamaz sokağın başına geldiklerinde. Moria koşmaktan nefes nefese kalmıştı. Yol boyunca hiç konuşmamışlardı. Moria da bu arada rahatça düşünme fırsatı bulmuştu. Kapının önüne geldiklerinde sesinin son derece doğal çıkmasına gayret ederek konuştu. „Neden biraz içeri girmiyordun? Birer fincan daha kahve içeriz.” Patrick’in bu teklifi ikiletmediğini görünce hiç şaşırmadı. Kapıyı açıp içeri girdi ve ışıkları yaktı. Kapıyı kapadıktan sonra paltosunu almak üzere ona dönmüştü ki, Patrick inleyerek genç kızı kollarının arasına aldı. Sanki bir daha hiç görmeyecekmiş gibi hırsıyla öpmeye başladı.

Moria kollarını onun boynuna doladı. başı dönüyor, sanki zemin ayaklarının altında kayıyordu. „Bir kadının başını döndürmek için şiire gerek yok bu adamın,” diye düşündü. Sadece öpmesi yeterliydi...

Patrick sonunda onu serbest bıraktığında genç kızın ipek bluzunun belindeki kemer açılmış, saçındaki kurdele yere düşmüştü. Gözlerinde hiç bir makyaj malzemesinin sağlayamayacağı pırıltı vardı. Çeresizlikle, „Oh, Patrick...” diye mırıldandı.

Patrick onun elini tutarak göğsünün üstüne koydu. Moria, genç adamın kalbinin göğsünün yırtarcasına çarptığını duydu. „Kırmızı güller ve romantik bir müzikle seni baştan çıkarmam gerekirdi.” dedi Patrick pürüzlü bir sesle. „Neden seninle iki ay önce tanışmadık sanki?”

„Güllere ihtiyacım yok,” diye fısıldadı Moria. „Ama bir demek fulya almak istersen...”

Bir daha asla fulya görmek istemiyorum!”

„O çekimlerden gerçekten nefret ettin, değil mi?”

„Evet...Senin gözlerinin içine bakmak başka bir şey, bunu bir moda dergisinin okurları için yapmak başka bir şey. Özellikle ikimizde yarı çıplak durumdayken.”

„Yani yüzde doksan demek istiyorsun.” Moria gözlerini önüne eğdi. „Ben de...ben de benden öğrendiğini sanmıştım. Beni çirkin veya bayağı bulduğunu düşünmüştüm.”

„Senden öğrenmek mi! Moria sevgilim!” Patrick gülmek için kendini zor tutuyordu. „En iyisi sana dürüst bir açıklamada bulunayım. Sen dünyanın en güzel kadınlarından birisin, bunu tekrarlamama gerek yok. O mayolarla orada poz verdiğimiz süre içinde kafamda bir tek düşünce vardı.

Üstümüzdeki o küçük kumaş parçalarını pencereden dışarı fırlatmak ve seninle sevişmek. Ama böyle bir şeye kalkışırsam, senin düşeceğin durumu düşünerek kendimi kastım durdum. O kadar ters davranmamın nedeni buydu.”

„Oh!” Moria yanaklarının alev alev yandığını hissetti. „Bunu hiç düşünmemiştim. Kim bilir ne kadar anlayışsız bir insan olduğumu düşünüyorsundur, değil mi?”

„Hayır, ne kadar alçak gönüllü, ne kadar tatlı bir insan olduğumu düşünüyorum. Kızarıyorsun Moria.”

„Sen yanıma yaklaştığında neon ışığı gibi yanıp sönmeye başlıyorum nedense,” diye sızlandı genç kız „Aklım karışıyor.”

„İşte bunu duyduğuma sevindim.” Patrick bir an durakladı. „Ama yine de paltomu çıkarma tehlikesini göze almayacağım. tabii halının üstünde ırzına geçilmesini istemiyorsan.”

Sesinde şakacı bir ifade vardı ama bakışları son derecede ciddiydi. Moria içini çekti. „Bunun için henüz hazır değilim. Beni öptüğünde aklım başımdan gitmesine rağmen.”

„Beni en az, benim seni istediğim kadar istediğine inandığım sürece bekleyebilirim sanıyorum. Seni

tekrar ne zaman görebilirim? Yarın?.."

Moria yüzünü buruşturdu. „Yarın sabah üç günlüğüne Phoenix’e gidiyorum. Spor giysilerin çekimi için."

"kahretsin! Patrick saçlarını gür siyah saçlarının arasından geçirdi. En sevdiği oyuncağı elinden alınmış gibiydi.

Moria gülmemeye çalışarak yutkundu. Dödüğümden beni havaalanında karşılayabilirsin.Eğer istiyorsan tabii."

"Uçuş numaranı ve saatini yaz. Hafızam çok zayıftır, bu tür şeyleri hatırlamak için."

Moria onu oturma odasına götürerek masanın çekmecesinden uçak biletini çıkardı.Gerekli bilgileri bir kağıt parçasına yazdıktan sonra ona uzattı.

"Orada kalacağın otelin adı ne? Onu da yaz."

Moria onu da yazdı. Patrick kağıdı ceketinin cebine soktu."Bu odayı sevdim Moria...Kişiliğine uygun bir yer." Sonra kapıya doğru yürüdü."İyi geceler."

Moria „İyi geceler," diye fısıldadı.Patrick'in onu yine öpmesini istiyordu, ama böyle bir şey tekrarlandığı takdirdekendini kaybedeceğinden de korkuyordu.

Genç adam düşüncelerini okumuş gibi ona baktı.

"Haklısın oria. Henüz çok erken. Sadece bana bir tek şey söylemeni istiyorum.Başka biriyle ilişkin yok, değil mi?"

"Hayır yok."

"Tanrıya şükürler olsun. Yavaşça elini salladı. „İyi uykular.

Kapı kapanmış ve Moria yalnız kalmıştı. Üç gün sonra onu tekrar görecekti. Ama üç günlük ayrılığa nasıl dayanacaktı?

Beşinci Bölüm

Moria Phoenix'i oldum olası severdi. Eskiden, iş için buraya gelmesi gerektiğinde sevinçten havalara uçardı. Ama bu kez durum çok farklıydı. New York'yan ayrılmak zorunda kalışına, POatrick'i üç gün boyunca görmeme düşüncesine dayanamıyordu. Elinde küçük bir valizle o kentten bu kente gidip gelmekten yorulmuştu. Hayatının sürekli başkaları tarafından yönlendirilmesinden yorulmuştu...Milyonlarca insanın satın almaya gücünün yetmeyeceği elbiseleri giyip çıkarmaktan yorulmuştu.Sürekli gülümsemekten yorulmuştu...Güzel Moria Tennant...Muhteşem güzellik... Bütün bu sözlerden yorulmuştu.

Phoenix'e gelişinin ikinci gecesinde otel odasında bir aşağı bir yukarı yürüdükten sonra aynanın önünde durup uzun uzun kendisinin inceledi. Aslında nefret ettiği kendisi değildi. Sadece işinden nefret ediyordu.

Sekiz yıldır bütün hayatını bu meslek üzerine kurmuştu. Nefes almadan çalışmış ve sonunda zirveye yerleşmişti. Ama içinde bir şeylerin öldüğünü hissediyordu. Zirveye ulaştıktan sonra hayatını yönlendirecek yeni bir amai da yoktu artık. Büün istediklerini elde etmişti.Artık yapacağı bir şey yoktu.

Birden korkunun soğuk eli yüreğini kavradı. İşinden nefret ettiğini, artık bu işi yapmak istemediğini söylemek kolaydı. Ama hayatı işiydi zaten. Kazanmak istediği bağımsızlığı bu meslek sayesinde kazanmıştı ve onu kaybetmek istemiyordu.Mankenlik yapmazsa başka ne yapacaktı? Üniversite diploması yoktu.

Yapabileceği tek şey vardı: Modellik. Şu anda ilk uçağa atlayıp New York'a dönebilir, ajansı arayıp kendisini defterden silmelerini isteyebilirdi. Evet, nefret ettiği kimliğinden kurtulmak bu denli kolaydı. Ama bunu yapması mümkün değildi. En azından başarı sağlayabileceği yeni bir yeteneğini

keşfedinceye kadar.

Temizleme sütüne uzanıp yüzündeki makyajı silmeye başladı. Aslında önünde tek bir alternatif vardı. Margarita'nın  nerisi. Bir tatile çıkabilirdi. Bir yere veya iki aylık uzun bir tatile çıkıp defileleri, kampanyaları hiç olmazsa bir süre unutulabilirdi.

Evet, bunu yapacaktı işte. New York' a döner dönmez iki aylık bir tatile çıkacağını bildirecekti ajansa.  cini bir huzur kapladı. Gülümseyerek makyajını sildi ve hemen yattı.

Telefonun zili durmaksızın çalıyordu. Moria elini yorganın altından çıkarıp uykulu gözlerle başucundaki lambayı yaktı ve ahizeyi kaldırdı. „Alo?“

‐Herhalde uyumuyorsun değil mi?‐ Ahizeden patrick'in sesi duyuldu.

Moria başucundaki saate bir göz attı. „Neden uyumayacaktım?“

‐Akşamın onunda mı? Bu saatte daha otele d nmemişsindir diye telefon etmekten vazge iyordum.‐

‐Patrick, saat sabahın ikisi.‐

Kısa bir sessizlik oldu. „Oh, Tanrım! Saat farklarını unuttum tabii. Hafızamın zayıf olduğunu söylemiştim sana.‐

Moria ahize kulağına yapıştırarak uykulu uykulu gülümsedi. „ nemli değil, boş ver.‐

Patrick'in sesi birden sertleşti. „Yalnız mısın?“

Moria onun görmeyeceğini bilmesine rağmen ahizeye doğru dilini çıkardı. „Neden yalnız olayım? Yanımda üç tane erkek var, hep birlikte yataktayız...Tabii ki yalnızım.‐ Bir yandan da muzip bir ifadeyle gülümsüyordu kendi kendine.

‐üstünde ne var?“

Moria şaşırdı.‐Gecelik. Sen aklının başında olduğundan emin misin?“

‐Evet, aklım başımda. Yalnızım ve mutsuzum.tarif et.‐

‐Geceliği mi? Askılı ve uzun etekli bir gecelik işte.‐

‐Hadi Moira, daha ayrıntılı tarif edebilirsin, değil mi?“

Aralarında yüzlerce kilometre olmasına rağmen, Moira, vuc dunun istekle ürperdiğini fark etti.

‐Açık gri şifon bir gecelik. Yakası oldukça açık.Kumaşı ise şeffaf.‐

Gen adamın boğuk sesi duyuldu. „Eğer ben orada olsaydım, o gecelik üstünde olmazdı şimdi.‐

Moria bütün vuc dunun ateş gibi yanmaya başladığını hissetti. şu anda Patrick yanında olsaydı...Titreyen bir sesle fişıldadı. „Keşke burada olsaydın...‐

‐Evet, keşke...Seni bir türlü aklımdan çıkaramıyorum.‐ Patrick kendini zorlayarak daha doğal bir sesle konuşmaya çalıştı. „Eee, bugün neler yaptın bakalım?“

Moria ona çekimleri ve antipatik sanat yönetmenini anlattı.

Patrick güldü.‐ yleyse yarın sabah seni gördüğünde adamın tepesi atacak:Gece yarısı çılgın bir yazar tarafından uyandırıldığı için yarın gözlerinin altında kocaman torbalar olacak çünkü.‐

‐Benim gözlerimin altında asla torbalar olmaz! Belki biraz koyu halkalar olabilir.Ya da romantik gölgeler. Ama torbalar asla!‐

‐Biraz bekle. Seni sabaha kadar uyutmayıp seviştiğim zaman da aynı şeyleri söyleyebilecek misin acaba?“

Moria sesinin normal bir şekilde çıkabilmesi için bir süre susmak zorunda kaldı. „Hiç kimse seni dürüst davranmamakta suçlayamaz Patrick.Aklından geçenleri asla saklamıyorsun.‐

‐Hayat o kadar kısa ki Moria.‐

‐Beni...beni bazen korkutuyorsun.‐

‐Korkutmak istemiyorum.Ama hayatın akıp gittiğini hissediyorum. Yakında New Brunswick'e dönmek zorundayım. O zaman ne olacak? Aramızda yüzlerce kilometre olacak.‐

New Brunswick'de bir tatil...Moria birden aklına gelen düşünceyle sarsıldı.Tam yüksek sesle söylemek üzereyken kendini tuttu. Patrck'in sesi tekrar duyuldu. „En iyisi bu konuşmayı kısa keselim artık. Telefonda konuşmaktan her zaman nefret etmişimdir zaten. Karşındakinin yüzünü g remezsın, duygularını okuyamazsın.öbür gün havaalanında olacağım. Ve sana söz veriyorum tam

vaktinde geleceğim."

"Yani iki saat erken veya iki saat geç gelmeyeceğine dair söz veriyorsun, değil mi?" dedi Moria şakacı bir sesle.

İzci sözü. Hadi iyi uykular sevgilim. Tatlı rüyalar."

Telefon kapandığında Moria'nın yüzünde hülyalı bir gülümseme vardı. Bir gün sonra Patrick'i yeniden görecekti. New York'a döndüğünde iki aylık bir izin isteyecekti. Artık mesleğini bir kenara itip biraz da kendisini düşünmesinin zamanı gelmişti. Ama Patrick onunla cinsel ilişkiye girmekte ısrar ettiğinde ne olacaktı? Patrick'in kendisini sevdiğini sanmıyordu Moira. Sadece vücudunu istiyordu. Peki ya kendisi? Kendisi seviyor muydu onu? „Yoo, hayır," dedi genç kız içinden. Patrick'e duydukları hormonlarının ihtiyacından başka bir şey değildi. Yıllardır kendisini mesleğine adanmış ve vücudunun ihtiyaçlarını unutmuştu. Patrick onu tecrübeli bir kadın sanmasına rağmen, durum çok farklıydı. Ve şimdi vücudu isyan ediyordu işte. Bahar yaklaşmış, kanı kaynamaya başlamış ve karşısına çıkan ilk çekici erkeğe tutulduğunu sanmıştı. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissedince daha fazla düşünmemeye çalışarak yatağın içinde büzüldü.

La Guardia Havaalanı'nda uçaktan indiğinde Patrick'i hemen gördü. Uzun boyu ve elindeki pembe güllerle herkesin içinde fark ediliyordu. Kalbinin mutluluk ve sevinçle dolduğunu hissetti genç kız. Elini kaldırıp salladı.

Az sonra kapıdan geçip onun yanına ulaşmıştı. Üstünde koyu renk takım elbise vardı. Ceketinin yakasına bir fulya ilıştirmişti. Elinde de pembe gülleri tutuyordu. Moria bir an nefesinin kesildiğini hissetti. „Seyyar çiçekçi gibisin," dedi boğuk bir sesle.

Patrick gülleri uzattı. „Tam vaktinde geldim işte.

"Evet. Ama doğruyu söyle bana. En az iki saattir bekliyorsun burada, değil mi?,

"Hayır, on beş dakikadır. Yemin ederim. Ama şu on beş dakika on beş saat gibi geldi."

Moria yine kızardığını hissetti, ama aldırımıyordu artık. „Güller çok güzel... Teşekkür ederim.

Patrick yanağını uzattı. „Sadece minnet hissi belirtmek için öpebilirsin, değil mi?"

Moria uzanıp onu dudaklarından öptü. Aynı anda Patrick'in kollarının vücuduna sarıldığını ve güllerin, ikisinin arasında kalıp ezildiğini hissetti. Kendini geri çekmeye çalışarak, „Güller..." diye mırıldandı.

Patrick çiçekleri alarak tek eliyle tuttu ve ona tekrara sarıldı. „Öyleyse birde böyle deneyelim."

Moria daha önce hiç böyle öpülmemişti. Patrick başını kaldırdığında genç kızın ruju silinmiş, başındaki şapka geriye kaymış, saçları dağılmıştı. Çevredeki insanların sessizce kendilerini izlediğini fark etti. „Yine seyircilerini toplamışsın," diye mırıldandı.

"Öyleyse bir taksiye atlayıp benim evime gidelim."

Moria onun elindeki gülleri alırken şapkasını düzeltti. „Ne yapmaya?"

"Moria sevgilim, ne kadar şüphelisin. Tabii ki yemek yemek. Hafızam zayıf olabilir ama iyi bir aşçıyım. Nefis şeyler hazırladım sana."

"Oh!"

Patrick muzipçe gülümsedi. „Yemekten sonra da sana bazı yazılarımı göstereceğim. Hepsi yatak odamda duruyor tabii."

Moria onun gözlerindeki ifadeyi fark edince kıpkırmızı kesildi. Yüzünü, koklamak bahanesiyle güllerin arasına sakladı.

Patrick onun valizini aldı ve hemen bir taksiye bindiler. Genç adam yol boyunca havadan sudan gevezelik etti. Yayıncısıyla yaptığı görüşmeleri, dağıtım ile çıkan bazı sorunları anlattı.

Eve girdiklerinde buranın son derece oahalı döşenmiş bir apartman dairesi olduğunu fark etti Moira. Ama birden hayal kırıklığına uğramıştı. Etrafta Patrick'in kişiliğini yansıtacak tek bir eşya bile yoktu. Ne bir çiçek ne bir tablo nede başka bir şey. Sadece tavana kadar yükselen kitap rafları burada bir yazarın yaşadığını belli ediyordu.

Kitapların yanında altın çerçeve içinde iki fotoğraf olduğunu fark edince yavaşça yaklaşıp baktı. Fotoğrafların birinde orta yaşlı bir kadınla bir adam vardı. İkisi de seçkin görünümlü, gri saçlı güzel insanlardı. Yüz hatlarından Patrick'in annesiyle babası olduklarını anlamamak imkansızdı. Öteki fotoğrafta ise gözlerinin içi gülen genç bir kadın vardı. Kucağında küçük bir bebek tutuyordu. Başını yanındaki erkeğin omzuna dayamıştı. Öteki fotoğrafta yaşlı kadınla adamın ciddi görünümlerinin yanında bu kadın hayata neşeye bakan, mutlu bir insan izlenimi veriyordu.

Patrick elinde iki içki bardağıyla salona girince Moria başını kaldırdı. „Ailen mi?

“Sağdakiler annemle babam. O fotoğraf dört beş yıl önce Amerika’ya uğradıklarında çekilmişti.”

“Onlar da New Brunswick’de oturmuyorlar mı?”

“Pek sayılmaz. İkisi de arkeologdur ve kendilerini mesleklerine adanmışlardır. Şu anda Güney Amerika’dalar. Ne hikmetse dünyanın her yerinde kazılacak bir yer bulurlar. Kendi alanlarında oldukça ünlü kişilerdir. Kit ile ben annesiz ve babasız büyüdük sayılabilir. İkisi de daha küçükken bizi dadıların ellerine bırakıp dünyayı dolaşmayı tercih ettiler. Ben aslında bundan hiç şikayetçi olmadım. Kendi başıma yaşamayı öğrendim, ama sanırım Kit bu yüzden onları asla affetmedi.” Yüzü birden bulutlandı. „Diğer fotoğraftaki de kardeşim Kit.”

“Senden daha küçük sanırım.”

“Altı yaş daha küçük...Çok zor günler geçiriyor şu sıralarda. Kocasını altı ay önce kanserden öldü. Kit de iki küçük çocukla tek başına kaldı. O fotoğraf çekildikten sonra bir çocukları daha olmuştu.”

Moria yüreğinin üzüntüsüyle kasıldığını hissetti. Kit’i hiç tanımasına rağmen, bu kadar hayat dolu bu kadının çektiği acıyı düşünerek kalbi paramparça olmuştu. Üzüldüm, diye mırıldandı.

“Annemle babam bizi hep yalnız bıraktıkları için Kit bütün çocukluğu ve genç kızlığı boyunca dayanabileceği bir insana ihtiyaç duydu. O insanda ben oldum. Birbirimizden hiç ayrılmazdık. Sonra Sandy ile tanıştı ve ona bağlandı.” Patrick’in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. „Sandy de mükemmel bir insandı. Kit’in ihtiyaç duyduğu sevgiyi ve şefkati fazlasıyla verdi ona. Ama şimdi artık yok. Zavallı Kit yine tek başına kaldı. Onu hayata bağlayan tek şey çocukları şu anda... Bu akşam telefon edecek ban. Yine eskisi gibi beni arıyor sürekli.”

“Kit nerede oturuyor?”

“Ontario’da. New Brunswick’e gittiğimde onu ve çocukları birkaç gün kalmaları için oraya davet edeceğim. „

New Brunswick adını duyan Moria’nın kalbi sızladı. Neşeli bir sesle konuşmaya başladı. „Yemeğe daha ne kadar var?”

“Birkaç dakika. Sana vazo getireyim de gülleri vazoya koy.”

Yemek gerçekten harikaydı. Moria tabağını biraz ileri ettikten sonra sordu. „Yemeklerini her zaman sen mi pişirirsin?

“Çalıştığım zaman sadece konservelerle idare ediyorum. Ama boş vaktim olduğunda pişirmeyi tercih ederim. Biraz daha ister misin?”

“Hayır, hepsi nefisti, ama daha fazla yiyemem. Yarın bir defilem var. Biraz daha yersem o elbiselerin içine giremem sonra.”

“Çok çalışıyorsun Moria.”

“Arkadaşım Margarita’da aynı şeyi söylüyor.”

“Öyleyse onunla tanıştır beni. Çok iyi anlaşacağımızdan eminim...Neden benimle birlikte New Brunswick’e gelmiyorsun? Birkaç gün sonra gidiyorum.”

Moria bir an durakladı. Bu sorunun cevabını vermek için daha çok erkendi. „Gelemem...işim var, „ diye mırıldandı.

“İzin al.”

“Yapamam Patrick. Anlaşmalarım var.”

“İptal et. Ertele. Bunu yapabilirsin.

“O kadar basit değil.”

“Senin biraz bu kentin dışına çıkmanı istiyorum.

“Ben buraya aitim,” diye parladı genç kız. Ama bu söylediğine kendisi de inanıyor muydu acaba?

“Umarım, buna sen de inanmıyoursundur.”

Moria tedirgindi. „New York’un nesi var yani?”

"New York sadece bir kent. Ama bu dünyanın dışında da koskoca bir dünya var.
"Benim dünyam burası," dedi Moria inatla. Masadan kalkıp pencerenin yanına gitti ve dışarı bakmaya başladı.

Patrick sessizce yaklaşıp onu kollarının arasına aldı ve yüzünü kendisine çevirdi. „Bu kentte boğuluyorsun sen. Evet, bu kent sayesinde bugünkü yerine gelebildin. Paran var, ünlüsün ama aynı zamanda bir hayal dünyasının ürünüsün. Sakın beni yanlış anlama.Sana hayranım. Bu noktaya gelebilmek için gösterdiğin çabaya saygı duyuyorum.Akılı ve başarılı bir kadınsın.Ama yaşamıyorsun Moria."
Bütün bunları Moria da biliyordu, ama bir yararı yoktu. „Yine kavga etmeye başladık." dedi.

Patrick'in gözlerinde alaycı bir pırıltı yanıp söndü. „Bir daha ki sefer kavga ettiğimizde hiç seyirci olmayacak demıştim. Görüyorsun ki yok." Sonra birden ciddileşti. Genç kızın omuzlarından yakaladı. „Her an bir moda dergisinden fırlamış kadar kusursuzsun. Tırnakların, manikürlü, saçların yapılı, üstünde pahalı elbiseler...Seni çıplak ayakla çimenlerde koşarken, saçların rüzgarda uçuşurken görmek istiyorum. Boynuna da çiçeklerden yapılmış bir kolye takmak, gölde birlikte yüzmek..."

"Bu mevsimde mi?" diye sordu Moira alaycı bir sesle.
patrick'in mavi gözlerinde buz gibi bir ifade belirdi. „Benim üstüme fazla gelme Moira Tennant."
Sonra birden genç kızın saçındaki tokaları çekerek çıkardı.
"Dur, yapma!" Moira geri çekilmek istedi ama geç kalmıştı. Pırl pırl saçları omuzlarına döküldü..
patrick'in solukları sıklaşmış, yüzünde vahşi bir ifade belirmişti. Bu kadar öfkeli bir adam çok tehlikeli olabilirdi. „Bir daha bana dokunma sakın!" diye bağırdı Moira.
"İstersen elbiselerini çıkarmakla işe başlayabiliriz. Gerçek Moira Tennant'ı görebilecek miyiz bakalım? Sen nasıl sevişirsin Moira.? Sevişirken de attığın her adımı hesaplar, sakın ve kontrollü mü davranırsın, yoksa kendini bırakır, zevkle inler, tırnaklarını erkeğin sırtına mı batırırsın?"
Moria hiddetle bağırdı. „Bunu hiç bir zaman öğrenemeyeceksin!"
"Sana fazla üstüme gelmemeni söylemiştim." Patrick ona biraz daha yaklaşarak çenesinden tuttu. O kadar kızgındı ki, şu anda ona yalvarmanın hiç bir yararı olmayacağını biliyordu Moira. Zaten yalvarmayacaktı.
Tam o sırada telefon çalmaya başladı. Patrick ağzının içinden bir küfür savurdu. Moira gülmemek için kendini zor tutarak son derece tatlı bir sesle konuştu. „Açsan iyi olur sanırım. Büyük bir ihtimalle kardeşindir.Ya da o birbirinden güzel oyuncularından biri."

Genç adam hiç bir şey söylemeden gidip ahizeyi kaldırdı. Moira arkasını dönerek saçlarını toplamaya başladı. Ama telefon oturma odasında olduğu için konuşulanları duymaması imkansızdı.

"Alo?..Kit, nasılsın hayatım?" Kısa bir sessizlik oldu. Tekrar konuşmaya başladığında Patrick'in sesi sertleşmişti. „Ne zaman oldu?..Anlıyorum.Hala hastanede mi?..Tamam tatlım, kendini üzme. Önemli olan kurtulması.Ben hemen şimdi havaalanını arar uçak saatlerini öğrenirim.Eğer bu gece uçakta yer bulamazsam, yarın sabah ilk uçakla geliyorum...Hadi üzülme artık canım.Ben geliyorum." yavaşça ahizeyi yerine bıraktı.
Moira'nın gözleri korkuyla irkilmışti. „Ne oldu?"

"Kit aradı. Büyük oğlu Peter göle düşmüş. Oradan geçmekte olan biri çığlıkları duymuş da, boğulmaktan kurtulmuş. Ama büyük bir şok geçirdiği için şimdi hastanede yatıyormuş. Kit perişan durumda. Bir an önce onun yanına gitmeliyim." Çekmeceden telefon rehberini çıkardı.
"Bulaşıkları ben hallederim."

Patrick, Toronto'ya giden son uçakta yer ayırtırken Moirada bulaşıkları yıkayıp kurulamıştı. „Sen eşyalarını topla," dedi genç adama. „Ben telefon eder yirmi dakikaya kadar buraya bir taksi göndermelerini isterim."

Patrick eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu. „Teşekkürler Moira.Sen bir harikasın."
Moira'nın içi mutlulukla doldu. On sekiz dakika sonra hazırlanmışlar, aşağı inmek üzere asansöre binmişlerdi bile. „Benimle havaalanına gelecek misin?" diye sordu patrick. Gelirsen çok sevinirim."

"Elbette."

"Seni geri getirecek taksinin parasını da ben öderim."

"Hayır efendim. Benim bağımsız bir kadın olduğumu unuttun mu?"

Takssye binip yola koyulduklarında Patrick onun elini avuçlarının arasına aldı. „Neden hep kavga ediyoruz Moira?"

Genç kız kuru bir sesle karşılık verdi. „Bu kadar dert etme. Sen New Bruncwick’de, ben New York’ta oturduğumuz sürece kavga etmemiz mümkün olmayacak nasıl olsa." Ancak bütün bunları söylerken, içinden bir isyan dalgası yükselmekte olduğunu da fark ediyordu.

Patrick usulca sordu. „Bu sorunu çözebilir miyiz Moira? Birlikte?"

Genç kızın kalp atışları birden hızlanmıştı. „Ben...Sen çözülmesini istiyor musun?"

"Seni her görüşümde biraz daha fazla istiyorum bunu...Her neyse, kavgaların da fazla zararı yok bence. Birbirimizi daha iyi tanıyoruz. Geri döner dönmez onu tamamlayalım, olur mu?"

"Geri dönecek misin? Ben oradan doğruca New Brunswick’e gideceğini sanmıştım."

"Hayır. Yayınevi ile yapmam gereken bir görüşme var daha. Sonra apartmanı da kapatmam gerekiyor. Orayı mobilyalı olarak kiralamıştım ve temiz bırakmak istiyorum. Kit’in yanında üç dört gün kalırsam yeterli olur sanırım. Şu anda gerçekten perişan durumda.. Ama bir kaç gün içinde kendini toplar."

Daha sonra havaalanına kadar hiç konuşmadılar. Moira düşünceye dalmıştı. Patrick’in hayatından sessizce çıkıp gitmesine izin verecek miydi? Tek sığınağı olan evinde yine tek başına oturmaya devam edecek miydi, yoksa bütün gecelerini onu ne kadar özlediğini düşünerek uykusuz mu geçirecekti? Bu soruların cevabını bilmiyordu henüz.

havaalanına geldiklerinde Patrick küçük valizini ve yağmurluğunu alarak arabadan indi. „Senin de inmene gerek yok Moira. Nasıl olsa uçağa bineceğim. Aynı taksile eve dönebilirsin. Kendine iyi bak. Sadece üç dört günlüğüne gidiyorum. Ama yarın seni arar, neler olup bittiğini anlatırım." Eğilip uzun uzun öptü onu." Seni özleyeceğim."

Moira, „Bende seni özleyeceğim," diye bağırdı onun arkasından. Sonra kapıyı kapatıp şoföre evinin adresini verdi. Yaşların akmasını engellemek için yavaşça gözlerini kapadı.

Altıncı Bölüm

Tatil yapmaya kararlı olan Moria ertesi sabah evden çıkmadan önce telefonun başına oturdu. Önce Gerald Wilmot’ı aradı. Geral, Moria’nın en çok sevdiği fotoğrafçılardan biriydi. Stüdyo çalışmalarının çoğunu onunla yapıyordu. Briaz havadan sudan konuştuktan sonra Moria konuya girdi. „Gerald, en kısa zamanda altı veya sekiz haftalık bir tatil yapmak istiyorum. İşleri ayarlayabilir misin?"

"Şaka mı ediyorsun?"

"Hayır, şaka falan yapmıyorum. Sekiz yıl durmaksızın çalıştıktan sonra bir tatile..."

"Bir dakika, yanlış anladın. Dün hastaneden telefon ettiler. Önümüzdeki hafta ameliyat için yatmam gerekiyor. Sana bunan daha önce söz etmemiştim çünkü daha en az iki ay hastanede yatak olmadığını söylemişlerdi. Ama şimdi durum değişti. Ben de sana bunu nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. Sağlık söz konusu olduğu için bütün çalışmalarımı rahatlıkla iptal edebileceğim. Evet Moria, dört haftalık bir tatil yapabilirsin rahatlıkla. Belki beş hafta da olur ama sekiz mümkün değil."

"Ne ameliyatı oluyorsun?"

"Artrit. Kalçama yapay eklem takacaklar. Ama artık tıpta öyle harikalar yaratıyorlar ki, hiç endişelenmiyorum."

"Tatile çıkacağıma seviniyorum, ama bu duruma üzüldüm Gerald. Hangi hastanede yatacaksın? Seni ziyarete gelirim."

Bir kaç dakika daha gevezelik ettiler, sonra Moria telefonu kapadı. Şimdiş ajansı, televizyon şirketini, Derek de dahil olmak üzere bir kaç fotoğrafçıyı daha araması gerekiyordu. Sekiz yıldır işlerini hiç aksatmadan yürüttüğü için bu tatil fikrine kimse itiraz edememişti. En çok söylenen Derek oldu. Bütün randevuları yeniden ayarlamamanın güçlüğünden yakındı. Sonunda Moria soğuk bir sesle resti çekti. „Eğer ayarlamazsan başka bir model bulabilirsin Derek.“ Derek’in hattın karşı ucundaki homurdanmalarını gülümseyerek dinledikten sonra cevabını aldı. „Pekala Moria, ne yapalım? Madem kararlısın.“

Ahizeyi yerine bıraktığında Moria’nın yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Tam beş hata özgüdü. Beş hafta boyunca Patrick ile baş başa kalabilirdi. New Brunswick’de tepelerin yamacındaki evde geçirebilirdi artık tatilini.

Telaşla hazırlanıp defileye yetişmek üzere evden fırladı. Saatler boyunca elbiselerin birini çıkarıp birini giydikten sonra yine telaşla eve döndü. Patrick telefon edecekti. Yemeğin yedi, çiçeklerini suladı, biraz dergi karıştırdı. Tam o sırada telefon çalınca heyecanla koşup açtı. Ama arayan Anton’dı. Bu geceki bir konsere davet ediyordu. Moria, Anton’dan hoşlanıyordu, konsere de gitmek istiyordu, ama Patrick’in sesini duymak her şeyden önemliydi. Daveti nazik bir biçimde reddetti. Sonra Margarita telefon etti. Pazartesi günü buluşup bir yerde bir şeyler içmek üzere sözleştiler. Ama Patrick aramadı. Ertesi gün stüdyo çalışması vardı. Bütün gün yorgunluktan dizleri titreyinceye kadar çalıştı. Akşamüstü eve dönmek üzereyken birlikte çalıştığı erkek mankenlerden biri onu yemeğe davet etti. Ama Patrick’in bu gece arayabileceğini düşünen Moria bu daveti de geri çevirdi.

O gece de aramadı Patrick.

Moria, Kit’in durumunun tahmin ettiklerinden de kötü olabileceğini, Patrick’in o yüzden arayamadığını düşünerek kendisini teselli etmeye çalışıyordu. Ama daha sonra ki günler de Patrick’ten ses seda çıkmayınca endişesi öfkeye dönüşmeye başladı.Üstelik kendisi aramaya kalksa Patrick’in ne adresini ne de telefon numarasını biliyordu.

Pazartesi günü öğleyin koyu camlı güneş gözlüklerini takarak Patrick’in apartmanına gitti. Zili uzun uzun çalmasına rağmen, kapıyı açan olmadı. Kapıcıyı bulup Mr. Casey’in kente dönüp dönmediğini sordu. Ama adamın gözlerinde kuşkulandığı bir bakış vardı. „Bunu size söyleyemem hanımefendi.“ „Bir haftadır onu arıyorum. başına bir şey gelmiş olmasından korkuyorum.“ „Kiracılarımızla ilgili bilgi veremeyiz efendim. Apartman kurallarına aykırıdır bu.“ Moria öfkelenildi. „Mr. Casey’yi ilk gördüğümde bana ne kadar yardımcı olduğunuzu anlatacağımdan kuşkunuz olmasın.“

Adamın yüzünde alaycı bir ifade belirdi. „Demek siz de onun peşindesiniz efendim? Ama unutmayın ki, onu arayan tek hanım siz değilsiniz.“

Moria sinirden avaz avaz bağırmamak için kendini zor tuttu. Arkasını dönüp sert adımlarla yürümeye başladı.

Margarita ile buluşup içini döktüğünde biraz rahatladığını hissetti. Sözlerini tamamlarken içini çekti. „İşte böyle. Tm beş haftalık tatil iznini kopardım. Hiç olmazsa bunun bir kısmını onunla geçirmeyi düşünüyordum, şimdi de ondan haber yok. Oysa beni görmek istediğinden emindim. <Tam bir haftadır ne telefon etti ne de bir satır bir şey yazdı. O Toronto’da kadınlarla gününü gün ederken, ben burada aptal gibi evde oturup onun aramasını bekliyorum.“

„Eh, senin için oldukça büyük bir değişiklik,“ dedi Margarita, düşünceli bir şekilde. „Şimdiye kadar hiç bir erkek için böyle endişelendiğini görmemiştim. Ne yapmayı düşünüyorsun?“

Moria önündeki boş martini bardağına bakarak içini çekti. „Sarhoş olacağım.“

"Pek parlak bir fikir sayılmaz. Başka ne yapacaksın?"

"Ne olursa olsun tatile gideceğim." Moria'nın sesi kararlı bir şekilde yükseldi. „Hiç kimsenin tatilimi rezil etmesine izin vermeyeceğim. Patrick Casey'in bile."

"Güzel. Nereye gideceksin?"

Moria omuzlarını silkti. „Bilmiyorum. Sadece hiç kimsenin beni tanımadığı bir yere gidip kafamı dinlemek istiyorum."

"Neden ailenin yanına gitmiyorsun?"

Moria önündeki peçete ile oynamaya başladı. „Evet, onları ziyaret etmem gerektiğini biliyorum. Uzun zamandır gitmedim. Ama son gidişimde kendimi çok garip hissettim. sanki yabancı gibiydik birbirimize."

"Belki bu kez durum farklı olur. Son zamanlarda sen de kendinde şikayetçi olmaya başladın, değil mi? Belki bu defasında ailenle daha sıcak bir ilişki kurabilirsin."

"Belki de...Eee, senin o yakışıklı reklamcından ne haber?"

Margarita, Moria'nın konuyu değiştirme istediğini hafif bir gülümseyişle kabul etti. Biraz daha sohbet ettikten sonra ayrıldılar.

Moria ertesi sabah berbat bir baş ağrısı ile uyandı. Gözleri kıpkırmızıydı. „İyi ki bugün çalışmam yok," diye düşündü içini çekerek. Tam bir haftadır bütün davetleri reddetmiş, Patrick'in telefonunu beklemek için hiç bir gece evden dışarı çıkmamıştı. Ama artık telefon başında beklemeye niyeti yoktu. Erkek arkadaşlarından birini arayarak bu gece dışarı çıkmak istediğini söyledi.

Bütün gece, yedi içti ve çılgınlar gibi dans etti. Arkadaşı onun iyi vakit geçirdiğini düşünerek kendine gurur payı çıkarıyordu. Ama Moria durumun hiç de görüldüğü gibi olmadığını farkındaydı. Patrick'in onu aramayışının yarattığı hayal kırıklığını yenmek için böyle davrandığını sanıyordu sadece. Onu bir daha görememe düşüncesi yüreğini korkuyla dolduruyordu.

Çarşamba, perşembe ve cuma günü nefes almadan çalıştı. tatil için cumartesi öğleden sonra yola çıkmayı planlamıştı. Bu mevsimde herkes güneye gitmesine rağmen o kuzeye, New England'a gidecekti. Cum akşamı valizini hazırladı.

Cumartesi sabahı uyandığında her tarafın bembeyaz olduğunu gördü. Bütün gece kar yağmış ve her tarafı kaplamıştı. Soğuktan titreyerek valizine iki yün kazak daha sıkıştırdı. Bütün bu illeri yaparken Patrick'i düşünmemeye çalışıyor, ama bunda pek başarılı olamıyordu. Hemen hemen on gündür görmemişti onu. Bugün kapıyı kapatıp evden çıktıktan sonra da daha en az dört hafta göremeyecekti. Döndüğünde ise o New Brunswick'de olacaktı. Günlerdir onu aramayan adam her halde oraya gittikten sonra da aramayı düşünmezdi. Aralarındaki ilişki daha başlamadan bitmişti işte.

Saat on birde evden çıkarak kiraladığı arabayı almaya gitti. Son derece lüks ve spor bir arabaydı bu. Bir an önce eve dönüp valizlerini almak ve yola çıkmak istiyordu. Ama arabayı durdurduğunda kendi evine değil, Patrick'in apartmanına geldiğini fark etti. Çantasından bir kağıt ile kalem çıkartıp alelacele bir şeyler karaladı. „Bir aylığına tatil için New England'a gidiyorum. Senden haber almadığım için üzgünüm. Moria."

'Üzgün,' sözcüğü duygularını ifade etmek için çok yetersizdi. Ama onu aramayan bir adamın koltuklarını da daha fazla kabartmaya niyeti yoktu. Onu ne kadar özlediğini düşünerek arabadan indi ve apartmana girdi.

"Size yardımcı olabilir miyim hanımefendi?"

Bu sesi hemen tanımıştı Moria.O suratsız kapıcıydı.

"Patrick Casey'in posta kutusu hangisi acaba?"

“İlk sıranın sonundaki efendim.”

Moria kağıdı ikiye katlayıp posta kutusundan içeri attı. Notun kutuya zorlukla girmesinden Patrick’in daha dönmediğini anlamıştı. On gündür epey mektup birikmişti anlaşılan kutuda. Bir an tereddüt etti. Hala New York’a dönmediğine göre acaba başına bir şey mi gelmişti? Bir trafik kazası veya başka bir şey...

Sonra omuzlarını silkti. Öyle bir şey olsaydı mutlaka gazetelerden veya televizyondan duyardı. Patrick Casey gibi ünlü birinin başına gelebilecek önemli bir şeyi hiç bir yayın organı atlamazdı.

Arkasını dönüp yavaşça apartmandan çıktı ve arabasına bindi. Yol boyunca son derece dikkatli kullandı arabayı. Yollar buz tutmuştu. Üstelik sürekli yapğan kar yüzünden görüş mesafesi de bir hayli kısalmıştı.

Eve geldiğinde valizlerini hemen arabaya yükledi. Anahtarını komşusuna bıraktı. Kapıyı kilitledi ve çıktı. Kar böyle durmaksızın yağarken yapılacak en akıllı iş bu yolculuğu hiç olmazsa bir gün ertelemektir. Ama Moria’nın New York’ta bir gün bile daha kalmaya tahammülü yoktu. Ona Patrick’i hatırlatan her şeyden kaçmak istiyordu.

Arabaya binip motoru çalıştırdı.

bedinur

01.12.2006 16:57

Altıncı Bölüm

Tatil yapmaya kararlı olan Moria ertesi sabah evden çıkmadan önce telefonun başına oturdu. Önce Gerald Wilmot’ı aradı. Geral, Moria’nın en çok sevdiği fotoğrafçılardan biriydi. Stüdyo çalışmalarının çoğunu onunla yapıyordu. Briaz havadan sudan konuştuktan sonra Moria konuya girdi. „Gerald, en kısa zamanda altı veya sekiz haftalık bir tatil yapmak istiyorum. İşleri ayarlayabilir misin?”

“Şaka mı ediyorsun?”

“Hayır, şaka falan yapmıyorum. Sekiz yıl durmaksızın çalıştıktan sonra bir tatile...”

“Bir dakika, yanlış anladın. Dün hastaneden telefon ettiler. Önümüzdeki hafta ameliyat için yatmam gerekiyor. Sana bunan daha önce söz etmemiştim çünkü daha en az iki ay hastanede yatak olmadığını söylemişlerdi. Ama şimdi durum değişti. Ben de sana bunu nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. Sağlık söz konusu olduğu için bütün çalışmalarımı rahatlıkla iptal edebileceğim. Evet Moria, dört haftalık bir tatil yapabilirsin rahatlıkla. Belki beş hafta da olur ama sekiz mümkün değil.”

“Ne ameliyatı oluyorsun?”

“Artrit. Kalçama yapay eklem takacaklar. Ama artık tıpta öyle harikalar yaratıyorlar ki, hiç endişelenmiyorum.”

“Tatile çıkacağıma seviniyorum, ama bu duruma üzüldüm Gerald. Hangi hastanede yatacaksın? Seni ziyarete gelirim.”

Bir kaç dakika daha gevezelik ettiler, sonra Moria telefonu kapadı. Şimdişi ajansı, televizyon şirketini, Derek de dahil olmak üzere bir kaç fotoğrafçıyı daha araması gerekiyordu. Sekiz yıldır işlerini hiç aksatmadan yürüttüğü için bu tatil fikrine kimse itiraz edememişti. En çok söylenen Derek oldu. Bütün randevuları yeniden ayarlamamanın güçlüğünden yakındı. Sonunda Moria soğuk bir sesle resti çekti. „Eğer ayarlamazsan başka bir model bulabilirsin Derek.” Derek’in hattın karşı ucundaki homurdanmalarını gülümseyerek dinledikten sonra cevabını aldı. „Pekala Moria, ne yapalım? Madem kararlısın.”

Ahizeyi yerine bıraktığında Moria’nın yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Tam beş hata özgürdü. Beş hafta boyunca Patrick ile baş başa kalabilirdi. New Brunswick’de tepelerin yamacındaki evde

geçirebilirdi artık tatilini.

Telaşla hazırlanıp defileye yetişmek üzere evden fırladı. Saatler boyunca elbiselerin birini çıkarıp birini giydikten sonra yine telaşla eve döndü. Patrick telefon edecekti. Yemeğin yedi, çiçeklerini suladı, biraz dergi karıştırdı. Tam o sırada telefon çalınca heyecanla koşup açtı. Ama arayan Anton'dı. Bu geceki bir konsere davet ediyordu. Moria, Anton'dan hoşlanıyordu, konsere de gitmek istiyordu, ama Patrick'in sesini duymak her şeyden önemliydi. Daveti nazik bir biçimde reddetti. Sonra Margarita telefon etti. Pazartesi günü buluşup bir yerde bir şeyler içmek üzere sözleştiler. Ama Patrick aramadı.

Ertesi gün stüdyo çalışması vardı. Bütün gün yorgunluktan dizleri titreyinceye kadar çalıştı. Akşamüstü eve dönmek üzereyken birlikte çalıştığı erkek mankenlerden biri onu yemeğe davet etti. Ama Patrick'in bu gece arayabileceğini düşünen Moria bu daveti de geri çevirdi.

O gece de aramadı Patrick.

Moria, Kit'in durumunun tahmin ettiklerinden de kötü olabileceğini, Patrick'in o yüzden arayamadığını düşünerek kendisini teselli etmeye çalışıyordu. Ama daha sonra ki günler de Patrick'ten ses seda çıkmayınca endişesi öfkeye dönüşmeye başladı. Üstelik kendisi aramaya kalksa Patrick'in ne adresini ne de telefon numarasını biliyordu.

Pazartesi günü öğleyin koyu camlı güneş gözlüklerini takarak Patrick'in apartmanına gitti. Zili uzun uzun çalmasına rağmen, kapıyı açan olmadı. Kapıcıyı bulup Mr. Casey'in kente dönüp dönmediğini sordu. Ama adamın gözlerinde kuşkulandığı bir bakış vardı. „Bunu size söyleyemem hanımefendi.“

„Bir haftadır onu arıyorum. başına bir şey gelmiş olmasından korkuyorum.“

„Kiracılarımızla ilgili bilgi veremeyiz efendim. Apartman kurallarına aykırıdır bu.“

Moria öfkelenildi. „Mr. Casey'yi ilk gördüğümde bana ne kadar yardımcı olduğunuzu anlatacağımdan kuşkunuz olmasın.“

Adamın yüzünde alaycı bir ifade belirdi. „Demek siz de onun peşindesiniz efendim? Ama unutmayın ki, onu arayan tek hanım siz değilsiniz.“

Moria sinirden avaz avaz bağırmamak için kendini zor tuttu. Arkasını dönüp sert adımlarla yürümeye başladı.

Margarita ile buluşup içini döktüğünde biraz rahatladığını hissetti. Sözlerini tamamlarken içini çekti. „İşte böyle. Tm beş haftalık tatil iznini kopardım. Hiç olmazsa bunun bir kısmını onunla geçirmeyi düşünüyordum, şimdi de ondan haber yok. Oysa beni görmek istediğinden emindim. <Tam bir haftadır ne telefon etti ne de bir satır bir şey yazdı. O Toronto'da kadınlarla gününü gün ederken, ben burada aptal gibi evde oturup onun aramasını bekliyorum.“

„Eh, senin için oldukça büyük bir değişiklik,“ dedi Margarita, düşünceli bir şekilde. „Şimdiye kadar hiç bir erkek için böyle endişelendiğini görmemiştim. Ne yapmayı düşünüyorsun?“

Moria önündeki boş martini bardağına bakarak içini çekti. „Sarhoş olacağım.“

„Pek parlak bir fikir sayılmaz. Başka ne yapacaksın?“

„Ne olursa olsun tatile gideceğim.“ Moria'nın sesi kararlı bir şekilde yükseldi. „Hiç kimsenin tatilimi rezil etmesine izin vermeyeceğim. Patrick Casey'in bile.“

„Güzel. Nereye gideceksin?“

Moria omuzlarını silkti. „Bilmiyorum. Sadece hiç kimsenin beni tanımadığı bir yere gidip kafamı dinlemek istiyorum.“

„Neden ailenin yanına gitmiyorsun?“

Moria önündeki peçete ile oynamaya başladı. „Evet, onları ziyaret etmem gerektiğini biliyorum. Uzun zamandır gitmedim. Ama son gidişimde kendimi çok garip hissettim. sanki yabancı gibiydik birbirimize.“

"Belki bu kez durum farklı olur. Son zamanlarda sen de kendinde şikayetçi olmaya başladın, değil mi? Belki bu defasında ailenle daha sıcak bir ilişki kurabilirsin."

"Belki de...Eee, senin o yakışıklı reklamcından ne haber?"

Margarita, Moria'nın konuyu değıştirme istediğini hafif bir gülümseyişle kabul etti. Biraz daha sohbet ettikten sonra ayrıldılar.

Moria ertesi sabah berbat bir baş ağrısı ile uyandı. Gözleri kıpkırmızıydı. „İyi ki bugün çalışmam yok,“ diye düşündü içini çekerek. Tam bir haftadır bütün davetleri reddetmiş, Patrick'in telefonunu beklemek için hiç bir gece evden dışarı çıkmamıştı. Ama artık telefon başında beklemeye niyeti yoktu. Erkek arkadaşlarından birini arayarak bu gece dışarı çıkmak istediğini söyledi.

Bütün gece, yedi içti ve çılgınlar gibi dans etti. Arkadaşı onun iyi vakit geçirdiğini düşünerek kendine gurur payı çıkarıyordu. Ama Moria durumun hiç de görüldüğü gibi olmadığını farkındaydı. Patrick'in onu aramayışının yarattığı hayal kırıklığını yenmek için böyle davrandığını sanıyordu sadece. Onu bir daha görememe düşüncesi yüreğini korkuyla dolduruyordu.

Çarşamba, perşembe ve cuma günü nefes almadan çalıştı. tatil için cumartesi öğleden sonra yola çıkmayı planlamıştı. Bu mevsimde herkes güneye gitmesine rağmen o kuzeye, New England'a gidecekti. Cum akşamı valizini hazırladı.

Cumartesi sabahı uyandığında her tarafın bembeyaz olduğunu gördü. Bütün gece kar yağmış ve her tarafı kaplamıştı. Soğuktan titreyerek valizine iki yün kazak daha sıkıştırdı. Bütün bu illeri yaparken Patrick'i düşünmemeye çalışıyor, ama bunda pek başarılı olamıyordu. Hemen hemen on gündür görmemişti onu. Bugün kapıyı kapatıp evden çıktıktan sonra da daha en az dört hafta göremeyecekti. Döndüğünde ise o New Brunswick'de olacaktı. Günlerdir onu aramayan adam her halde oraya gittikten sonra da aramayı düşünmezdi. Aralarındaki ilişki daha başlamadan bitmişti işte.

Saat on birde evden çıkarak kiraladığı arabayı almaya gitti. Son derece lüks ve spor bir arabaydı bu. Bir an önce eve dönüp valizlerini almak ve yola çıkmak istiyordu. Ama arabayı durdurduğunda kendi evine değil, Patrick'in apartmanına geldiğini fark etti. Çantasından bir kağıt ile kalem çıkartıp alelacele bir şeyler karaladı. „Bir aylığına tatil için New England'a gidiyorum. Senden haber alamadığım için üzgün. Moria."

'Üzgün,' sözcüğü duygularını ifade etmek için çok yetersizdi. Ama onu aramayan bir adamın koltuklarını da daha fazla kabartmaya niyeti yoktu. Onu ne kadar özlediğini düşünerek arabadan indi ve apartmana girdi.

"Size yardımcı olabilir miyim hanımefendi?"

Bu sesi hemen tanımıştı Moria.O suratsız kapıcıydı.

"Patrick Casey'in posta kutusu hangisi acaba?"

"İlk sıranın sonundaki efendim."

Moria kağıdı ikiye katlayıp posta kutusundan içeri attı. Notun kutuya zorlukla girmesinden Patrick'in daha dönmediğini anlamıştı. On gündür epey mektup birikmişti anlaşılan kutuda. Bir an tereddüt etti. Hala New York'a dönmediğine göre acaba başına bir şey mi gelmişti? Bir trafik kazası veya başka bir şey...

Sonra omuzlarını silkti. Öyle bir şey olsaydı mutlaka gazetelerden veya televizyondan duyardı. Patrick Casey gibi ünlü birinin başına gelebilecek önemli bir şeyi hiç bir yayın organı atlamazdı.

Arkasını dönüp yavaşça apartmandan çıktı ve arabasına bindi. Yol boyunca son derece dikkatli kullandı arabayı. Yollar buz tutmuştu. Üstelik sürekli yapğan kar yüzünden görüş mesafesi de bir

hayli kısalmıştı.

Eve geldiğinde valizlerini hemen arabaya yükledi. Anahtarını komşusuna bıraktı. Kapıyı kilitledi ve çıktı. Kar böyle durmaksızın yağarken yapılacak en akıllı iş bu yolculuğu hiç olmazsa bir gün ertelemektir. Ama Moria'nın New York'ta bir gün bile daha kalmaya tahammülü yoktu. Ona Patrick'i hatırlatan her şeyden kaçmak istiyordu.

Arabaya binip motoru çalıştırdı.

Yedinci Bölüm

Moria şehir trafiğine girdiğinde yaptığı hatayı daha iyi anladı. Trafik tam bir kesmekeş halindeydi. Bütün arabalar buzda kaydıkları için son derece ağır ilerliyorlar, sinirleri bozulan sürücüler hiç durmadan klakson çalıyorlardı. Arabayı yavaşça ikinci vitese geçirdi.

Tam o sırada yan sokaktan çıkan siyah bir limuzinin üstüne doğru geldiğini fark etti. Direksiyonunu sola kırıp kaçmak istedi ama geç kalmıştı. Bir gürültüyle birlikte sarsıldığını, arabanın buzda kayarak gidip öndeki taksiye çarptığını hayal meyal fark etti. Parmakları direksiyona kilitlemiş, başı ön cama çarpmıştı. Bir süre hiç kıpırdamadan öylece kaldı. Sonra büyük bir gayret sarf ederek başını kaldırdı ve motoru kapadı.

Taksinin şoförü arabadan inmiş, hızlı adımlarla ona doğru yaklaşıyordu. Adam arabanın kapısını açıp avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. „Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz! Sizin yüzünüzden müşterim uçağını kaçırarak. Zaten kadın sürücülere ehliyet verende kabahat. Sizi şikayet edeceğim. Duyuyor musunuz beni? Ehliyetinizi iptal ettireceğim!“

Moria o kadar büyük bir şok geçirmişti ki, adamın söylediklerini duyuyor, ama ne demek istediğini anlamıyordu bile. Başını yavaşça kaldırıp dikiz aynasında yüzünü inceledi. Bir yanağı kıpkırmızıydı. Onun dışında herhangi bir yerinde bir şey yoktu. Kollarını, bacaklarını oynattı. Yaralanmamış, ucuz kurtulmuştu. „Buna da şükür,“ diye düşündü.

“Neden hiçbir şey söylemiyorsunuz? Beni budalamı sandınız siz? Hiç şaka etmiyorum hanımefendi. Sizin yüzünüzden müşterim...”

Moria başını yavaşça adama çevirip „Kapa çeneni,“ diye söylendi. Sonra ağır apır arabadan indi.

Az ileriden bir polis memuru onlara doğru geliyordu. Yaşlı, babacan tavırlı bir adamdı. Yanlarına yaklaştığında, „Geçmiş olsun, „ dedi. „Bir süre sizi alıkoyacağım. İfadelerinizi almam gerekiyor.“

Şoför yine bağırmaya başladı. „Ben bekleyemem. Müşterimi havaalanına yetiştirmek zorundayım. Anlamıyor musunuz?“

Polis memuru sakın bir sesle karşılık verdi. „Ne yazık ki, bu iş bitene kadar müşteriniz beklemek zorunda bayım,“

Moria başını arabaya dayayıp gözlerini kapadı. Yanağı acıyor başı dönüyordu.

Tam o sırada sert bir fren sesiyle bir arabanın kapısının açılıp kapandığını duydu. „Moria sevgilim, Moria, iyi misin?

Patrick onu kollarının arasına alıp göğsüne bastırdı. „Yaralanmadın, değil mi?“

“Ha..hayır.”

“Tanrım! Arabanın yanında duranın sen olduğunu anladığımda korkudan deliye döndüm.

Yaralanmadığına eminsin değil mi?

“Sadece yanağını çarptım, o kadar.”

Patrick onu çenesinden tutup yüzünü inceledi. „Evet, gördüm. yarın mosmor olur herhalde. Başka

bir yerinde bir şey yok değil mi?"

Yüzünde endişeli bir ifade, gözlerinde merak vardı...

Ve bütün bunlar bir oyundan başka bir şey değildi. Moria birden başını geri çekip doğruldu. Bütün bunlar onun yüzünden olmuştu. Ama öfkesini belli etmemeye kararlıydı. Son derece tatlı bir sesle, „Rolünü biraz abartarak oynamıyor musun Patrick sevgilim?" dedi.

"Rol mü? Tanrım! Seni burada görünce..."

"Evet, biraz abartıyorsun." Moria'nın sesi yükseldi. „Bence yazarlıkla zaman kaybediyorsun. Oyuncu olsan çok daha büyük bir şöhret kazanacağından eminim."

"Sen çıldırdın mı? Neler..."

"Evet, sen büyük bir oyuncusun Patrick. Diğer kadınlar senin bu yeteneğine hayran kalıp, peşinden koşabilirler, ama ben onlardan biri olmayacağım! Şimdi yoluna devam edebilirsin. Gösterdiğin bu ilgi ve sevgi gösterisi yeter. Çünkü yaralanıp yaralanmadığım umurunda bile değil!"

"Beni dinle Moria Tennant! Bu zincirleme kazanın tam ortasında seni gördüğüm zaman hayatımın on yılı birden gitti sandım. Eğer sana bir şey olsaydı..."

"Evet, üzüntüden ölecek hale gelirdin. Sonra da teselli bulmak için o güzel oyuncularından birinin kollarına sığınırıydın! „ diye bağırdı Moria. „Aslında neden şimdi de aynı şeyi yapmıyorsun? Arabana bin ve git Patrick. Beni yalnız bırak. Bu konuda oldukça tecrübelisin zaten, değil mi? En azından son on gündür..."

Genç adamın yüzündeki öfke ifadesi birden silindi. Alçak bir sesle, „Onun için özür dilerim." diye mırıldandı.

"Yoo, hiç zahmet etme. Moria'nın sesinde acı bir alay vardı. „Telefon edeceğini söylediğin zaman sana inanan, etmeyince de meraktan deliye dönen budala bendim. Bu yüzden özür dilemen gerekmez." Birden kontrolünü kaybederek yine bağırmaya başladı. „Nasıl yaparsın bunu bana? Beni arayacağını söyleyip sonra on gün boyunca nasıl hiç bir haber vermezsin? Başına bir şey geldi diye meraktan deliye döndüm. Tabii şimdi ne kadar budala olduğumu bir kere daha anlayıp içinden kahkahalarla gülüyorsun, değil mi? Ünlü manken Moria Tennant günlerce evden dışarı çıkmayıp telefon başında senden haber bekledi. Ama inan bana, bunu bir daha asla yapmayacağım! Ne senin için ne de bir başkası için! Senden nefret ediyorum Patrick Casey! Seni bir daha asla görmek istemiyorum! Göz yaşları sel gibi yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başlamıştı.

"Özür dilerim, küçük hanım."

Moria başını çevirdi. Göz yaşlarının meydana getirdiği bir sis perdesinin arkasından polis memurunun yüzünü gördü. „Rahat bırakın beni!" diye bağırdıktan sonra sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

Hıçkırıkları dinmek bilmiyordu. Bütün vücudu titriyor ayakta zor duruyordu. Tam o sırada yanağına inen tokatla serseme döndü. Şaşkınlıkla gözlerini açtı. Polis memurunun eli hala havadaydı. Ama ağlaması birden bire kesilmişti. Aynı anda Patrick'in korkunç bir öfkeyle polisin üstüne atladığını gördü. „Ne yapıyorsun sen Tanrının cezası!"

Moria hiçbir şey düşünmeden ikisinin ortasına atıldı. Patrick'in polise savurduğu yumruk genç kızın göğsüne gelmiş ve bir anda geriye doğru savrulmuştu.

"Patrick...kendine gel bir polise vuramazsın."

patrick öfkeden deliye dönmüştü. Hiçbir şey dinleyecek halde değildi. „Ama o sana vurdu!" diye haykırdı.

"Sen de vurdun ama. Hem zaten gerektiği için yaptı bunu memur. Sinit krizi geçiriyordum. „ Gülmemek için kendini zor tuttu. Bu gülme duygusu da o sinir krizinin devamıydı anlaşılan. Ama kendini tutmayı başardı. Şu an da bir de gülmeye başlarsa Patrick delirirdi herhalde. Yine de

yüreğinin derinliklerinde bir yerde bir sevinç dalgası kabarmaya başlamıştı. Patrick onu korumak için bir polise bile saldırmaya kalkmıştı. „Artık iyiyim...Geçti.”

Patrick isteksizce yumruklarını indirdi. Polis memuru ona ters ters baktıktan sonra soğuk bir tavırla Moria’ya döndü. „İsminiz lütfen. Ayrıca ehliyetiniz ve ruhsatınızı da görmek istiyorum.”

Moria çantasına uzanarak istenenleri çıkardı. Az sonra limuzinden çıkıp gelen yaşlı adam da yanlarındaydı. Hepsi tek tek ifade verdikten sonra yaşlı adam Moria’ya döndü. „Böyle talihsiz bir kaza sonucu da olsa, sizinle tanıştığımı çok sevindim Mis Tennant. Sizi görür görmez tanımıştım, ama kazanın şokuyla yanınıza gelip hayranlığımı belirtmemiştim.”

Tam o sırada polis memuru söze karıştı. „Tamam, hepiniz gidebilirsiniz. Miss Tennant arabayı kiraladığınız şirketle hemen temas kurmanızı tavsiye ederim. İki çekici birazdan gelip arabayı götürecekler.”

Moria gülümsedi. „Çok teşekkür ederim. Çok yardımcı oldunuz bize.” Başını yavaşça Patrick’e çevirdi. „Mr. Casey, acaba sizin arabanızla dönebilir miyim evime?”
„Ben de bunu ne zaman soracaksın diye merak etmeye başlamıştım,” diye homurdandı genç adam. „Eğer burada olmasaydım hayranlarından biri seve seve yapacaktı bu işi anlaşılan.”

Moria gülmemek için kendini zor tuttu. „Kıskançlık mı Patrick?”
„Hem de nasıl!”

Patrick, Moria’nın valizlerini sağ kapısı içeriye çökmüş arabadan çıkartarak kendi arabasına koydu. Arabaya bindiklerinde Moria kendini tutamayarak sordu. „New York’ta bir araban olduğunu bilmiyordum.”

„Benim değil zaten. Apartmandaki komşumun. Eve döner dönmez bıraktığın notu buldum ve onun arabasını alıp deli gibi peşinden koştum.”

Moria gözlerini önüne eğdi. „Neden bana telefon etmedin Patrcik? Arayacağına söz vermiştin.”
„Çünkü telefon numaranı bilmiyordum Moria. Rehberde yazılı değildi. Santrale sordum.Kurallara aykırı olduğunu, veremeyeceklerini söylediler.”

„Telefon numaramı bilmiyor muydun? Moria’nın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. „Sana vermemiş miydim.”

„Hayır. Sana hiç telefon etmedim ben. Dışarda buluşuyor ve bir daha sefere ne zman görüşeceğimizi saptıyorduk.”

„Doğru,” diye fısıldadı Moria. „Oh, Patrcik...”

„Senin ajansı aradım ve onlara sordum. Sanki bir seks manyağıymışım gibi davrandılar bana. Numaranı asla vermeyeceklerini söylediler. Ted Price’ı aradım ama New York dışındaymış. Phoenix’de kaldığın oteli bile arayıp sordum.Hiç olmazsa onlar daha nazik biçimde reddettiler. Anton’un soyadını bilmiyordum. Derek’inkini de hatırlayamadım bir türlü. Yani bütün saçmalıklar bir aradaydı.”

Moria’nın aklına her şey gelmişti de bunları düşünememişti.Usulca sordu. „Peki neden yazmadın?

„Aynı hikaye. Evinin nerede olduğunu biliyordum, ama ne sokağın ismini ne de numarayı aklımda tutmuştum. Hafızaman zayıf olduğunu daha önce de söylemiştim sana. Hiç bir şey yapamadım. Sadece oturup dua ettim. Beni listenden silmeyesin diye. Üstelik tatile çıkmayı planladığından da haberim yoktu. Bugün öğleyin eve döndüğümde posta kutusunda notunu buldum. Arabayı alıp deli gibi evine gittim. Ama yoktun. Komşun bu yoldan gideceğini tahmin ettiğini söyledi. Tekrara arabaya binip bütün trafik yaslarını çiğneyerek buraya geldim. Ve seni zincirleme bir kazanın ortasında buldum.”

„Ben de sana bağırdım,” diye mırıldandı Moria, özür dilercesine. „Oh sevgilim.”

"Bağırdığın için mutluyum. Demek bu kadar kızacak kadara ilgi duyuyorsun bana."
"Sadece hayal kırıklığı idi," dedi Moria telaşla. „Hepsi bu."

Patrick alaycı bir bakış fırlattı. „Demek öyle. Yine de ben kendi bulduğum nedeni daha çok beğendim. tatil için nereye gidiyordun Moria?

"New England'da sakın bir köşe bulup şömine başında kafamı dinlemek istiyorum."

"Yalnız mı?

"Yalnız."

"En çok iki güne kadar New Brunswick'e dönmek zorundayım. Planlarında bir değişiklik yap ve benimle del."

"Oh! Nedenmiş o?

"Çünkü çok istiyorum." Tek eliyle direksiyonu idare ederken öteki eliyle uzanıp Moria'nın elini tuttu. „Lütfen, Moria. Ontario'da kalıp seninle bir türlü temas kuramayınca deliye döndüm. Yalnızlıktan, kıskançlıktan, korkudan çıldırdım. Buraya döndüğümde de bir daha seni bulamamaktan korkuyordum. Az daha korktuğum başıma gelecekti zaten. Seni tekrara kaybetmek istemiyorum."

Moria kolay kolay teslim olmamaya kararlıydı. „Ya tatil izni kopartmasaydım ne olacaktı? O zaman ne yapacaktın?" Seni ikna edinceye kadar New York'ta kalacaktım. Yüzünde garip bir tebessüm belirdi. „İnan bana, şimdiye kadar hiç bir kadın için New Brunswick'e dönüşümü ertelemedim."

"Demek bundan gurur duymam gerekiyor, „ diye mırıldandı Moria kupkuru bir sesle.

"Neyin var? New Brunswick'e gitmek istemiyor musun?"

"Bil...bilmiyorum. Emin değilim. Anlamıyor musun, şu son günlerde sana olan bütün güvenimi katbettim. Telefon edeceğini söyledin, ama aramadın. Neye inanacağını bilemiyorum. Kafam karmakarışık."

kar yağışı iyice hızlanmıştı. Silecekler hızla bir sağa bir sola gidip geliyorlardı. „Demek bana yeniden güvenmeye hazır değilsin?"

"Evet," diye fısıldadı genç kız.

"Öyleyse beklerim. Ne kadar beklemem gerekiyorsa beklerim."

"Neden Patrick? Neden?"

"Çünkü başka şansım yok. Bunu Ontario'da iken anladım. Kit tahmin ettiğimden de kötü durumdaydı. O yüzden hemen dönedim."

Moria konuyu daha tehlikesiz bir yöne çekmeyi tercih etti. „Yeğenin nasıl?"

"İyi. Kötü yaralanmış ama herhangi bir iz kalacağını sanmıyorum. Kit ondan daha kötüydü. Ama şimdi biraz sakinleşti. Yine de birkaç hafta sonra, Sandy'nin doğum günü. Yine sinir krizleri geçirmeye başlayacağından eminim. New Brunswick'e bir an önce dönmek istememin nedenlerinden biri de bu. Oraya gittiğimde onu da bir kaç günlüğüne davet etmek istiyorum. Çocuklar da çok seviyorlar orayı. Bunları söyleyerek sana baskı yapmak istemiyorum, ama nedenlerden biri de bu işte."

Kent merkezine girmişlerdi artık. Moria mırıldandı. „Beni kiralık araba şirketinin önünde bırakır mısın? Bir an önce gidip şu meseleyi halletmem gerekiyor."

"Benim de yarım saat sonra yayın evinde randevum var. Ama saat yedi buçukta bir yerde buluşup yemeğe gidebiliriz, değil mi?"

"Senin de buz dolabın benimki gibi boş galiba."

"Seni dışarı davet etmemin tek nedeni bu...O zaman bana cevap verecek misin Moria?"

"Evet, vereceğim."

Hangi lokantaya gideceklerini kararlaştırdıktan sonra Moria arabadan indi.

Patrick lokantanın önünde onu bekliyordu. Paltosunun yakasını kaldırmış, sürekli yağan kardan üstü

başı ıslanmıştı. Moria taksiden inerken ona gülümsedi. Patrick genç kıza doğru yürüyüp onu kollarının arasına aldı ve uzun uzun öptü. Bu öpüşte sevgi, tutku, şefkat, hırs vardı. Moria başının döndüğünü hissetti. Ayrıldıklarında nefes nefeseydi. „On dakika geç kaldım,” diye mırıldandı. „Seni sonsuza kadar bekleyebilirim. Benimle New Brunswick’e gelecek misin Moria?” „Böyle bir öpüşten sonra nasıl reddedebilirim ki?” Neşeli bir sesle konuşmaya çalışmasına rağmen gözlerinde düşünceli bir ifade vardı. Patrick bir konuda anlaşmamız gerekiyor. Eğer oraya gidersek ayrı odalarda yatacağız. Tatilimi seninle geçirmem, bu ilişkiye hazır olduğum anlamına gelmez.” Genç adamın gözleri kısıldı. „Elde edilmesi zor bir kadın rolü mü bu?” „İstediğin gibi yorumlamakta serbestsin. Ama gerçek hayatım basında tanıtıldığından çok farklı...” „Az önceki öpüşmeni düşünürsek buna inanmam çok güç.” „Oh! Doğrusunu istersen, senin yanımdayken aklım başımdan gidiyor.” „Bütün erkeklere aynı şeyi mi söylüyorsun.” „Bunu da sen kendin bul bakalım! „ diye bağırdı Moria öfkeyle. „Ayrı odalar...Eğer seni New Brunswick’e götürmenin şartı uysa ne yapalım, kabul. Daha sonra nasıl olsa hallederim ben bu meseleyi.” „Yoo, bunu yapamazsın. yapmazsın değil mi?” Moria’nın sesi korku doluydu.

„Hayır,” dedi Patrick alayla. „Geceleri yatarken kapını kilitlemene gerek yok Moria.” „Tamam öyleyse gidiyoruz.”

Moria onu tekrara kendisine sarılmasını ve öpmesini bekliyordu. Ama Patrick bunu yapmadı. Sakin bir sesle konuştu. „Öyleyse lokantadan havaalanına telefon edip ilk uçakta yer ayırtayım. Tatilinin bir dakikasını bile ziyan etmeyelim.” Sonra lokantanın kapısını açıp Moria’nın geçmesi için yol verdi. Bütün gece boyunca da düşünceli ve anlayışlı bir dost gibi davrandı.

Sekizinci Bölüm

Aradan yirmi dört saat geçmeden Moria ile Patrick New Brunswick’e gitmek üzere uçağa binmişlerdi. Moria pencere kenarındaki koltuğa oturarak kemerini bağladı. Bindikleri uçak pek büyük değildi. Üstelik çok da az yolcusu vardı. Bulundukları sırada ikisinden başka yolcu yoktu. Patrick gülümseyerek sakın bir sesle konuştu. „Eh, birlikte tatile gittiğimize göre, bana biraz kendinden söz etmenin zamanı geldi sanırım.Hani şu küçük ayrıntılar...Nerede doğdun, çocukluğun nasıl geçti, ailen nasıldır filan gibi sorular. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum.Sen de aynı fikir de değil misin?”

Moria koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. „Pek gerekli bilgiler olduğunu sanmıyorum.”

„Yapma Moria! Kaç yaşında olduğunu bile bilmediğimin farkında mısın?”

„Otz üç.”

„Bu makyajla bile o kadar göstermiyorsun. Yirmi beş?”

„Yirmi altı.” Moria bu sorulardan daha fazla kaçamayacağını hissederek hızlı hızlı konuşmaya başladı. „Cape Breton’da doğdum. Babam maden işçisiydi. Annem de ev kadın.İki tane erkek kardeşim var. İkisi de madenlerde çalışıyorlar. Lise mezunuyum. On sekiz yaşında New York’a geldim. Bu kadar yeter mi?”

„Başlangıç olarak fena değil. Annenle baban hayatta mı? Moria başını salladı. „Ne kadar zamandır görmüyorsun onları?”

Genç kız tereddüt etti. „İki yıldır...Artık onlarla iletişim kuramıyorum Patrick. Gitmeyişimin nedeni bu. Doğup büyüdüğüm evde bir yabancı gibi hissediyorum kendimi.”

„Peki hiç aramıyor musun onları?”

„Anneme her hafta mektup yazıyorum. Arada birde telefon ediyorum. Annem telefonda dili tutulmuş gibi davranıyor. babamın da kulakları ağır işitiyor zaten. Yıllar ince madende bir patlama olmuştu. O zamandan beri de doğru dürüst duymuyor zaten.”

„Annen de senin kadar güzel mi?”

„Bir zamanlar güzeldi sanırım. Ama yıllarca para sıkıntısı çekip zor şartlarda yaşadıkten sonra

erken yaşlanmış. Her ay ona para yolluyorum. Ama kendisi için harcayacağına torunlarına, yeğenlerine armağan almakla yetiniyor."

"Belki de öyle mutlu oluyordur."

"Esas mesele ne biliyor musun? Annem benden çekiniyor. Oraya gittiğimde kızı gelmiş gibi değil e, çok önemli bir konuk gelmiş gibi davranıyor."

"Onların yanına giderken de böyle giyiniyorsan kadıncağızın çekinmemesi için hiç bir neden yok."

"İlk kavgamıza başlıyor muyuz? unutma Montreal'de uçaktan indiğimizde fikrimi değiştirebilirim. Seninle New Brunswick'e kadar gelmek zorunda değilim."

"Peki baban nasıl biri? Evi terk etmenin nedeni o muydu?"

Moria, Patrick'in çok zeki bir insan olduğunu bir kez daha kabul etmek zorunda kaldı. „babam beni komşumuzun oğluyla evlendirmek istiyordu. Bebama karşı gelemeyeceğimi bildiğim için de kaçmayı tercih ettim."

"babandan mı kaçıyordun, yoksa o küçük kasabadan mı?"

"Sanırım ikisinden de. Çok kötü bir yerdi orası Patrick. Her taraf kömür tozu. Kuşlar bile kirliydi. Oradan nefret ediyordum. Günün birinde oradan kaçmaya ve kendime güzelliğın, temizliğın hakim olduğu bir dünya bulmaya kararlıydım."

"Bunu başardın mı peki?"

Moria gururla başını kaldırdı. „Elbette. Bana bakan hiç kimse nereden geldiğimi tahmin edemez."

Patrick ciddi bir tavırla başını salladı. „İnsanı kendisini köklerinden koparması çok tehlikeli bir şeydir Moria. Beğensen de beğenmesen de sen bir madencinin kızısın."

"Adımı bile değiştirdim Patrick. Gerçek adım Maura MacLeod idi. New York'a gelince ilk iş olarak adımı değiştirdim ve Moria Tennant oldum. Tabii babam hiç hoşlanmadı bundan. Benim züppe biri olduğumu düşünüyordu...Ama onun istediğı gibi bir hayatım olmasına tahammül edemezdim. İki üç tane çocuk doğurup sefalet içinde büyümelerine göz yumamazdım. Çocuklarımlın farklı şartlarda yetişmesini istiyordum ben."

"demek çocuk sahibi olmayı hala istiyorsun?"

Moria onun gözlerindeki ifadeyi görünce kızarak başını öne eğdi. „Günün birinde, evet."

"Er veya geç hem ailenle hem de doğup büyüdüğün kasabayla barışmak zorunda olduğunun farkındasın değil mi?"

Tam o sırada hostes içki servisine başladı ve Moria kararlı bir tavırla konuyu değiştirdi.

Montreal'de Dorval Havaalanı'na uçaktan indiklerinde kar yapışı iyice şiddetlenmişti. Patrick „Dağlarda çok daha fazla kar vardır," diye mırıldandı. Sonra havaalanının parkındaki bir cipe doğru yürüdü. „Bu arabayı bu sabah arkadaşlarımla getirip bıraktı buraya. Evi de açıp hazırlayacaklardı."

Moria hiç sesini çıkarmadan bindi. Soğuktan içi titriyordu.

Patrick'in evi Montcon'a otuz kilometre kadar uzaklıktaydı. nehri geçtikten sonra Patrick direksiyonu batıya doğru kırdı. Tepelerin arasındaki vadide yol alıyorlardı. Hava iyice kararmış, manzara insanı ürküten bir hal almıştı.

Etrafta tek bir şey, tek bir araba, tek bir insan yoktu. Moria garip bir duyguya kapıldı. Kentten uzaklaştıkça korkusu artıyordu. Etrafın ıssızlığı arttıkça Patrick'inde keyfi artıyordu sanki. Yüzünde rahat, mutlu bir gülümseme vardı. Genç kız sonunda dayanamadı. „Hiç komşun var mı?"

"Jessie ile Dave'in evi benimkinden bir kilometre kadar uzakta.İhtiyar Fred Wallace de tam aksi yönde bir kilometre kadar uzakta. Kışın odunumu o getirir. Baharda da gelip bahçeyi düzenler."

"Başka kimse yok mu?"

"Hayur. Artık New York'ta değiliz Moria.Unutma."

Zaten Moria'nın korkusu da bu y zdeydi. O kalabalık Şehirde, insanların arasında kendinin güvenlikte hissediyordu. Sessizce oturmaya devam etti. Patrick'in evi ahşap ve taş karışımı son derece modern bir yapıydı. Pencereler ve veranda güneye doğru açılmıştı. Yan tarafta taştan yapılma kalın, kocaman bir şömine bacası yukarı doğru yükseliyordu. Patrick cipi durdurarak motoru kapattı ve indi. Moria da sessizce onu izledi.

Etraf, insanın sağırmış hissine kapılmasına neden olacak kadar sessizdi. Ne rüzgar sesi, ne trafik gürültüsü ne de tek bir insan sesi. Kalın bir kar tabakası her tarafı örtmüştü. Ağaçlar gökyüzü kadar siyahtı. Yıldızlar o kadar yakın görünüyordu ki,sanki insan isterse uzanıp yakalayabilecekti. Moria, new York'da da geceleri yıldızları seyrederdi. Ama oradakiler o kadar solgun bir ışıkla parlardı ki...

Patrick sesizce çevresini inceliyordu. Çok uzun bir ayrılıktan sonra yuvasına kavuşm ş bir insan gibiydi. Hatta Moria'nın orada olduğunu bile unutmuştu sanki. Bu ıssız vadi onu korkutacağına tam tersine mutluluğunu artırıyordu kuşkusuz.

Moria birdenbire titredi. „Umarım içerisi sıcaktır.“

"Ne? Oh, evet... Jessie termostadı açacaktı." Sanki rahatsız edildiği için öfkelenmiş gibiydi.

"Anahtarları bana verir misin lütfen? Sen çok istiyorsan doğayla baş başa kalabilirsin ama ben  ş yorum.

Patrick birden toplandı. „ z r dilerim Moria. Burada ne var bilmiyorum ama her gelişimde kendimden geçiyorum. Buraya dönmenin benim için ne demek olduğunu bilemezsin. Moria gerçekten anlamıyordu bunu.

Patrick kapıyı a tıktan sonra valizleri eline alıp içeri girdi.  oria da onu takip etti. İlk izlenimi içerisinin sıcakık oluşuydu. Patrick ışıkları yaktıktan sonra çevresine göz gezdirdi. Burası New York'taki apartman dairesinden çok farklıydı. Rahat, sevimli bir havası vardı. Oturma odasının tavanı ahşap krişlerle bağlanmıştı. Tam karşıda kocaman bir şömine vardı. Her taraf yumuşacık bir halıyla kaplıydı. Moria'nın yatacağı odaya da sıcak renkler hakimdi. Duvarlarda kitap rafları, tablolar, pencerelerin önünde seramik saksılarının içinde de çiçekler vardı. Genç kız kendisini birden çok yorgun hissetti. Ben hemen yatmak istiyorum." Yoksa bu yorgunluğun nedeni New York'a daha şimdiden duyduğu  zlem miydi?

"sana yiyecek ve içecek bir şeyler getirmemi ister misin?

"Hayır, teşekkürler."

" yleyse ben de yürüyüşe  ıkarım. Kar  izmelerimi giyip karşıdaki tepeye kadar yürümek istiyorum."

Demek onun yanından bu kadar çabuk ayrılmak istiyordu. Moria onun odadan çıkışını izlerken bundan sonra yeni bir rakibi olduğunu düşündü nedense. Üstelik rakibi bir kadın değil, bu ıssız tepelerdi. Patrick'in her şeyden çok değer verdiği bu ıssız toprak parçası.

Kapının kapandığını duyduktan sonra valizlerini açıp içindekileri yerleştirmeye başladı. İşini bitirince banyoya girip uzun uzun yıkandı. Sonra üstüne ipek geceliği ile sabahlığını giyip saçlarını tepesine topladı ve hafif bir makyaj yaptı. Patrick gideli neredeyse bir buçuk saat olmuştu. Gecenin bu saatinde ve bu soğukta şimdiye kadar çoktan dönmüş olması gerekirdi. Ama kapının açıldığını duymamıştı. En iyisi çıkıp bir bakmaktı. Aynaya son bir kez göz attı. Makyajı ve kıyafeti kusursuzdu.

Ama Patrick evde yoktu. Genç kız ağır adımlarla bütün evi dolaştı. Mutfakta nefis bir akvaryum

vardı. Yemek odası sade ve rahat bir biçimde döşenmişti. Çalışma odası ise Patrick'in erkeksi havasını yansıtıyordu.

Saat gece yarısını geçiyordu. Patrick'in bu kadar saat dışarıda kalması mümkün değildi. Birden kalbinin korkuyla kasıldığını hissetti. Acaba başına bir şey mi gelmişti? Yoksa kaybolmuş muydu? Bir an ne yapabileceğini düşündü. En yakın komşusu bir kilometre uzaktaydı. Anahtarları bulup cipe binse bile o kocaman arabayı çalıştırabileceğinden emin değildi. Üstelik Patrick'i nerede atayacağını bile bilmiyordu.

Pencerenin önüne gidip dışarıdaki sessiz karanlığa bakmaya başladı. On beş dakika daha bekleyecekti. Eğer Patrick dönmezse giyinip dışarı çıkacaktı. Korkusu giderek büyüyordu. Tam on beş dakika dolmak üzereyken, karşıdaki tepeden karanlık bir silüetin yaklaşmakta olduğunu gördü. Bir an korkuyla titredi. Sonra gelenin Patrick olduğunu anlayarak rahatladı. Demek hiçbir şeyi yoktu. Başına bir şey gelmemişti.

Korkusu birden öfkeye dönüştü. Genç adam içeri girdiğinde Moria'yı pencerenin yanında, gözleri endişeyle irileşmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş buldu. Sert bir sesle „Ne oldu?“ diye sordu.

„Nerede kaldın? Kayboldun sandım.“

„Kaybolmak mı? Burada mı? Moria sevgilim, Burada kaybolmam için kör olmam lazım!“ Ceketini çıkartıp koltuklardan birinin üstüne fırlattı. Yanakları soğuktan kıpkırmızıydı.

„Bana ukalalık etme! Merak ettim.“

„Öyleyse hemen şimdi öğrenmen gereken bir şey var. Ben günün veya gecenin bir saatinde böyle uzun yürüyüşlere çıkarım. Genellikle de bundan çok daha uzun bir süre dönmem eve. Seni her yalnız bırakışimde böyle endişeleneceksen çok kısa zamanda ülsere yakalanırsın.“

Moria öfkeyle titredi. „Özür dilerim,“ diye bağırdı. „Bunun bir daha tekrarlanmayacağına söz veriyorum. Şimdi gidip yatayım.“

Ama tam yanından geçerken Patrick onu kolundan yakaladı. Gözlerinde tehlikeli pırıltılar vardı.

„Yüzünde o boyalarla mı yatacaksın?

„Seni neden ilgilendiriyor bu?“

„Çünkü bu gece öyle yatmayacaksın.“ Hızlı adımlarla yanındaki çekmeceyi açıp küçük bir havlu çıkardı. „Bu gece seni doğal halinde görmek istiyorum.“

„Sakin bana dokunma!“

Patrick tek eliyle onu sıkı sıkı tutarken, öteki eliyle de havlu sıkıyordu. „Artık Pleasantvale'desin, New York'ta değil. Evimde bir manken istemiyorum...Gerçek bir kadın istiyorum.“

Moria çıplak ayağıyla ona bir tekme savurdu. „Makyaj yaptığım zamanda gerçek bir insanım ben.“ „Makyajın arkasına saklandığın zaman değilsin. Kıpırdama!“

Moria bütün gücüyle çırpınmaya ve ondan kurtulmaya çalıştı. Tekmeler savuruyor, sağa sola bükülerek kendinin kurtarmak için bütün gücünü harcıyordu. Ama Patrick tek eliyle bile bütün bu saldırıları karşılamayı başarıyordu. Bir yandan da havluyla genç kızın yüzündeki makyajı siliyordu.

İşini bitirdiğinde yüzünde memnun bir ifadeyle havluyu kenara bıraktı. Moria'nın başındaki tokaları fırlatıp attıktan sonra onu omuzlarından tutup tam karşıdaki boy aynasının önüne götürdü. „Şimdi kendine bir bak,“ dedi set bir sesle. „Şimdiye kadar seni hiç bu kadar güzel görmemiştim.“

Moria aynadaki görüntüsüne baktı. Yeşil gözleri öfkeyle parıldayan, yanakları kıpkırmızı, pırl pırl saçları omuzlarına dökülmüş, hayat dolu bir kadın vardı karşısında. „Büyük zevk aldın, değil mi?“ diye parladı birden.

„Evet. gerçekten büyük zevk aldım. Ama bir şeyi unuttum.“ Patrick onu yavaşça kendisine doğru çevirip eğildi ve dudaklarının arasına aldı. >Dili Moria'nın ağzında, elleri vücudunda dolaşıyordu. Genç kızın sırtını, kalçalarını, göğüslerini tutkuyla okşamaya başladı. Moria bütün öfkesinin

unutmuş, onun kolları arasında eridiğini hissediyordu.

Sonra birden bıraktı onu Patrick. Yine aynaya doğru çevirip sırtını kendi göğsüne yasladı. „Şimdi tekrara bak kendine.“

Ama Moria artık sadece kendisini görmüyordu. Aynadaki görüntüde bir kadınla bir erkek vardı. Gözleri arzuyla dolu güzel bir kadınla yakışıklı bir erkek.

Patrick'ın esmer başının boynuna doğru eğildiğini ve saçlarını hafifçe yana çekerek dudakları teninde dolaştırmaya başladığını gördü. Gözlerinin kapatıp ona doğru döndü ve parmaklarını genç adamın gür saçlarının arasına daldırdı. uzun uzun öpüştüler. Sonra Patrick'ın boğuk sesi duyuldu. „Eğer biraz daha devam edersek, bu gece kapını kilitlemek zorunda kalacaksın.“

Moria yavaşça gözlerini açtı. „Fikrimi değiştirdim.“ demesi yeterliydi. O zaman Patrick onu kucağına alır, yatağa taşır ve onunla sabaha kadar sevişirdi. Seçim kendisine aitti.

Patrick yavaşça ondan uzaklaştı. „Anlaşmamızda yatak odaları ayrıydı.“

“yani baskı yok? Kaba kuvvet yok?

“Hayır hiçbirisi yok.” Genç adam parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. „Kaba kuvvetle makyajını silmem başka şey, seni zorla yatağa götürmek başka. Sadece o boyaların altındaki gerçek yüzü görmek istemiştım. Evet, şimdi git yat. Yarın sabah görüşürüz.“

Moria gitmekle gitmemek arasında tereddüt ederken, ayaklarının bilinçsizce kapıya doğru ilerlediğini fark etti.

“İyi geceler Patrcık.”

“iyi geceler.”

Genç kız odanın kapısını kilitlemedi. Buna gerek olmadığını biliyordu. Ama uzun bir süre uyuyamadı. Vücudunda birdenbire uyanan duygular yüzünden tedirgindi.

Dokuzuncu Bölüm

Moria ertesi sabah erkenden kuşların sesiyle uyandı. Perdelerin arasından güneş ışığı sızıyordu. Birden mutlulukla gülümsedi.Bu sabah tek başına uyanmıştı bu yatakta. Ama bunun böyle sürmeyeceğini biliyordu. Dün gece aynanın önünde başlayan olay, sonunda doğal bir şekilde sonuçlanacaktı.Er veya geç Patrick'ın yatağında onun kolları arasında uyanacaktı. Bu noktaya varmak için acele etmek istemediğine rağmen, bir an önce gerçekleşmesi için yine de içinde gizli bir istek taşıyordu.

Kapının hafifçe vurulduğunu duyunca yatakta doğruldu. „Gelsene.“

Patrick kapıyı açarak girdi. Elindeki tepside dumanları türen bir fincan çay vardı. „Demek uyandın. Dışarıda pırıl pırıl bir güneş var.“

Moria gülümseyerek onu inceledi. Simsiyah saçları, dar kalçalarını saran blucini ile ne kadar yakışıklı ve çekiciydi.” Beni şımartıyorsun.”

“Bütün parana ve şöhretine rağmen içimden bir ses seni hiç kimsenin pek şımartmadığını fısıldıyor. haksız mıyım?”

“Sanırım haklısın.”

“Daha önce herhangi bir erkekle yaşadın mı Moria?”

Bu soru genç kıızı şaşkına çevirdi. „Hayır.Asla.“

“Demek ben ilk olacağım.”

“Patrick, ben...”

Genç adam tepsiyi bıraktıktan sonra yatağın kenarına oturup ona doğru eğildi ve Moria'yı uzun uzun öptü. "Bu sabah uyanır uyanmaz ilk olarak seni düşündüm."
"Ben de..bende seni düşündüm," diye mırıldandı Moria. „Ama bu seninle yaşayacağım anlamına gelmez. Yeter artık Patrick...Çekellerini çayım soğuyor."
Genç adam onun gözlerinin içine baktı. „Seninle sevişmek istediğimi biliyorsun değil mi?"
"Evet, biliyorum." Moria yine kızardı, ama artık aldırımıyordu. „Bu sabah uyandığımda er geç gerçekleşeceğini düşündüm ben de."
Patrick gülümsedi. „İçimdeki şeytan bunu hemen şimdi yapmak istiyor. O kadar güzel, o kadar sıcaksın ki...Ama iyilik perim birbirimizi daha iyi tanıyınca kadar biraz sabretmemi fısıldıyor. Daha sonra pişman olabileceğimiz bir şey için seni zorlamak istemiyorum. Şimdi gidip kahvaltıyı hazırlayacağım.Acıktın mı?"

Moria kıkırdadı. „Kurt gibi. Ama buranın servisi berbat. Hala hazır değil mi kahvaltı?"
"demek şimdiden yakınmaya başladın. İşte bir kadını evine davet edersen başına bunlar gelir."

Moria alacağı cevaptan korkmasına rağmen sormaktan kendini alamadı. „Buraya daha önce başka bir kadını da davet ettin mi Patrick?"
"Hayır. Asla."
"Oh, güzel." Moria'nın yüzünde öyle bir rahatlama ifadesi vardı ki Patrick kendini gülmekten alıkoyamadı.
"İlk sen geldiğine göre bunun değerini bil ve terbiyeli davran.Kahvaltı on beş dakikaya kadar hazır olacak."

Odada yalnız kaldığında Moria'nın yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Şimdiye kadar onu böylesine kızdırabilen, mutlu eden, güldüren ve ağlatan başka bir erkek tanımamıştı. Ama bildiği bir tek şey vardı. Onunla birlikteyken o müthiş can sıkıntısından eser kalmıyordu.

Kahvaltıda greyfurt ve yumurta yiyip kahve içtiler.

Patrick memnun bir tavırla arkasına yaslandı. „Biraz çıkıp tepelerde dolaşmaya ne dersin? Kışın son günlerinin keyfini çıkarırız."
"Harika fikir."

"Bak Moria, bilmeni istediğim bir şey var. Çalışmaya başladıktan sonra seninle birlikte olacağımız süre oldukça azalacak.Ama bir iki gün daha, sana çevreyi gezdirebilirim. Bu akşam da Jessie ile Dave'e yemeğe davetliyiz. Daha sonra ki günlerde istediğin zaman cipi alıp gezmeye çıkabilirsin."

"Sen beni dert etme kendine. Daha şimdiden tatilde olduğumu hissetmeye başladım." Moria'nın sözleri içtendi. Dün geceki yalnızlık ve yabancılık duygusundan sıyrılmıştı. Patrick ile birlikte, onun sevdiği yerde olmaktan mutluydu.

Masayı toplayıp bulaşıkları yıkadılar. Sonra Moria odasına gidip kalın bir pantolon ile yün kazağını ve çizmelerini giydi. Patrick ile el ele tutuşarak karlara bata çıka yürümeye başladılar. Kartopu oynayıp kahkahalar atarken Moria hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığını düşünüyordu.

Öğleyin eve dönüp yemeklerini yedişler. Sonra Moria oturma odasında ki koltuğa kıvrılarak kitabını okumaya başladı.Genç adam da çalışma odasına kapandı. Akşam üstü Patrick onu yeniden yürüyüşe çıkardı. Evin arkasındaki tepeye tırmandılar. Bir ara ırmaktan su içen geyikleri hiç ses çıkarmadan seyrettiler. Moria sonunda kendini tutamayarak ellerini havaya kaldırıp bağırdı. „Burada olduğuma gerçekten inanamıyorum. Bu kadar farklı bir dünya olacağı aklıma bile gelmezdi."

Patrick kısılmış gözlerle onu süzdü. „Kendini romantik hayallere kaptırma Moria. Şu gördüğün geyikler belki de sonbaharda acımasız avcılar tarafından vurulmuş olacak. Büyük bir kısmı da kışın kar çok fazla yağarsa açlıktan ölüyorlar. Eğer tek başına tepelerde dolaşırken başına bir kaza

gelirse, çevrede yardıma koşacak kimseyi bulamazsın. Burada haftalarca eve kapanıp kimsenin yüzünü bile görmeden yaşamak zorunda kalabilir insan."

Moria kaşlarını çatdı. „New York'ta başına gelince de yardım edecek insan bulmakta güçlük çekiyorsun. Dünyanın neresine gidersen git, mutlaka karşılaşacağın sorunlar vardır. Ama bütün bunlar burayı sevmeme engel değil. Masmavi gökyüzünü, geyiklerin güzelliğini, karın beyazlığını..." „Vahşi doğa her zaman bu kadar romantik görünmeyebilir. Özür dilerim Moria, belki biraz fazla abartıyorum, ama gerçekten kokuyorum. Senin burayı benim adar sevmeni o kadar çok istiyorum ki..."

"Nasıl sevmem?" dedi Moria neşeyle. „karın üstünde tek bir kömür tozu bile yok."

"Ama tiyatrolar, lokantalar, opera binaları da yok."

"Duman, trafik ve sokaklarda çamur da yok."

"Ama sokaklar da yok."

"Haklısın. Moria burnunu kırıstırdı. „Hadi eve dönüp kardan adam yapalım. Yıllardır yapmamıştım."

El ele tutuştuktan sonra koşarak eve döndüler. Az sonra bahçede kocaman bir kardan adam yapmışlardı. Moria yerden bir parça daha kar alıp kardan adamın burnuna komik bir biçimde yapıştırdıktan sonra, "Tamam," dedi. „İşte şimdi sana benzedi."

"Ya!" Patrick kocaman bir kartopunu ona doğru fırlattı. „Ondan daha yakışıklı olduğumu söyle çabuk!"

Moria uzun uzun kardan adamı inceledi. „bence o senden daha yakışıklı."

Patrick birden atılıp onu yere devirdi. Genç kız kahkahalarla gülüyor, kurtulmak için çırpınıyordu. Ama Patrick'in güçlü kollarından kurtulma o kadar kolay değildi. Sonunda teslim oldu. Gülererek, „tamam, tamam," dedi. „dünyanın en yakışıklı, en mükemmel, en harika erkeği sensin."

"Eh, şimdi oldu işete." Patrick eğilip onu öpmeye başladı. Dudakları soğuk ve ıslaktı.

Karlar Moria'nın ensesinden içeri giriyordu. Üstü başı sırlıslıkla olmuştı. Ama bütün bunlar umurunda bile değildi. "Bugün harika bir gün geçirdim Patrcik." diye mırıldandı.

"Ben de...Senin de buranın bir parçası olduğunu hissetmeye başladım. Dün gece sana kaba davrandığım için özür dilerim Moria. Buradan nefret edeceksin diye öyle korkuyordum ki."

Moria onun bakışlarındaki ifadeyi görünce ürperdi. „Hayır, hiç de nefret etmiyorum. Ama her geçen dakika biraz daha ıslanıyorum."

"Seni yine zorlamaya başladım, değil mi? New York'ta iken hep ulaşılmaz bir kadın olarak göründün gözüme. Ama şimdi sana baktığımda, seni kollarımın arasında tuttuğuma inanamıyorum, biliyor musun?"

'Ama benim ait olduğum yer New York' dememek için kendini zor tuttu Moria. Yine de yüzünün gölgelendiği Patrcik'in gözünden kaçmamıştı. Yüz hatları birden sertleşti ve ayağa kalktı. „Sıcak bir banyo yap sen. Jessie'ye saat yedide onlarla olacağımızı söylemişim."

Yediye on kala Moria hazırdı. uzun bir yün etekle sade ipek bir bluz giymişti. Patrick'in arkadaşlarının yanında çok gösterişli görünmemek için de hafif bir makyajla yetinmişti.

Jessie ile Dave onları büyük bir sevgiyle karşıladılar. ikisi de, Montreal'de çalışırken dört yıl önce ani bir kararla işlerini bırakmışlar ve iki çocuklarıyla birlikte gelip buraya yerleşmişlerdi. Dave şimdi burada bir koyun çiftliğini yönetiyor, Jessie de yakındaki bir okulda öğretmenlik yapıyordu. Yaptıkları seçimden çok memnun görünüyorlardı. „Canımız istediği zaman Montreal'e veya Toronto'ya gidebilmek için her zaman bir kenara para koyuyoruz," diye açıklamada bulundu Jessie. "Zaman zaman kısa yolculuklar yapıp tiyatroya, konsere gidiyor, çılgın gibi alışveriş yapıyoruz. Ama en fazla beş veya altı gün sonra sıkılıp tekrar buraya dönüyoruz. Burada sessizliği ve huzuru buluyoruz."

"Yalnızlıktan hiç sıkılmıyor musunuz?" diye sordu Moria. Aynı anda Patrick'in dikkat kesildiğini fark etti.

Sorusunu Dave cevaplandırdı. „Bir yığın gazete ve dergiye aboneyiz. Dünya kadar kasetimiz, plağımız ve kitabımız var. Sıkılacak zaman bile kalmıyor."

"Sonra aklımıza estiğinde Patrick'i ziyarete gidiyoruz," diye fısıldadı Jessie. „Burada dostluklar çok köklüdür Moria. Özellikle uzun kış gecelerinde." Kocasına bakıp gülümsedi. „Montreal'de zamanla trafikle yarışmaktan yorgun düşüyorduk. Burada çok daha rahat ve huzurluyuz."

Moria, Patrick'in rahatladığını fark etti. Arkadaşlarının açıklamalarından memnun kalmıştı anlaşılan. „Bu kadar bait değil," diye bağırmamak için kendini güç tuttu. „Hayatımı kazanmak zorundayım. Bunu da Pleasantvale'de yapamam!"

Eve döndüklerinde gece yarısını geçiyordu. „Nefis bir gece geçirdim," dedi Moria gülümseyerek. „Arkadaşlarını gerçekten çok sevdim."

"Ben de eğlendim." Patrick saatine göz attı. „yarın sabah kalkmak için saati kurayım."

İçtiği şarabın etkisiyle Moria'nın biraz başı dönüyordu. Uykulu gözlerle Patrick'e bakıp gülümsedi.

„İyi geceler. Yarın sabah beni de uyandırırısın, değil mi?"

"Tabii." Genç adamın gözlerinde düşünceli bir ifade vardı. Moria birden tedirgin oldu. „Ne yeri ne de zamanı olduğunu biliyorum, ama yine de söyleyeceğim. Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi Moria?"

Moria kollarını göğsünde kavuşturdu. „hayır, bilmiyorum."

"Öğren öğleyse. Seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum."

Gencecik bir kızken, bir erkeğin kendisine bunları söyleyeceğini ve kendisinin vereceği cevabı hayal ederdi hep Moria. Ama gerçek bambaşkaydı. „Çok acele ediyorsun Patrick." diye parladı. „Daha birbirimizi doğru dürüst tanımıyoruz bile."

Senin hakkında gerekenleri biliyorum. Çok zeki, hırslı ve çalışkan bir kadınsın. Bunları New York'tan ayrılmadan önce de biliyordum. Burada ise her gün senin sıcaklığını ve sevgini keşfediyorum."

"Yine de bütün bunlar aşık olmak için yeterli değil. Üstelik saçma. Ben New York'ta, sen de burada yaşıyorsun. İkimizin dünyaları çok farklı... Sorun sadece yool uzaklığı da değil."

"İkimizi de rahatça geçindirecek kadar çok para kazanıyorum."

Moria'nın yanına yaklaşmadan yumuşak bir sesle konuluyordu. Ama yine de bu kadar güçlü bir adamla söz düellosuna girmeye cesaret edemedi genç kız. „Kendimi bildim bileli çalışıyorum ben Patrick. Öğrenciyken bile yarım gün ve hafta sonları çalışırdım. On sekiz yaşında da New York'a geldim. Hiç bir şey yapmadan oturamam. Evet, şimdi bir kaç gün hayatımdan çok memnun olabilirim. Çünkü tatildeyim. Ama sonra ne olacak? Boş oturmaktan deliye döneceğim. Ayrıca bağımsız olmaktan ve kendi paramı kazanmaktan da hoşlanıyorum."

Patrick inatçı bir tavırla karşılık verdi. „Ben her yıl iki veya üç ay New York'ya kalıyorum. herhalde sen de bir kaç ay izin alıp burada kalabilirsin."

"Yani senenin dört ayı evli olacağız, sekiz ayı dul. Yürümez Patrick."

"Peki ne yapmamı istiyorsun? Kendi kendime seni sevmediğimi çünkü pratik olmadığını mı söyleyeyim?" Sesi birden sertleşmişti.

Moria, „Bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Beni seviyor musun Moria?"

Çok zor ir soruydu bu. „Seninle birlikte olmayı seviyorum. Senin yanında mıtlu olduğumu hissediyorum. Seninle...seninle sevişmek de isttiyorum. Bütün bunlardan seni sevdiğimi söyleyebilir misin?"

"Eğer beni bir daha görmeyeceğini öğrenseydin, neler hissederdin?"

"Perişan olurdum."

"Peki sana başka biriyle evlendiğimi söylesem?"

Moria kaşlarını çatı. "Önce o kadını öldürür, sonra senden hesap sorardım."

Patrick'ın yüz hatları hafifçe yumuşadı. "Evet, bunu yapmaya kararlı görünüyorsun. Neyse merak etme, buna gerek yok. Şimdiye kadar evlenmek istediğim ilk kadın sensin. Seni gördüğüm anda anlamıştım bunu. Açıklama bekleme benden, çünkü açıklayamam. Ama hayatımdan çıkıp gitmene de izin veremem."

Şu anda onun kollarına atılıp, 'Ben de seni seviyorum,' demek ne kadar kolaydı. Bu ıssız tepelerde dört hafta boyunca harika bir balayı geçirirlerdi. Ama sonra ne olacaktı? O burada kalıp oyunlarını yazacak, Moria da New York'a dönüp kameraların karşısına geçecekti. Ve geceleri yatağında tek başına yatacaktı. "Patrick yorgunum şimdi konuşmak istemiyorum."

"Aslında aramıza giren ne yazık ki senin hayranlık duyduğum niteliklerin," diye söylendi genç adam. "Eğer bu kadar cesur ve hırslı olmasaydın, zirveye tutunamazdın. Ama şimdi zirvedesin ve bu durumu sadece basit bir erkek için terk etmek istemiyorsun."

"Sözlerimi çarpıtıyorsun! Ne kadar önemli biri olduğunu düşünüp kendine hayran olan bir insan değilim ben! Ama şu andaki durumumu elde etmek için çok çalıştım. Üstelik bildiğim başka bir işte yok. Tabii, sen pahalı elbiseler giyip güzel görünmekten başka bir şey yapmadığımı düşünebilirsin, ama inan bana, zaman zaman ben de yaptığım işlerden sıkılıp deliye dönüyorum. Ama yine de hiç bir şey yapmamaktan iyidir, diye düşünüyorum. Sadece para kazanmak için çalışmıyorum ben. Bağımsız bir insan olarak hissediyorum." Gözlerini ovuşturdu. "Oh, lütfen Patrick, bu konuşmaya yarın sabah devam edemez miyiz?"

"Konuşulacak bir şey kalmadı ki zaten," dedi genç adam acı bir sesle. "Söyleyeceğin her şeyi söyledin sen. Aslında hata benimdi Moria. Hadi git yat ve bütün söylediklerimi unut."

İşte bütün bunları unutmaları imkansızdı. Şu anda gidip onun boynuna sarılmak ve yüzündeki o öfkeli ifadeyi silmekten başka bir şey istemiyordu. Ama kendini tuttu. "İyi geceler," dedi kararlı bir sesle. "Yarın sabah beni uyandırmayı unutma."

Yatağa uzandığında çaresizlikle gözlerini kapattı. 'Her şeyi berbat etti, ' diye düşünüyordu. 'Dört hafta boyunca aynı evde nasıl yaşayacağız şimdi?'

Onuncu Bölüm

Patrick dışarıda kapıya vurup seslendiğinde Moria daha uykuya yeni dalmıştı. "Kalkma saati geldi." Moria.Kahvaltı on dakikaya kadar hazır olacak."

Demek bu sabah yatakta çay servisi yoktu. Sıcak bir öpücükte yoktu. Moria isteksizce yataktan kalkıp banyoya yürüdü. Bu sabah erkenden tepedeki kulübeye gidip akçaağaç pekmezi kaynatmayı kararlaştırmışlardı. Ama şu anda bunun için en ufak bir istek bile duymuyordu genç kız. Yine de üstüne kalın bir pantolon ve kazak giydi. New York'ta iken her sabah en az yarım saat makyaj yapardı. Ama bu sabah bir ruj bile sürmeyecekti. Madem Patrick gerçek Moria Tennant'ı görmeye bu kadar meraklıydı, istediği olacaktı işte. Saçlarını da şöyle bir fırçalayıp omuzlarına bıraktı.

Patrick görünüşte son derece nazik ve dostça davranıyordu, ama aralarına aşılmaz bir gerginliğin girdiğini hissediyordu Moria. Kahvaltı boyunca kısa cümlelerle havadan sudan konuştular. Sonunda Patrick iskemlesini çekerek ayağa kalktı. "Bugün yanıma not defterimi de alacağım. Yeni oyunumla ilgili bazı botlar almak istiyorum.Nasıl olsa kulübede pekmezin kaynamasını beklerken yeterince boş zamanım olacak."

"Ben de yanına okuyacak bir şeyler alayım," diye karşılık verdi Moria nazik bir sesle.
"Eğer istemiyorsan, bütün gün o kulübede oturup beklemene gerek yok."

Bu da ne demek oluyordu şimdi? Moria kayıtsız görünmeye çalışarak omuzlarını silktilti. „Sıkılırsam daha sonra fikrimi değiştireyim nasıl olsa."

Yanlarına yiyecek bir şeyler aldıktan sonra çizmelerini giyip kulübeye gittiler. Akça ağacın öz suyunu birlikte büyük bir kaba doldurup sobanın üstüne yerleştirdiler. Bütün bunları yapmak epey zaman almıştı.Üstelik tencerenin içindeki sıvının yoğunluğu o kadar azdı ki, bunu nasıl olup da koyu bir pekmez haline geleceğini bir türlü anlamıyordu Moria. „Bundan sonra yapacağımız tek şey sobanın ateşini canlı tutmak," dedi Patrick.

Suyun kaynamaya başlaması oldukça uzun sürdü. Sonunda tencereden hafif dumanlar yükselmeye başladı. Kulübenin içi de bayağı ısınmıştı. Moria zaman zaman dışarı çıkıp odun getiriyor ve sobaya atıyordu. Bu arada yüzü gözü kirlenmiş, tırnakları kırılmıştı. Ter içindeki alnına yapışan bir tutam saç elinin tersiyle geri iterken „İyi ki bu halime Derek görmüyor.' diye düşündü. Ama tencerenin içindeki alın sarısı suda yavaş yavaş alın sarısı bir renk almaya başlamıştı.

Patrick günü büyük bir kısmını köşedeki kanepeye kıvrılıp gözlerini önündeki not defterine dikerek geçirmeyi tercih etmişti. Moria'nın buna hiç bir itirazı yoktu. Dün gece söylenen sözlerin bir kısmını unutmak için ikisinin de zamana ihtiyaçları vardı. Bazen kitabını okuyarak, bazen dışarıdan odun getirerek, bazen de pekmezi karıştırarak zaman geçirmeye çalıştı. Sonra birden bir şeyi fark etti. Dün geceki o şiddetli kavgaya rağmen, bugün yine de bu kulübede Patrick ile birlikte olmaktan mutluydu. Ne olursa olsun New York'ta bir türlü kurtulamadığı o can sıkıntısı duymuyordu artık. Kafasında bir tek düşünce vardı şu anda. Pekmezi en iyi şekilde yapmak.

Akşamüstü pekmez iyice koyulaşınca Patrick de yerinden kalkıp ona yardım etmeye başladı. Pekmezi süzgeçten geçirip kavanozlarla doldurdular. tam altı kavanoz olmuştu. Moria tatlı bulaşan parmaklarını mutlulukla yalarken gülmeye başladı. „Çok şişmanlatır ama kimin umurunda? Harika olmuş. Şimdi ne yapacağız?"

"Ellerimizi yıkayıp, kavanozları ve süzgeçleri alıp eve döneceğiz. Birazdan hava kararır."

Eve vardıklarında yorgunluktan Moira'nın bütün kasları ağrıyordu. Pekmez kavanozlarını mutfaktaki rafa yan yana dizdikten sonra gururla seyretiler. Patrick, „Yarın da devam etmek istiyor musun?, diye sordu.

Moira şakacı bir tavırla inledi. „Önce bir banyo yapayım da sonra sorarsın bu soruyu."

Patrick o gün ilk kez güldü. „Dave de aynı işi yapıyor şu sıralarda. Eğer ondan çok pekmez yapamazsak dilinden kurtulamayız sonra."

Genç adam lavaboda süzgeci yıkıyordu. Moira uzun uzun onu seyrettikten sonra birden dayanamadı. „Patrick," diye fısıldadı utangaç bir sesle. Genç adam birden döndü. Onun gülümsediğini görünce Moria kalbinin birden duracağını sandı. „Sadece burada ne kadar mutlu olduğumu bilmeni istiyorum. yani seninle birlikteyken demek istiyorum. Şimdilik hiç olmazsa bu gerçeği kabul edemez misin? Lütfen dün gece yaptığın gibi beni bir daha zorlama."

Patrick musluğu kapattıktan sonra ellerini kuruladı ve yaklaşıp onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. „Benim güzel, inatçı ve pis Moira'm... Dün gece deliye dönmüştüm. Sabaha kadar gözümü kırpmadım ve ne kadar budala olduğumu tekrarlayıp durdum. Ama bir yandan da bütün bedenim sana duyduğum özlemle sızlıyordu... Kızarıyorsun Moria. Yüzün pislikten görünmemesine rağmen yine o kadar güzelsin ki. Ama bu kadar pis bir kadının New York'ta modellik yapabileceğini sanmıyorum."

"Zaman zaman mesleğim seni çok rahatsız ediyor değil mi?" diye sordu Moira, sözcükleri özenle seçerek.

"Evet. Ama başarılı ve bağımsız bir kadın olman yüzünden tedirgin olduğumu sanma lütfen. İnan

bana beni rahatsız eden bu değil. Sadece sevgi dolu, neşeli, güzel sevgilimin o pudraların, boyaların arkasına saklanmasına dayanamıyorum.”

“Evet, senin sevdiğin o kadını neredeyse kaybediyorum Patrick. Ama senin yanında tekrar kendimi buluyorum.”

“Be de şimdilik bununla yetinmeye çalışacağım.” Eğilip uzun uzun öptü genç kızı. Sonra birden başını kaldırdı. „Kimi kandırıyorum ben? Seni istiyorum. Hem vücudunu hem de kalbini. Ne yazık ki sabırlı bir adam olmayı öğrenemedim bir türlü.”

“Buna bende inanmaya başladım artık.” Moira hiç kıpırdamadan duruyordu. En ufak bir hareket yapsa birbirlerinin kollarına atılacaklarını ve mutlaka halının üstünde sevişmeye başlayacaklarını biliyordu.

Ama Patrick birden geri çekildi. „Hadi yatağına git kadın. Yoksa verdiğim bütün sözleri unutacağım.”

Moira onun söylediğini yaptı.

Ertesi sabah yine kulübeye gidip dokuz kavanoz daha pekmez yaptılar.Akşam eve döndüklerinde Moria yemek yiyip yatmaya gitti. Sabaha kadar deliksiz bir uyku çekti.

Uyandığında Patrick’in notuyla karşılaştı. O gün bütün gün çalışacağını bildiriyordu. Moria bir süre amaçsız adımlarla evin içinde dolaştıktan sonra önce çamaşırlarını sonra da saçını yıkadı. Patrick’in kitaplarının arasında bir roman bulmuştu. Küçük bir madenci kasabasında geçiyordu. Moira okumaya başladı.Sanki hayatının senaryosunu okuyor gibiydi. Romandaki karakterler on sekiz yıl yaşadığı kişilere o kadar benziyordu ki. Anılara daldı...Babası beyaz gömleğiyle evin kapısındaki merdivenlere oturmuş, birasını yudumluyordu. Gözlerinin çevresi kömür tozuyla karamıştı. Sonra annesini hatırladı. Kocasının kazadan kurtulduğunu öğrenince nasıl da sessiz göz yaşları dökmüştü. Malcolm ve Mairi Macleod...Üç çocuklarını da sıkı bir disiplinle yetiştirmişlerdi. En büyük erdemin çalışmak olduğunu, çok fazla keyif düşkünlüğünün günah sayılacağını öğretmişlerdi onara. Mairi küçük kızının herhangi bir hata yapmasını önlemek için gözlerini onun üstünden hiç ayırmamıştı.

O gün öğleden sonra Moira uzun bir yürüyüşe çıktı.Sekiz yıldır ilk kez, çocukluk yıllarının yine canlanmasına izin veriyordu. Ama şimdi farklı düşünüyordu.Annesiyle babası ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı onun utlu olması için. Tabii kendi bakış açlarına göre. Ama bu da onların suçu değildi.Birick kızları ailesini reddedip bambaşka bir hayat yaşamak üzere New York’a gittiğinde herhalde ne kadar üzölmüşlerdi. Üstelik ailesinin adını bile reddetmişti Moira...Belki de yeniden Scots Bay’e gitmenin zamanı gelmişti. Ama bu kez kürk mantosu ve şık elbiseleriyle gitmeyecekti oraya. Sade bir pantolon ve bluz giymesi yeterliydi. Annesine de kocaman bir buket çiçek yerine yeni bir mutfak seti alıp götürecekti. Yani Moira olarak değil, Moura olarak gidecekti oraya...Birden içini sevinçle dolduğunu hissederek eve dönmek üzere hızlı adımlarla yürümeye başladı.

O akşam Jessie ile Dave yemeğe geldiler. Topu topu dört kavanoz pekmez yapabildiği için önce Dave’e takıldılar. Patrick çok yorgun görünüyordu. Moira gece geç saatlerde yatağına yattığında, onun öfkeli adımlarla evin içinde dolaştığını duydu.

Günler birbiri peşi sıra geçiyordu. Moira hayatından memnundu. Bu sessiz ortamda rahatça düşünebiliyor, hayatını yeni baştan gözden geçiriyordu. Kitap okuyup, müzik dinleyip, mektup yazarak rahatlıyordu.

Ama bir yandan da kendini yalnız hissediyordu. Patrick’i doğru dürüst görmüyordu bile.Genç adam çalışma odasından çıkmıyordu. Kapısı da daima sıkı sıkıya kapalı oluyordu. Bir ara Moira’ya, bir oyun yazmanın en güç yanının başlamak olduğunu, ancak ilk perdeyi bitirdikten sonra rahatlayabildiğini söylemişti. Moira elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyordu ona. Evi temizliyor, düzenli yemek pişiriyor ve genç adamın öğünler atlamamasını sağlamaya çalışıyordu.Annesi görse herhalde övünürdü kızıyla.

Ama günler geçtikçe, Patrick'in gerginliği Moira'ya a bulaşmaya başladı. Onun gece yarısı geç saatlerde yürüyüşe çıktığını duyuyor ve dönünceye kadar da gözlerini kırpmadan bekliyordu. Sonra bütün gün odasında bir aşağı bir yukarı dolaştığını duyuyordu. Ona yardımcı olmak istiyor, ama gidip kapıyı vurmaya çekiniyordu. Kendini bir yabancı gibi hissetmeye başlamıştı. Her geçen gün öfkesi ve yalnızlık duygusu artmaya başlıyordu. Sonunda kıyamet koptu.

Oldukça uzun bir gündü. Moira sabahleyin yağmurun sesiyle uyanmıştı. Yataktan kalkıp perdeleri açtığında bardaktan boşanırcasına yağın yağmurla karşılaştı. Aslında beklenen yağmurlardı bunlar. Karlar yavaş yavaş erimeye başlamıştı. demek bugün dışarı çıkmak imkansızdı. Böyle bir yağmurda beş dakika dışarıda kalan biri bile iliklerine kadar ıslanırdı.

Patrick yine çalışma odasına kapanmıştı. Jessie isteydi, Dave de yoktu. Yağmur o kadar çok yağıyordu ki, cipi alıp kasabaya gitmeye de cesaret edemiyordu. Radyoyu açarak mutfağa gitti. Öğleye kadar çikolatalı kurabiyeler yaptı. Saat tam yarımda Patrick'in kapısını hafifçe çaldı. „Yemek hazır.“

“Bir tepsiye koyup oraya bırakır mısın lütfen? Şu anda başımı kaldıracak durumda değilim de.”

Moira söyleneni yaptı. Ama onunla birlikte yemeyi tercih ederdi. yemeğini bitirdikten sonra bulaşıklarını yıkadı, mutfağı topladı ve bir süre kitap okudu. Sonra biraz jimnastik yapıp saçlarını yıkadı. Akşam yemeği için hazırlıklara başlamasına daha iki saat vardı. Penscerenin yanına gidip dışarı bakmaya başladı. Manzara hiç değişmiyordu. Yağmur sürekli yağıyor, tepelerdeki karlar yavaş yavaş eriyordu.

New York'ta da yağmur yağırdı. Ama New York' ta sürekli bir hareket vardı. Her taraf insanlarla doluydu. Moira başını soğuk cama dayadı. Kalabalık bir cadde de yürümek, arabaların klakson seslerini duymak için neler vermezdi şu anda. New York'ta yağmur yağdığında trafik tam bir keşmekeş olur, insan sinirden deliye dönerdi. Ama onu bile özlemişti. New York'ta yağmur yağınca insan bir tiyatroya, sinemaya veya bir sanat galerisine gidebilirdi. Ya da ünlü mağazaları dolaşip alışveriş ederdi. Orada her şey vardı.

Kafası yine Patrick'in evlenme teklifine takıldı. Yılın iki ayında New York'ta olacaktı Patrick. Peki diğer on ayda ne yapacaklardı? Moira burada hiç bir şey yapmadan on ay yaşayamazdı. Mutlaka çalışması lazımdı, yoksa çıldırırdı. Ama Pleasantvale'de nasıl bir iş bulacaktı?

Yağmurun monoton sesini dinlerken geleceğini düşünmeye başladı. uzun ömürlü bir mesleği olmadığını gayet iyi biliyordu. En ünlü mankenler bile beş altı yıl çalıştıktan sonra yerlerini daha genç ve daha yeni yüzlere bırakmak zorundaydılar. Bu kural Moira içinde geçerliydi. Ama bu konu hiç endişelendirmiyordu onu. Akıllı bir şekilde parasını biriktirmişti. Mankenliği bırakma zamanı geldiğinde ya bir restoran ya da bir butik satın alacak ve şöhretinin de sağladığı avantajla çalışmaya devam edecekti. New York'ta kaldığı sürece bunu rahatlıkla yapabiliirdi. Yüzünü buruşturdu. Ama Pleasantvale'de değil. Sonuç kaçınılmazdı. Patrick ile evlenemezdi. Asla yürümezdi.

Elleri ve vücudu buz gibiydi. „Patrick ile evlenemezsin...mümkün değil.“

‘Ama evlenmek istiyorum,’ diye bağırdı içinden bir ses. „Onunla evlenmek istiyorum. Yoksa onu seviyor muyum?“

Bu sorunun cevabını bilmiyordu. Bildiği tek şey, şu anda duyduğu yalnızlıktı. Patrick ile aralarında bir kaç adım mesafe olmasına rağmen onu göremiyor, bu yüzden kendisini yalnız hissediyordu. Ama bir de tamamiyle kaybederse...O zaman nasıl dayanacaktı?

Kendine bir fincan çay yapıp üç tane kurabiye yedi. Sonra da mutfağa girip akşam yemeğinin hazırlıklarına başladı. Bir saat sonra fırından nefis kokular yayılmaya başladı. Rostoyu çıkartıp etrafını haşlanmış sebzeler ve patateslerle süsledi. Krem karamel de umduğundan daha iyi

olmuştı. memnun bir tavırla masaya baktı. Bu gece gerçek bir ziyafet çekeceklerdi. Gidip patrick'e seslendi. Ama aldığı cevap aynıydı. „Tepsiyle oraya bırakır mısın lütfen?“

Avaz avaz bağırarak için kendini güç tuttu. Ama hiç bir şey söylemeden tepsiyi kapının önüne bıraktı. Sonra da mutfaktaki masada tek başına oturup yemeini yedi. Bir saat sonra boş tepsiyi almak üzere çalışma odasına yürüdü. Ama tepsiye el bile sürülmemişti. Soğuyan rosto acıklı bir ifadeyle ona bakıyordu. „Patrick, yemeğini yememişsin.“
Kapalı kapının arkasından sabırsız bir ses duyuldu. „Bir dakika sonra yiyeceğim.“

Moria kapıyı vurmadan açtı. „Hiç zahmet etme.Buz gibi oldu zaten.“
“Ne diyorsun sen Tanrı aşkına?“ Genç adam rahatsız olmuş gibiydi. Masada oturuyordu. Bütün çevresi kağıtlarla doluydu.

“Bu tepsiyi tam bir buçuk saat önce bırakmıştım kapıya.“ Moira gözlerini çevrede gezdirince bir köşede ki öteki tepsiyi de fark etti. „Öğle yemeğini de yememişsin sen!“

“Bağırma Moira. Şu tepsilerden birini uzat bana. Şimdi yerim.“
“Ben bu yemekleri pişirmek için kaç saat uğraştım, biliyor musun?“ Moira artık avaz avaz bağırıyordu. „Hiç olmazsa biraz nezaket gösterip sıcakken yiyebiliridin.“
“Küçükken dadım da böyle bağırırdı.“
“O zamanda kuşkusuz böyle sorumsuz bir çocuktun.“

Patrick ayağa kalkıp daktilosunu kenara çekti. „Demek kavga etmek istiyorsun, öyle mi Moira. Güzel. Hemen şimdi çözeriz bu sorunu. Yoo, dur. Sakın o tepsiyi fırlatma bana. Sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın sonra.“

“Ne dersin, belki de buna değer.“

Patrick gözlerini tepside ki yemeklerde gezdiriyordu. Sonra kışkırtıcı bir tavırla dudaklarını bükti. „Senin bu kadar iyi bir ev kadını olabileceğini hiç tahmin etmemiştim.“

Moira tepsiyi masaya o kadar hızla çarptı ki, bardak devrildi, sular tepsinin içine döküldü. Sonra asla söylememesi gereken sözler döküldü dudaklarından.
“Bu Tanrının cezası yerde başka ne yapılabilir ki zaten?“

Patrick’in yüzü birden bulutlandı.Mora söylediklerine çoktan pişman olmuştu ama iş işten geçmişti. „Demek sabrın tükendi Moira, öyle mi? Topu topu sekiz gün dayanabildin. New York’u özledin mi?“ Moira midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Ama dimdik durmayı başardı. „Bugün özledim.“
“Evlenme teklifimi geri almam gerekiyor sanırım.“
“Oh, lütfen böyle konuşma!“
Patrick’in sesi birden sertleşti. „Burada sekiz gün bile oturmaya dayanamazsan nasıl evlenirsiniz?“

Bu soruyu Moira da çok sormuştu kendine. „Bir de kendini benim yerime koysana,“ diye bağırırđ öfkeyle. „Hiç durmadan yağmur yağıyor, bütün gün eve kapanıp kalıyorum. Üstelik kaç gündür benimle iki kelime bile etmedin.“

“Yeni bir oyun a başladığımda çekilmez bir insan olduğumu söylemiştim sana. „

“Hiç de abartmadığını daha iyi anlıyorum şimdi.“

“O Tanının cezası tepsiyi bırak ve buraya gel.“

Sesinde öyle bir ton vardı ki, Moira söylediğini yapmanın daha akıllıca olduğunu düşündü. Çenesini hafifçe yukarı kaldırıp yaklaştı ve dizlerini kırıp bir reverans yaptı. „Emrinizdeyim komutanım.“

“İşte bundan kuşkuluyum,“ diye karşılık verdi genç adam, kaba bir sesle. „Sözümü dinlediğin gün endişelenmeye başlamam gerekir herhalde.“

“Aynı şeyi ben de senin için söyleyebilirim herhalde! Patrick, bütün gün boyunca hiç acıkmadın mı?

Kahvaltıdan beri tek lokma koymadın ağzına."

"Acıktığımı fark etmedim bile. Bir iki yeni fikir takıldı kafama. Ne zamanın ne de açlığımın farkına vardım...Özür dilerim Moira... Gördüğüm kadarıyla epey uğraşmışsın bu yemeklerle."

Önemli değil,"

"Buradan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Moira bir an tereddüt etti. Yalan söylemek istemiyordu. „Buranın güzelliğini ve sessizliğini seviyorum. Evini ve arkadaşlarını da seviyorum. Ama bunlar benim için yeterli değil, Patrick. yapacak bir şey yok burada. Eğer evlenirsek, Pleasantvale’de nasıl iş bulurum ben? Dünyanın merkezi değil burası, öyle değil mi?"

"Yani New York değil, demek istiyorsun."

"Bütün iş bağlantılarım New York’ta benim."

Patrick eğilip öptü onu. Ama tutkudan uzak, çaresiz bir öpüştü bu. „Ne yapacağız biz böyle? Her dakika kedi köpek gibi kavga ediyoruz. Ama yine de ilk uçağa binip New York’a dönebileceğini düşündükçe korkudan deliye dönüyorum."

"Ben de aynı şeyleri hissediyorum," diye mırıldandı Moira.

Patrick ellerini onun omuzlarına koydu. „Lütfen o uçağa binme daha."

"Gitmeyeceğim."

"İstersen yemeği tekrara ısıt fırında. Ben yerken sen de burada oturur beni seyredersin."

Morira hafifçe gülümsedi. „Peki."

Ve söyledikleri gibi yaptılar. Ama Moira hiç bir şeyin çözümlenmediğinin farkındaydı.

On Birinci Bölüm

Moira ertesi gün, Moncton’dan hareketle Sdney’e gidecek olan uçak için rezervasyon yaptırdı. Ailesini ziyarete gidecekti. Planlarından Patrick’e söz etmemiştir. Ona söylemesi gerektiğini biliyor, ama bir türlü en uygun zamanı seçip söyleyemiyordu. Son kavgalarına rağmen Patrick yine çalışma odasına kapanmıştı. İki gün daha geçti. Moira ertesi gün yola çıkacaktı. Ama hala Patrick’e bir şey söylememiştir.

O gece erkenden yattı ve hemen uykuya daldı. Uykusus-nun arasında duyduğu garip bir sesle birden uyandı ve kalkıp yatağın içinde oturdu. Komodinin üstündeki saate göz attığında, bir buçuk olduğunu gördü. Acaba Patrick yine o uzun yürüyüşlerinden birine mi çıkmıştı? Uykusu kaçtığına göre, en iyisi kalkıp bakmaktır.

Çıplak ayaklarla odasından çıktı.Ama Patrick ne yatak odasında,ne mutfakta ne de çalışma odasındaydı. Herhalde dışarı çıkmıştı. Buzdolabını açıp bir şişe süt çıkardı. Ama tam bardağa uzanırken birden irkildi. Eğer Patrick evde değilse, bodrumdan gelen bu ses neydi?

Hiç kıpırdamadan durup bekledi. Korkudan bütün vücudu buz kesilmişti. Sonra tekrara duydu o sesi. Sanki ağır bir şey eyere düşmüştü. Neydi bu?

Süt şişesini yavaşça tezgahın üstüne bırakıp sessizce bodruma inen merdivenlerin başına gitti. İşte yine duymuştu o sesi...Ağır ağır merdivenlerden inmeye başladı. En sonda, eski eşyaların durduğu geniş bir oda vardı ve kapısı kapalıydı. Sonra birden tam sağında başka bir kapıyı fark etti. Daha önce hiç dikkat etmemişti bu kapıya. Ve o garip ses oradan geliyordu. Büyük bir cesaretle kapıyı açıp başını içeri soktu.

Burası küçük bir jimnastik salonu şeklinde hazırlanmış bir odaydı. Bir köşede kondisyon bisikleti ile

kaldırmak için ağırlıklar vardı. Patrick odanın tam ortasında durmuş barfiks yapıyordu. Üstünde sadece bir eşofman altı vardı. Moira bir süre hiç sesini çıkarmadan onu izledi. Genç adam kendini yuarı çekip aşağı bıraktıkça kasları hareket ediyor, terli alnı ve göğsüyle erkek güzelliğinin bir simgesini oluşturunuyordu. Nefes nefeseydi. Moira'yı fark etmemişti bile.

Genç kız sesizce odadan çıkabilir bu sahneyi hiç görmemiş gibi davranabilirdi. Ama tam tersine kararlı adımlarla ona doğru yürüdü. „Seni hırsız sanmıştım.“

Patrick birden irkilip döndü. „Moira! Burada ne işin var?“

„Bir takım sesler duydum ve merak ettim. O yüzden bakmaya geldim.“

Patrick elinin tersiyle alnındaki teri sildi. „Ya benim yerime bir hırsızla karşılaşsaydın ne yapacaktın?“

„Şuradaki ağırlıkların birini alıp kafasına vuracaktım. „

„İşte bundan kuşku yok. Seni uyandırdığım için özür dilerim.“

Göğsü hala daha hızla inip kalkıyordu. Moira bir istek dalgasının vücudunu sardığını hissetti. „Böyle devam edemezsin Patrick,“ dedi nazik bir sesle. „Bütün gün çalışıp sonra da sabaha kadar uykusuz kalmazsın.“

„Bugün biraz ilerleme kaydettim. Sanırım iki üç güne kadar her şey yoluna girecek. Böyle deliler gibi çalışan sanatçı pozundan hiç hoşlanmıyorum, ama ne zaman yeni bir oyuna başlasam hep böyle olur.“

Rahat bir tavırla konuşmaya çalışıyordu, ama gözlerindeki ifade bu tavrını yalanlıyordu. Moira ne yaptığından emin bir şekilde ona yaklaşp ellerini onun çıplak göğsünün üstüne koydu. „Buraya geldiğimizden beri doğru dürüst uyumadın,“ dedi.

Patrick huzursuzca kıpırdandı. „Bunları dert etme Moira.“

„Bunun nedeni benim burada olmam değil mi?“

„Bunu anlamamanı tercih ederdim.“

Kollarını iki yana sarkıtmıştı. Moira onun bir elini tutarak kendi beline sardı. Sonra ötekini de tutup aynı şey yaptı. Başını kaldırdı. „Beni öper misin, lütfen?“

Patrick ellerini hızla ondan çekip bir adım geriledi.

„Mira yapma! Günlerdir neden senden uzak kalmaya çalışıyorum sanıyorsun? Çünkü seni öptükten sonra odama yalnız başıma dönmeye dayanamıyorum artık! Anlamıyor musun? Seni o kadar çok istiyorum ki, bu bende bir saplantı halini aldı artık. O yüzden lütfen artık bana böyle işkence etme!“ Moira gülümsedi. „Özellikle söze mi dökmemiz gerek Patrick? Anlamıyor musun? Ben de seni istiyorum. Hem de hemen şimdi.“

Patrick onu dikkatle süzdü. „Bundan emin misin?“

„Evet. Eğer sen de beni istiyorsan...“

„Seni istiyorsam mı?..Tanrım!“ Genç adam onu kollarının arasına alıp eğildi. Yıllarca çölde kalmış bir adamın susuzluğuyla öpmeye başladı.

Dudakları aşağıya doğru kaydığında Moira nefes nefeseydi. Patrick ağır hareketlerle onun üstündeki sabahlığı sıyrıp yere doğru fırlattı. Sonra birden durdu.

„Emin misin Moira?“

„Evet, eminim.“

Patrick'in dudakları boynunda, omuzlarında ve göğüslerinde dolaşırken Moira zevkle inledi. Genç adam boğuk bir sesle, „Hadi yukarı çıkalım,“ diye mırıldandı. „Bir duşa ihtiyacım var. Ter içindeyim. Sende benimle birlikte duş yapabilirsin.“ Sonra Moira'yı kucağına alarak kapıyı bir tekmeyle açtı ve merdivenlere doğru yürüdü.

Moira, „Ama ben çok ağırım. Bırak,“ diye itiraz etmek istedi.

Patrick'ın kahkahası küçük bir çocuğun ki kadar neşeli ve kaygısızdı. „Bir haftadır neden her gece burada çalıştığımı sanıyorsun? Güçlü kollarımla seni rahatça taşıyabilmek için tabii. Bütün erkeklerin böyle güçlü olmaları beklenir. Bunu bilmiyor musun?“
Moira yanağını onun sert göğsüne yasladı. „Bence çok güzel kokuyorsun.“

„Aşktan burnun kokuda almıyor demek. İnan bana biraz su ve sabundan sonra çok daha güzel kokacağım. „Hızlı adımlarla merdivenlerden çıkıp onu kendi yatak odasına götürdü. Köşede taş bir şömine, odanın ortasında kocaman bir yatak vardı. Tam köşedeki kapı banyoya açılıyordu.

Patrick banyoya girdikten sonra Moira'yı yere bıraktı.Duşu açıp üstündeki eşofmanı çıkardı.Geniş omuzları, ince beli ve dar kalçalarıyla vücudu bir çok erkeği kışkandıracak güzellikteydi. Moira garip bir utangaçlıkla, „Eğer duşa girersem saçlarım ıslanır, diye fısıldadı. „Saçlarını bir havluya sararız.“ Patrick uzanıp onun üstündeki geceliği çıkardı. Sonra hayranık dolu bakışlarla uzun uzun seyretti. „Mesleği gereği güzel sözler etmeyi bilmem lazım. Ama şu anda ne kadar güzel olduğunu ve seni ne kadar çok sevdiğimi söylemekten başka bir şey yapamıyorum.“
„Moira boşuk bir sesle cevap verdi. „Belki de sadece bunları söylemen yeterli.“
„Evet...Birde seni ne kadar çok istediğim söylemem gerekiyor.“

Sıcak suyun altına gidip uzun uzun sabunlandılar.Patrick bir yandan da onun ıslak vücuduna öpücükler konduruyordu. Sonunda Moira dudaklarının arasından yükselen iniltiyi engelleyemedi. „Oh Patrick, seni çok istiyorum...“

Genç adam suyu hemen kapatıp uzun tüylü yumuşak havluları onun vücuduna sardı. Moira kurulanırken Patrick onu seyrediyor, onun utangaç haline gülümsüyordu.Kendiside kurulandıktan sonra genç kızı yine kucağına alıp yavaşça odaya götürdü ve yatağın üstüne bıraktı. Sonra hiç bir şey söylemeden yanına uzandı ve onu öpmeye baladı.

Bir süre sonra Moira zevkle kendinden geçmeye başlamıştı.“Oh, Patrick!“ diye inledi. „Ne yaptın bana böyle? Bu kadar güzel olabileceğini tahmin bile etmemiştim.“
„Eğer seni tanımasaydım, daha önce hiç sevişmediğini sanabilirdim.“ Patrick'ın gözlerinde alaycı bir gülümseme vardı. „Anlaşılan uzun bir süredir hiç kimseyle sevişmedin, öyle mi Moira?“

Moira uzanıp onun boynuna sarıldı. Gözlerindeki hem korku, hem merak hem de gurur vardı. Yumuşak bir sesle, „Ben daha önce hiç kimseyle sevişmedim Patrick.“ diye mırıldandı.

Bunu daha önce defalarca ona söylemek istemiş, ama inanmayacağını hatta güleceğini düşünerek cesaret edememişti. Patrick'ın yüzünde önce bir şaşkınlık, sonra da mutluluk ifadesi belirdi. „Yani bakire misin?“

„Evet.“

Genç adam onu yavaşça okşadı. „Yana daha ince hiç kimse sana böyle dokunmadı.“

„Dokunmadı,“ diye fısıldadı Moira.

Patrick onun elini tutup kendi vücudunda gezdirdi. „Yani daha önce hiç bir erkeği böyle okşamadın öyle mi?“

„Öyle.“

„Moira sevgilim...“

„İlk seninle olduğu için mutluyum PAtrick.“

„Eğer böyle olmasaydı bile sana olan sevgim değişmezdi. Ama böyle olduğuna sevindiğimi saklamam da gereksiz.“

„Canımı yakmayacaksın, değil mi?“

„Bundan emin olabilirsin sevgilim. Ama Moira..anlamıyorum. New York'un en güzel kadınlarından birisin. Şimdiye kadar sayısız erkekle fotoğrafın yayınlandı.Sana daha önce hiç kimseyle yaşayıp yaşamadığını sormuştum. Sene, ‚Hayır,‘ demiştin. Senin bir gecelik maceraların kadını olmadığını anlamıştım, ama daha önce hiç kimseyle sevişmediğin aklıma bile gelmemişti.“

Moira yavaşça onun boynunu, göğsünü okşadı. Sonra parmakları boynundaki altın zincire takıldı. „Bunu kim verdi sana?“

„Annem. Bir Aztek madalyonunun taklidiymiş. Taklit, çünkü madalyonun aslı som altından. Hiç kimse o kadar ağır bir şeyi boynunda taşıyamıyor.“

„Oh!“

„Bir kadının armağanı olduğunu düşünmüştün, değil mi?“

„Evet.“

„Annem verdi, inan bana. O yüzden boynumdan çekip yere fırlatmana veya beni bununla boğmana gerek yok.“

„Böyle bir şeyi asla yapmam zaten.“

„Yoo, yapacağından eminim. Ama kıskançlık duygusunun sadece bana ait olmadığını gördükçe memnun oluyorum. Anlat bana Moira. New York’un bütün yakışıklı erkekleri senin peşinden koşuyor.Onları neden yaklaştırmadın kendine?“

Mora başını onun omzuna yerleştirdi. „Scots Bay’de iken biriyle sevişmeme zaten imkan yoktu. Bütün arkadaşlarımla seviştikleri erkeklerden hamile kaldıklarını ve onlarla evlendiklerini gördüm. New York’a geldiğimde ise ilk yıl zirveye tırmanmak için o kadar çok çalışmak zorundaydım ki, hiç bir erkeği göreceğim halim yoktu.“ Gözleri birden bulutlandı. „Yirmi yaşına geldiğimde Mike ile tanıştım. Benden iki yaş büyük bir ressamdı. Sakallı, bereli, pipolu tipik bir ressam. Ama o da en az benim kadar hırslıydı. Sonun da o yüzden ayrılmak zorunda kaldık.“

„Onu sevmiş miydin?“

„Çok yakışıklıydı. Ona deliler gibi aşık olduğumu düşünüyordum.Onun evine taşınmamı ve kendisine modellik yapmamı istedi. tabii bu arada onun yemeklerini de pişirecektim.“

„Ve yatağını paylaşacaktın.“

„Evet.“ Moira başını kaldırıp genç adamın gözlerinin içine baktı. „Bunu ben de istiyordum Patrick. Genç, sağlıklı bir kızdım. Doğal olarak sevdiğim erkeğin yatağını paylaşmak istiyordum. Üstelik insanları ikna etmesini iyi bilen biriydi. Tam bir çılgındı. Tablolarından birini sattığında bütün evi kırmızı güllerle doldurur beni öyle karşılardı. Ya da gidip bir çingene elbisesi alır, önüme fırlatırdı. ne zaman ne yapacağını asla tahmin edemezdim.“ İçini çekti.

„Dur, gerisini ben tahmin edeyim,“ dedi Patrick. „Günün birinde uzun süredir beklediğin gibi bir iş teklifi aldın ve o da bunu yapmanı istemedi.“

„Bir katalog çekimi için anlaşma yapmıştım. Hem parası iyiydi hem de zirveye uzanan merdivenin ilk basamağıydı bu iş. kabul etmek zorundaydım. Ama bunu Mike’a kabul ettiremedim bir türlü.Son derece bencilce düşünüyordu. Tümüyle ona ait olmamı istediğini, yoksa bu işin yürümeyeceğini söyledi. Başka seçim şansım yoktu...Ben de mesleğimi tercih ettim. Anlaşmayı imzaladım ve Mike’ı bir daha hiç görmedim. Bir kaç ay sonra genç bir akademi öğrencisiyle Avrupa’ya gitti. O kızdan iki çocuğu olmuş, sonra da onu terk etmiş. Şimdi İtalya’da son derece zengin bir kontesle yaşıyormuş.“

„Sanırım çok acı çektin.“

„Önce gidip kendimi Brooklyn Köprüsü’nden atmayı düşündüm. Ama zamanım yoktu. Katalog işi bütün zamanımı alıyordu. Tam o sırada televizyondan bir teklif aldım. Artık hızla zirveye tırmanmaya başlamıştım. Her geçen gün biraz daha fazla tanınıyordum.Aşık olmak için hiç acelem yoktu. Ağır ağır yükselmeye devam ettim. Bu arada telefonumda sürekli çalmaya başlamıştı. Senin sözünü ettiğin o birbirinden yakışıklı erkeklerin davetlerini kabul ediyor, yemeğe veya tiyatroya gidiyor, sonra geç vakit kapının önüne geldiğimizde başımın ağrıdığını veya başka bir şeyi bahane ederek içeri tek başıma giriyordum. Sana komik gelecek biliyorum Patrick, ama o çıktığım erkeklerden biri bakire olduğumu anlayacak diye ödüm patlıyordu. Düşüne biliyor musun, senin bu gece keşfettiğin gerçeği onlardan biri daha önce öğrenseydi, bütün New York’ta bana gülerdi. Bakire bir kadın artık günümüzde herkesin alay konusu oluyor.“

Patrick güldü. „Sen ne dersen de, demek ki benden önce hiç bir erkek aklını başından almayı başaramamış.

“O kadar gururlanman gereksiz Patrick casey! Seninle tanışana kadar bakireliğimden hiç de şikayetçi değildim ben.”

Patrick yüzünü onun saçlarının arasına gömdü. „Moira sevgilim, madem itiraflara başladın, bana bir şey daha söylemeni istiyorum. Senin Scots Bay’deki o kız arkadaşlarının bir biri ardınca çocuk doğururlarken sen de bundan ders çıkarmayı öğrendin mi acaba?”

“Doğum kontrolünden mi söz ediyorsun? Hayır, hiç bir önlem almadım.”

“Ben de bu cevabı alacağımdan korkuyordum zaten. Çok tecrübeli bir kadın olduğumu sandığım için, gerekli önlemleri de almışsındır diye düşün müştüm... Sevgilim, korkarım kente gidene kadar bekaretini korumak zorunda kalacaksın.” Genç kızın yüzündeki hayal kırıklığını fark edince ciddi bir tavırla devam etti.

“Hamile alman tehlikesini göze alamayız, Moira.Zaten yeterince sorununuz var. Sen New York’ta yaşıyorsun, ben burada. İkimizin de meslekleri çok farklı.Önce bunları çözmek zorundayız. Seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum. Elbette çocuklarımızın da olmasını istiyorum.Ama henüz hazır değiliz buna.”

Moira pek de ikna olmuşa benzemeyen bir sesle karşılık verdi. „Sanırım haklısın.”

“Sadece yarına kadar bekleyeceğiz, dedi Patrick. „Dünyanın sonu gelmiş gibi bakma bana.”

Moira’nın gözleri birden irileşti. „Yarın Scots Bay’e gitmek üzere uçakta yer ayırttım ben.”

Patrick’in yüzünde korkulu ifade belirdi. „Ama geri döneceksin değil mi?”

“Elbette döneceğim...Öyle bakma Patrick.Tabii ki gei geleceğim.”

“Kaç günlüğüne gidiyorsun?

“En fazla bir hafta kalırım. Artık gitmem gerektiğini hissettim Patrick. Daha doğrusu rezervasyon yaptırırken öyle düşünüyordum.Ama şimdi bir zamanlama hatası yaptığımı anlıyorum.”

“Demek yuvana dönmeye karar verdin?”

“Umarım onlarla yeniden skisi gibi iletişim kurmayı başarırım.” Genç kızın yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. „Üstelik giderken sadece üstümde bir blucin olacak.”

“Gittiğine seviniyorum Moira. Annen ve babanla barışmaya ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Onların telefon numarasını verirsin ban, değil mi? Seni hafta içinde oradan ararım.”

Moira’nın gözleri sevinçle parladı. „Arayacak mısın?”

“Aynı evde kaldığımız halde pek doğru dürüst konuşamadık, ama telefonda daha uzun konuşacağımızdan eminim...Bana hala tam olarak inanmıyorsun, değil mi?

“Her şey o kadar çabuk gelişti ki.”bana inan...Yemin ederim.”

Patrick eğilip onu öpmeye başladı.Bir süre birbirlerinin vücutlarını keşfe çıktılar. Sonunda Moira daha fazla dayanamayacağını hissederek inledi. „Lütfen Patrick...Lütfen.

“Patrick bbu gece bir şey anladım.Korkuyorum. Seninle sevişirsem ertesi sabah kalkıp seni terk edemem. Yani hiç bir şey olmamış gibi ayırlamam senden. Sende aynı şeyleri hissediyor musun?”

“Korkarım evet.”

Genç adam yumruğunu yastığa indirerek doğruldu.“Hayır, yapamayız Moira! İlişkimizin ne olacağını bilmiyoruz hala. Üstelik sen beni sevdiğinden bile emin değilsin. Bu durumda bir de çocuk riskini göze alamayız.”

“Umurumda bile değil! diye haykırdı genç kız. „Seni istiyorum. Sen de beni istiyorsun.Bunu inkar edebilir misin?”

Patrick’in yüzünün acıyla kasıldığını fark edince kendine geldi. „Oh Patrick! Özür dilerim...Aşağıya

inip seni buna zorlamamalıyım. Durumu güçleştirmekten başka bir şey yapmadım. Ama inan, böyle olmasını istemedim." Onunla aynı odada, aynı yatakta yatmaya daha fazla dayanamayacağını anlayarak birden fırladı ve kendi odasına koştu.

Tam odaya girdiğinde Patrick'in peşinden yetiştiğini ve onu kendisine doğru çevirdiğini fark etti. Genç adam onun yaşlarla ıslanmış yüzünü görünce başını göğsüne bastırdı. „Ağlama sevgilim. Odama geldiğin için memnunum.Seninle deliler gibi sevişeceğiz Moira...Söz veriyorum. Sana tadabileceğin en büyük zevkleri verebilmek için elimden geleni yapacağım." "Sadece dokunduğun zaman bile zevkten deliye dönüyorum ben," diye inledi genç kız. „Ama şimdi bir mendile ihtiyacım var."

Patrick tuvalet masasının üstünden bir kaç tane kağıt mendil alıp ona uzattı. Sonra çekmeceyi çekip bir gecelik çıkardı ve yavaşça Moira'yı giydirdi. Genç kızın burnu kıpkırmızı, kirpikleri ıslaktı. Omuzları hala sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Patrick, „Ben de gidip pijamalarımı giyeceğim sonra da birlikte uyuyacağız," dedi.

Moira sessizce başını salladı.

Az sonra Moira'nın yatağına uzanmışlar, birbirlerine sarılmışlardı.

"Patrick bu gece bir şey anladım. Korkuyorum. Seninle sevişirsem ertesi sabah kalkıp seni terk edemem. Yani hiç bir şey olmamış gibi ayırlamam senden. Sende aynı şeyleri hissediyor musun?"

"Korkarım evet."

"Ama New York'a dönmem gerek. Anlaşmalarım var."

"Bütün anlaşmalar günü birinde biter sona erer Moira. Şimdi daha fazla düşünme. Yarın Scots Bay'e gideceksin. Döndüğünde neler yapabileceğimizi düşünüyoruz."

Kendinden son derece emin bir sesle konuşuyordu. Moira, Scots Bay'de geçireceği bir haftanın hiç bir şey değiştirmeyeceğinden emindi, ama bunu şimdi tartışamayacak kadar yorgun hissediyordu kendisini. İçini çekerek ona sarıldı ve gözlerini kapadı.

On İkinci Bölüm

Sabahleyin önece Moira uyandı. Yatağın yanındaki saat on otuzu gösteriyordu. Gözlerini kırıştırarak tekrar baktı. Ama akreple yelkovan hala aynı yerdeydi. Aslında pek de şaşılacak bir şey değildi bu. Sabaha karşı ancak uykuya dalabilmişlerdi.

Patrick'in düzenli soluklarını duyunca, onu uyandırmamaya dikkat ederek başını yavaşça çevirdi. Sakalları hafif uzamasına ve gözleri kapalı olmasına rağmen yüzünde rahat ve mutlu bir ifade vardı. Kollarını da sımsıkı Moira'nın beline dolamıştı.

Moira gülümseyerek geri çekildi. Aynı anda Patrick'in düzenli soluklarını duyunca, onu uyandırmamaya dikkat ederek başını yavaşça çevirdi. Bir an nerede olduğunu hatırlamamış gibiydi. Sonra Moira'yı görüp gülümsedi. „Günaydın...şey, adınız neydi sizin?"

"Dün geceki acelemiz yüzünden ne yazık ki tanışmayı unuttuk," dedi genç kız muzip bir tavırla. Patrick'in yüzünde masum bir ifade belirdi."Acaba acelemizin medeni neydi, hatırlıyor musun?"

"Elbette. Bir an önce uyumak istiyorduk."

"Ah, tabii anlıyorum. Ne yazık ki, burada daha fazla kalırsam uykudan başka şeyler düşünmeye başlayacağım."

"O düşüncelerinizi büyük bir istekle karşılarım efendim."

Patrick gülerek ondan uzaklaştı. „Kurnaz kadın! Kendime hakim olabilmek için gidip biraz odun

toplayacağım. Yağmurun sesi kesilmişse benziyor.”
”Kahvaltı hazır olduğunda san sesleneyim mi?”

Genç adam eğilip onun dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. „Bu sabah aldığım en iyi teklif.”
”Oh, daha iyi bir teklifte bulunabilirim.”
”Bundan eminim.” Patrick güldü. „Yumurtalarımı iyi pişir.”

Moira ona doğru bir yastık fırlatırken, genç adam kapıdan çıkmıştı bile. Yataktan kalkarak pencereye yürüdü ve perdeleri açtı. Mutluluğuna eşlik eden pırıl pırıl bir güneş vardı dışarıda.

Duş yaptıktan sonra saçlarını küçük bir kurdeleyle arkasından topladı. Üstüne bir blucin ile gömlek giydi. V yakalı süveterini de giydikten sonra hazırdı. Yatağı yaptı. Gözleri mutlulukla parlayarak mutfağa girdi. Mutfak penceresinden Patrick’i görebiliyordu. Eline baltasını almış, arka taraftaki küçük ormanda kurumuş dalları kesiyordu. Bir süre onu seyretti. Güçlü kolaları ritmik bir hareketle ağaca doğru inip kalkıyordu.

Moira bir şarkı mırıldanarak buzdolabından yumurta ve sosisi çıkardı. Birkaç dakika sonra nefis bir koku her tarafı sarmıştı.

Tost ekmeklerini poşetten çıkardığı sırada arka kapının açıldığını duydu. Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle döndü. Ama aynı anda dondu kaldı. Elindeki bıçağı fırlatarak koştu. „Ne oldu?”

Patrick’in yanağına bastırdığı beyaz mendil kan içindeydi. „Önemli bir şey değil,” diye mırıldandı. „Bir kıymık parçası yüzüme geldi ve hafifçe sıyırdı. Çıkmış mı yoksa hala orada mı duruyor mu, bakar mısın?”

Moira eline bir tomar kağıt mendil aldıktan sonra bir iskemle çekti. „Otur.”

Ama Patrick mendili yüzünden çeker çekmez yüzü kan içinde kalmıştı. Yarası hiç durmadan kanıyordu. Moira elindeki mendillerle kanı silmeye çalıştı. „Bu basit bir sıyrık değil Patrick.Oldukça derin bir yara. Sanırım dikilmesi gerek.En yakın doktor nerede?”

”Otuz kilometre uzakta. Senin uçağın kaçta?”
”Sanırım üçe yirmi kala.”

”Güzel. Önce kahvaltı ederiz. Sonra da sen eşyalarını toplarsın. Havaalanına giderken doktora da uğrarız.”

Kararlı bir sesle konuşmasına rağmen yüzü bembeyazdı. Üstelik yarası da kanamaya devam ediyordu. „Bence hiç zaman kaybetmeden şimdi doktora gidelim.”
”Bu kadar endişelenmeye gerek yok.Merak etme, bayılmam.”

Moira onun fikrini değiştiremeyeceğini anladı. „İlk yardım malzemeleri nerede?”
”Banyodaki dolapta.”

Moria ellerini yıkadıktan sonra ilk yardım çantasından steril sargı bezlerini çıkardı ve canını yakmamaya çalışarak Patrick’in yüzündeki yarayı pansuman yaptı. Ama onun ister istemez irkildiğini görünce yüreği sızladı. Sonra bir fincan kahveyi onun önüne koydu. Patrick doğru dürüst bir şey yemedi. Moria da telaşla bir şeyle atıştırdıktan sonra masayı topladı ve odasına çıkıp valizini hazırladı.

On beş dakika sonra hazırdı. Patrick’in yüzü hala bembeyazdı. Üstelik kaşlarının arasındaki çizgilerin derinleşmesinden Moira onun başının da ağrıdığını tahmin etti. „Arabayı ben kullanacağım,” dedi. Patrick itiraz etmemişti. Genç kızın kuşkuları kuvvetlendi.

Arabayı mümkün olduğu kadar yavaş kullanmaya gayret ediyordu. Yağmurla eriyen karlar yolu

iyice kayganlaştırmıştı.

Kente yaklaştıklarında rahat bir nefes aldı. Patrick hastaneye giden yolu tarif etti. Evdeyken doktoruna telefon etmiş ve acil serviste beklemesini söylemişti.

Danışmadaki memur bir form uzattıktan sonra Patrick'e döndü. „Koridorun sonunda, soldaki oda efendim. Dr.Reynolds sizi bekliyor.Siz de burada bekleyebilirsiniz hanımefendi.”

Moria,“ Seninle gelebilir miyim Patrick?” diye sordu.

Genç adam şakacı bir sesle karşılık verdi. „Elimi mi tutacaksın?”

“Sadece seninle gelmek istiyorum.” Sesi inatçıydı.

“Pekala, gel öyleyse.” Danışma memuru bu durumdan pek hoşlanmamıştı. Ama Patrick onu umursamadan Moria'nın koluna girip koridorda yürümeye başladı.

Dr.Reynolds sevimli, şakacı bir adamdı. Patrick'in yanağını muayene ettikten sonra mırıldandı.

„Hımmm... Demek küçük hanımı çok kızdırdın ve baltayı kafana indirdi ha?” Mora'ya göz kırptı. „En son ne zaman tetanos aşısı olmuşsun Pat?

“Hiç hatırlamıyorum.”

“Öyleyse şimdi bir tane yapmamış gerekiyor. Dikmek için lokal anestezi yapacağım.” Moira'ya döndü. „Onun elini tut hayatım. Canı epey yanacak.”

Moira kocaman iğneye bakamayacağını anlayınca gözlerini kaçırdı. Patrick'in elini sıkı sıkı tutarak gözlerinin karşıdaki duvara dikti. Sanki o kocaman iğne Patrick'in yanağına değil, ona batıyordu.

Dr.Reynolds bütün operasyon boyunca hiç durmadan konuştu. Ama Moira adamın söylediklerinin tek kelimesini bile duymuyordu. Sonunda Patrick'in dikişleri bitti.

“İşte oldu,” dedi doktor, memnun bir tavırla. „Altı ay sonra bir tek dikiş izi bile kalırsa paranı geri vereceğim.” Sonra duvardaki raftan bir ilaç şişesi aldı. „Eğer ağrıların artarsa bunlardan alabilirsin. Önümüzdeki hafta hastaneye yine gel. Dikişlerin alınacak.” Moira!ya dönüp gülümsedi. „Ona iyi bak tamam mı?” Sonra da ıslık çalarak çıktı.

Moira, „Bitiğine nasıl sevindim bilemezsin,” diye mırıldandı.

“Patrick ceketini giyiyordu. „Sen benden daha çok korktun.”

“Sanırım öyle,”

“Bana aşık olduğunun kesin belirtisi bu, sevgilim.”

“Herhangi biri için de aynı şeyi hissederdim.”

Patrick yaklaşıp onun gözlerinin içine baktı. „Emin misin?”

“Elbette eminim.” Moira çenesini hafifçe yukarı kaldırıp odadan çıktı. Kızardığının görülmesini istemiyordu.

Birlikte küçük bir restoranda yemek yediler. Patrick yanağı uyuşturulduğu için doğru dürüst yiyemiyordu lokmaları. Sonra havaalanına gittiler. Moira, „Seni bu durumda bırakıp gitmek istemiyorum.” diye mırıldandı. „İyi olduğundan emin misin?”

“Patrick onu öptü. „Dudaklarımı kıpırdatamıyorum bile. Bu durumda nasıl olsa seni istediğim gibi

öpemem. O yüzden git, Moira. Benim bir şeyim yok.”

Terminalden içeri girdiler. Moira bir kaç dergi ve gazete satın aldı. Tam o sırada uçağın kalkışa hazır olduğu anons edildi. Gözlerini yavaşça Patrick'e çevirdi. Şu anda onunla birlikte kalmak için neler vermezdi. Bir an tereddüt etti.

Sonra kararsız bir şekilde mırıldandı. „Hoşça kal Patrick. Kendine iyi bakacaksın, değil mi?”

“Döndüğünde seni burada karşılayacağım.”

Moira gülümsedi. „İşte bunu duyduğuma sevindim. Saatleri yine karıştırmazsın umarım.”

Patrick uyusuk dudaklarıyla öptü onu. „Komşunun oğluna aşık olmaya kalkma sakın.”

“Ben yokken sen de evi güzel kadınlarla doldurma.”

“Seni seviyorum Moira.”

"Oh Patrick...Sevgilim." Moira birden parmaklarının ucuna yükselerek onu uzun uzun öptü. Sonra hızla arkasını dönüp uçağa doğru yürümeye başladı. Tam kapıdan çıkacakken dönüp son bir kez baktı. Patrick orada durmuş onu seyrediyordu. Eliyle bir öpücük gönderdikten sonra uçağın merdivenlerini telaşla çıktı. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Sydney Havaalanı'nda indiğinde Scots Bay'e gitmek üzere bir taksiye bindi. Az sonra bildiği, tanıdığı yollardan geçiyordu. Küçük kasabaya girdiklerinde Moira çevresini merakla incelemeye başladı. Kilisenin ve lisenin önünden geçtiler. Ana caddede hiç bir değişiklik yoktu. Bir iki yeni dükkan açılmış, bir iki tanesi de kapanmıştı. Görünüşte hiç bir değişiklik yoktu, ama taksi annesiyle babasının yaşadığı evin sokağına saptığında aslında çok şeyin değiştiğini hissediyordu Moira. Eskşden buraya ne zaman dönse yüreğini bir sıkıntı kaplardı. Ailesini ziyaret, yerine getirilmesi gerekli bir zorunluluktan şimdiye kadar onun için. Ama bugün kendini daha farklı hissediyordu. Kökleri bu kasabadaydı onun. Burada doğmuş büyümüş, burada yetişmişti. Bunu kabul etmek zorundaydı.

Şoför arabayı kaldırıma yanaştırdığında başını kaldırıp ailesinin yaşadığı küçük eve baktı. Kapıyı yeni boyamışlardı anlaşılan. pirinç tokmakta pırl pırl parlıyordu.

Taksi ücretini ödedikten sonra arabadan inip küçük valizini eline aldı. Ağır adımlarla yürüyüp kapıyı çaldı. İçeriden ayak sesleri duyuldu ve kapı arkasına kadar açıldı.

"Merhaba anne.

"Mairi MacLeod ince uzun boylu, üstünde solmuş bir blucinle sade bir ceket olan kızı görünce önce şaşırdı, sonra gülümsedi. „Moira, sen misin?... Gel içeri hayatım. Baban henüz sokakları da ısıtacak kadar kömür çıkarmıyor." Kızın yanağını öptükten sonra hafifçe geri çekildi. Gözlerinde meraklı bir ifade vardı. „Çok değişmişsin."

"Evet, değiştiğimi ben de hissediyorum anne. Moira'dan çok Maura gibi hissediyorum kendimi." Annesi, babasının aksine yıllardır yeni ismiyle çağırıyordu onu.

Mairi ellerini kalçalarına dayadı. „Ne oldu?

Moira gülümsedi. Annesi, gri saçlarını sıkı bir topuz halinde arkasına toplamıştı. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Zaten hiçbir zaman makyaj yapmazdı. Ama ince kemikli, zarif bir yüzü vardı. Gözleri ise genç bir kızinki kadar parlaktı. "Bir fincan çay diye ölüyorum anne. Önce içelim, sonra anlatırım. Babam nerede?"

"Son vardiyada. Saat onda gelir eve." Mairi kızının önünden yürüyerek mutfığa girdi.

Mutfakta her şer yerli yerindeydi. Hiçbir şey değişmemişti. Moira gözlerini merakla çevresinde gezdirdi. Çam ağacından yapılmış masa, anıların canlanmasına neden oldu. Şu köşedeki çatlak, büyük ağabeyi Alan'ın marifetiydi. Bir gün bir öfke krizine kapılmış ve elindeki bıçağı masaya saplayarak hırsını ondan çıkarmıştı. Masanın karşı köşesinde ise hep Moira otururdu. Ödevlerini orada yapardı. „Keşke Patrick de burada olsaydı şimdi.' diye düşündü.

Annesi çaydanlığı doldurduktan sonra ocağa kordu. „Kurabiye de yapmıştım."

Mairi böyle bir kadındı işte. Uzun süredir görmediği kızıyla karşılaşınca sadece yanağını uzatır, ama bütün bir gününü kurabiye yapmakla geçirebilirdi.

"Tarifini senden almama rağmen, bir türlü benim yaptığım kurabiyeler seninkiler gibi güzel olmuyor," diye karşılık verdi Moira.

"Daha genç görünüyorsun. Daha yumuşak. Daha güzel. Hala modellik mi yapıyorsun?"

"Şu anda kıs bir tatildeyim. Ama evet, hala modellik yapıyorum." Annesinin masanın üstüne bıraktığı kurabiyelerden bir tane alıp ağzına attı. „Bir tatile gerçekten ihtiyacım vardı. İşimden eskisi kadar zevk de almıyorum artık. Başka ne yapabileceğimi de bilmiyorum ama."

"Çok çalıştığından kuşkusuz yok. Sen zaten çok çalışkan bir kızdın Moira."

"Haklısın anne...Sekiz yıldır geceli gündüzlü çalışıyorum. tek amacım zirveye tırmanmaktı. Ama oraya ulaştıktan sonra, bunun sandığım kadar harika bir şey olmadığını anladım." Dudakları büküldü. „Doğrusunu istersen sıkıntıdan patlıyordum."

Mairi demliği çayla doldurdu. „yleyse bir değişiklik yapmanın zamanı gelmiş.”

“Ama ne? Başka bir şey yapmasını beceremem ki.”

“Yeni bir şey öğrenemeyecek kadar yaşlı değilsin sanırım.Bildiğim kadarıyla beynin de iyi çalışır.”

“Toptan bir değişiklikten mi söz ediyorsun?”

“Sanırım bankada bir miktar paran vardır. Doğrusunu istersen, yıllardır bize o kadar çok para gönderdin ki, kendine hiç bir şey ayırmadığından endişeleniyordum.Ama paraya ihtiyaın varsa, bize gnderdiklerinin yarısına bile dokunmadım. Hepsı bankada duruyor.İstediğin zaman çekersin.”

Maira birden yerinden kalkıp annesine sarıldı. „Bunu yapmana hiç gerek yoktu anne. Dünya kadar param var. Sana gönderdiğim paraları da kendin için harcamanı istedim hep.”

“Benim bir şeye ihtiyaım yok ki. Hadi gel de çayını i. New York’ta yaşarken belki e demli bir çayın tadını unutmışsundur.”

Maira ayına biraz süt ekledi. Sonra dşncelli bir sesle mırıldandı. „niversiteye gidebilirim belki. Her şeye yeniden başlayabilirim. Ama bu kadar ayrılıktan sonra biraz garip geliyor.”

Mairi doğal bir sesle karşılık verdi. „Yandaki komşumuz Archie MacNeil hiç evlenmedi, biliyorsun değil mi?

“Hayır anne. Archie ile evlenemem.”

Annesi stelemedi. „Bir dükkân açabilirsin. Her zaman giydiğin o elbiseleri satmaya başlarsın bu sefer de.”

“Zaten mankenlerin çoğu öyle yapıyorlar sonunda. Ya da bir lokanta satın alıp işletiyorlar. Ama bütün bunları ancak New York’ta yapabilirim.” Dudakları çaresizlikle büküldü.

“İyi ya, New York’un nesi var? Yıllardır cennete en yakın yermiş gibi söz etin oradan.”

“Bilmiyorum anne...Kafam o kadar karışık ki. Aylardır kendimi çok mutsuz hissediyorum. Sonra biriyle tanıştım.”

“Zamanı gelmişti zaten. İyi bir adam mı?”

Maira bir an Patrick’i düşündü. Onun güçlü kişiliğini, sevecenliğin, evkatini.Gülümsedi. „Evet anne, iyi bir adam. Benimle evlenmek istiyor.”

“Onu seviyor musun?”

“Evet,” dedi Maira kesin bir sesle. Sonra verdiği cevabı fark edince gözleri şaşkınlıkla büyüdü. „Evet, seviyorum.Tanrım, seviyorum! Bunu anlamam için mutlaka buraa mı gelmem gerekiyor muş?

“Bilmem...Adı ne?

Maira gözleri mutlulukla ışıl ışıl parlayarak Patrick’in hikayesini anlattı annesine. New Brunswick’deki evi anlatırken, ‘ayrı yatak odaları’ konusunu da özellikle vurguladı. Tabii son geceden hiç söz etmeden. Sonunda içini çekti. „Bütün mesele, New York’a sadece iki aylığına gelmesi ve geri kalan zamanını New Brunswick’de geçirmesi. Benim de oraya gitmeme imkan yok.”

“Benim zamanımda geç bir kadın sadece evi ve çocuklarıyla ilgilenmekten mutluluk duyardı.”

Maira ayağa kalkarak kendisine bir fincan çay daha aldı. „Eğer bir bebeğimiz olursa, tabii ki ben de evde oturacağım,” diye mırıldandı. „En azından okula başlayana kadar. Ama çalışmaya da ihtiyaım var anne. Patrick her zaman o kadar meşgul ki.” Masanın üstündeki kağıtları ve yenmemiş yemekler yüzünden ettikleri kavgayı hatırladı.

“Bu adar değişmeni sağlayan o mu? Biliyor musun Maura, seninle yıllardır böyle konuşmadık.”Kızının ilk ismini söylediğinin farkında bile değildi.

“Evet, anne, farkındayım. Özür dilerim...Benim hatamdı. Kafamı sadece bir tek şeye takmıştım. New York’ta zirveye tırmanmak. O yüzden her şeyi, herkesi ihmal ettim. Seni, babamı,evimi. Bundan sonra bu hatayı tekrarlamayacağımdan emin olabilirsin. Patrick, bir insanın köklerine sarılmasının ne kadar önemli olduğunu öğretti bana.”

Mairi başını salladı. „Demek böyle söyledi, ha? Güzel.” Bir insana yapabileceği en güzel iltifattı bu.

„Onu buraya getirip bizimle tanıştırmalısın. Bu akşam babana ondan söz edeceksin, değil mi? Hayatını oyun yazarak kazanan bir adama aşık olmamı nasıl karşılar acaba? Patrick, Archie değil, anne?“

„Önce biraz bağırıp çağırıp bir yığın soru sorara. Üstelik o adamın sana layık olduğuna da inanmayacaktır. Babana bakarsan, sana layık erkek henüz doğmadı. Malcolm güneşin seninle doğduğunu ve seninle battığını düşünür hep, Moira.“

„Babamdan her zaman biraz çekinmişimdir.“ diye karşılık verdi Moira. „New York’a gideceğimi söylediğim zaman nasıl öfkelenmişti, hatırlıyor musun?“

„Baban sevgisini göstermeyi pek bilmez. Eğer sen de onun gibi bütün gün yer altında çalışsaydın, gün ışığına çıkınca biraz bağırıp çağırma ihtiyacı duyardın belki.“

„onu hala seviyorsun, değil mi anne?“

Mairi aşk gibi konularda konuşmazdı. Derin bir nefes aldı. „Bana her zaman iyi davrandı.“

„Hadi anne, söyle artık. Onu seviyorsun.“

Mairi yerinden kalkıp ocağın yanına gitti. „Öyle olsa ne olacak yani? Her halde yerimden fırlayıp dans etmem gerekiyor.“

Moira bir kahkaha attı. „Göründüğün kadar kalpsiz değilsin anne. Oh, eve dönmek ne güzelmiş!“

Ennasi dönüp onun gözlerinin içine baktı. „Seni yeniden evde görmek de çok güzel.“ Ellerini önlüğüne sildi. „Taze balık almıştım. Biraz da tatlı var. Başka bir şey ister misin?“

„Harika. İkisine de bayılırım. Burada şişmanlayacağım.“

Mairi kızının ince vücudunu onaylamayan bakışlarla süzdü. „Bir kaç kilo alsan fena olmaz. Erkekler kadınların kemiklerinin üstünde biraz et olmasını tercih ederler.“

Moira, „Patrick beni olduğum gibi beğeniyor,‘ dememek için kendini zor tuttu. Ama bunu annesine söyleyemezdi. „sana yardım edebili miyim?“

Yemeğini yiyip bulaşıkları kuruladıktan sonra odasına çıkıp valizini açtı. Duvar kağıdındaki solmuş pembe güller ve beyaz karyolası hiç değişmemişti. Eşyalarını dolaba yerleştirirken aşağı kattan gelen bir sesle irkildi. Arka kapı açılıp kapanmıştı. Babasının ayak seslerini hemen tanıdı. Sinirlerinin gerildiğini hissederek aşağıya koştu.

Malcolm MacLeod ceketini portmantoya asıyordu. Maden işçileri işen çıkarken duş yapar ve üstlerini değiştirirlerdi. babasının da saçları henüz nemliydi. Yeşil bir pantolon, ekose gömlek giymişti. Yüzü oldukça çökmesine rağmen oldukça yakışıklı bir adam olduğu hemen anlaşılıyordu.

Moira çoraplı ayaklarıyla sessizce yaklaştı. „Merhaba baba.“

Malcolm ellerini kalçalarına dayayarak onu yukarıdan aşağıya süzdü. „İşinden istifa mı ettin?“ diye homurdandı. „O süslü elbiselerini giymeden nasıl geldin buraya?“

Moira, Patrick’in söylediklerini hatırladı. En pahalı butiklerden alınmış elbiselerle gittiğinde ailesiyle yabancılaşmasının kaçınılmaz olduğunu söylemişti. Ne kadar haklıydı. Babasının, gözlerine inanamıyormuş gibi baktığını fark edince kendinden utandı. „İşimden henüz istifa etmedim...Ama her an edebilirim.“

Yaşlı adam usulca başını salladı. „Yeniden benim Maura“ma benzemişsin. Gel buraya kızım.“ Moira ona doğru koşu. Babası ellerini onun omuzlarına koyup gözlerinin içine baktı. „Ve benim Mairi‘me her zamankinden daha çok benziyorsun.“

Moira’nın gözleri yaşlarla doldu. „Oh, baba...“

Yaşlı adam birden ona sarılıp, kızını kollarının arasında sıktı. Moira kemiklerinin kırılacağını sandı. Sonra birbirlerine sarılıp mutfğa yürüdüler.Yaşlı adamın yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. „Yine de kusura bakma kızım, annen kadar güzel bir kadın olamayacaksın hiç bir zaman.Öyle değil mi Mairi?“

Mairi ocağın üstünde börek kızartıyordu. „Derhal o çizmeleri ayağından çıkar Malcolm MacLeod,” diye gürledi. „Yerleri daha yeni silmiştin.” Ama yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Babası Moira’ya göz kırptıktan sonra çizmelerini çıkarmaya başladı. „Hımm, börek nefis kokuyor, çay hazır mı?”

„Bir saat kadar önce rengi simsiyahtı baba.O kadar koyu çay sana dokunur sanırım,” dedi Moira. „İyi bir fincan çayın kimseye zararı olmaz.” Malcolm masaya oturunca Mairi onun önüne bir tabak getirip içini börekle doldurdu. Kocasının servisinin tamamlamadan ne kendi tabağına bir şey koydu ne de oturdu. Bu durumdan tedirgin olurdu eskiden Moira. Ama şimdi anlayışla karşılıyordu. Malcolm’ın işi madendeydi, Mairi’nin kide mutfakta.Gerçi Mairi yaptığı işe karşılık hiç bir ücret almıyor, bütün bunlar onun doğal göreviymiş gibi karşılanıyordu ama, yapılacak bir şey yoktu.Onların anlayışı böyleydi ve bundan rahatsız olmuyorlardı.

Malcolm bir dilim ekmeğin üstüne tereyağı sürdü. „New York’tan ayrılmayı mı düşünüyorsun?”

Babasıyla konuşmak her zaman için annesiyle konuşmaktan daha zordu. Moira aylardır duyduğu can sıkıntısını, zirveye tırmandıktan sonra uğradığı hayal kırıklığını anlatmaya çalıştı babasına. Sonra derin bir nefes alıp bütün cesareti topladı. „Patrick Casey adında bir adamla tanıştım,” dedi. „Benimle evlenmek istiyor.”

Malcolm yumruğunu masaya indirdi. „Ne! Ne istiyor dedim? Kimmiş bakalım bu Tanrının cezası Patrick Casey?

„Malcolm!” Mairi’nin sert sesi duyulu.

Malcolm genellikle karsının uyarılarını saygıyla karşıladı.Ama bu kez kolay kolay yatışacağı benzemiyordu. Moira derin bir nefes daha aldı. „Çok ünlü bir oyun yazarı.Oyunları...”

„Oyun mu!” Moira sanki Patrick’in ünlü bir gangster olduğunu söylemiş gibi Malcolm dehşetle bağırdı.

„Evet, oyun baba. hani tiyatro salonlarında gösterilen ve insanların görmek için para ödedikleri oyunlar.”

„Evlenmek için iyi bir madenci bulmamanın nedeni nedir öğrenebilir miyim? Şu zavallı Archie hala daha senin için kendinin yiyip bitiriyor. Oyun yazarıymış!”

„Patrick dağda odun kesmesini de biliyor baba,” dedi Moira muzip bir tavırla. Traktör kullanabiliyor, pekmez yapabiliyor.”

„Peki o traktörü New York caddelerinde mi kullanıyor?”

„Patrick, New Brunswick’de oturuyor.”

Malcolm bir an şaşalayıp çayından bir yudum aldı.“Ama belirli bir işi yok. Yani o oyunlardan başka.” „Bütün oyunları yedi sekiz yıldır Broadway’de kapalı gişe oynuyor. Senin şu kömür şirketinin sahibinden bile çok para kazanıyor o oyunları yazarak.”

Malcolm gözlerini ona dikti. „Böyle laflarla beni kandıramazsın. Bu ciddi bir mesele... Adamın biri benim kızımın peşine düşmüş. Hem nerede bu adam, söylesene. Gelip benim kapımı çalması ve benden izin istemesi gerekirdi. Nerede o?”

„Teklifini henüz kabul etmedim, dedi Moira zayıf bir sesle. „Eğer, edersem, ilk tanışacağı insan sen olacaksın baba.”

„Peki niye düşünüyorsun o zaman? Madem iyi bir adam ve yeterince para kazanıyor...”

„Ben de onu açıklamaya çalışıyorum, dedi Moira sabıla. „O yılın büyük bir kısmını New Brunswick’de geçiriyor.Ben ise New York’ta. Tereddüt etmemin nedeni bu.”

„Eğer namuslu bir adamsa, işini bırakır ve onun yanına gidersin. Gerçekten namuslu bir adam mı Maura?

„Evet baba. Tanıştığınızda birbirimizden çok hoşlanacağınızdan eminim.İkinizde aynı kafadasınız çünkü.” Gülümsedi. „Bu yüzden epey kavgaya bile ettik.”

„Ben ce senin ihtiyacın da bu, kızım. Senin saçmalıklarına kulak asmayacak ve senin hakkından

gelecek bir erkeğe ihtiyaçın var."

"Eh, böyle bir erkeğe ihtiyaçım varsa, bunun Archie olamayacağı açık, değil mi baba?"

"Kendini çok zeki sanıyorsun değil mi? Malcolm gülümsedi. „Archie biraz fazla yumuşak, kabul etmek gerek. Eee, düşün ne zaman?"

"Henüz.. Henüz teklifini kabul etmedim.Söyledim ya."

"İyi erkekler ağaçta yetişmiyorlar Maura.Üstelik her geçen yıl gençleşmiyorsun.Annen senin yaşındayken Alan'ı doğurmuştu. Evan da yoldaydı."

"O kadar da yaşlanmadım baba!"

"Birlikte yaşamak gibi budalalıklar istemiyorum. Bu konuda ki fikrimi biliyorsun." Malcolm'ın bakışları yeniden sertleşmişti. „Parmağına nikah halkası tak artık.Benim sana tavsiyem bu kızım." Moira gözlerinin önüne eğdi. Evet baba."

Malcolm memnun bir tavırla arkasına yaslandı. „ben biraz televizyon seyredeceğim. Annene bulaşıklarda yardım et Maura."

"Peki baba," Moira gülmemek için kendini zor tutuyordu. Eğer Malcolm ile Patrcık günün birinde tanışarlarsa seyretmeye değerdi. Kolalarını sıvayıp babasının tabağını lavaboya götürdü.

On Üçüncü Bölüm

Üç gün sonra Archie kapıya geldi. Moira üst katta annesine yardım ediyordu. Birlikte bahar temizliği yapıyorlardı. Genç kızın üstünde Ewan'ın bir zamanlar giydiği eski bir blucinle eski bir gömlek cardı. Kollarını dirseklerine kadar sıvamış, saçını da, tozlanmasın diye bir eşarpla sarmıştı.

Aşağıya inip arka kapıyı açtı ve Archie'nin gözlerinin içine baktı. Archie, Patrick'den de uzun boyluydu.Ama Patrick'in çekiciliğinin zerresi yoktu onda. Utangaç bir tavırla gülümsüyor, elini uzatmakla uzatmamak arasında tereddüt ediyordu.

Moşra içten bir tebessümle elini uzattı. „Merhaba Archie. Seni gördüğüme sevindim." Archie açık sarı saçlı ve beyaz tenliydi. Çok çabuk kızarırdı. İşte şimdi yine kıpkırmızı kesilmişti. „Merhaba Moira."

Moira bu adı çok beğendiğı için değil, nezaket göstermek için kullandığından emindi. „Gelsene içeri."

Archie beresini ellerinin arsında evirip çevirdi. „Bugün benim izin günüm. Bu akşam sinemaya gitmek ister miydin?"

"Elbette. saat kaçta?"

"Sekizde. Ben seni gelip alırım."

"Tamam." Moira onu biraz rahatlatmak için gülümsedi. „Üstümü değiştiririm merak etme. Bu kıyafetle gelmeyeceğimden emin olabilirsiniz."

Archie onun kıyafetine baktıktan sonra yine kızardı. „Üstündekiler de güzel." diye mırıldandı.

'Bu adam kör galiba,' diye düşündü Öoira. Zaten yanımda sadece günlük kıyafetler getirdim. Bir pantolon giysem olur sanırım."

"Elbette."

Eğer tuvalet giyip elmaslarını takacağını da söylese, Archie'nin aynı cevabı vereceğinden emindi.

Kapıyı kapattığında bir an tereddüt etti. „Umarım bir hata yapmıyorumdur,' diye düşündü.Archie'ye cesaret vermek istemiyordu. Bunun hiç bir anlamı yoktu.

Sinamada macera-komedi türlü bir film vardı. Moira zaman zaman kahkahalar atarak büyük bir keyifle baştan sona izledi. Sonra Archie ile birlikte yakındaki bir kafeteryaya gidip tatlı ve kahve ısmarladılar. Siparişlerin gelmesini beklerlerken, Moira onun soru yağmuruna tuttu. İşyle, ailesiyle ilgili sorular sordu. İkisiyle ilgili bir konuda konuşmaktan daha tehlikesizdi bu. İyi bir dinleyici olduğu için Archie biraz sonra rahatlamış, sorularını uzun uzun cevaplamaya başlamıştı. Sonunda da son derece rahat bir tavırla sorusunu sordu Moira. „Peki bütün bunları anlatırken kız arkadaşından hiç söz etmedin bana.“

“Yok da ondan.”

“Yok mu?” Moira çok şaşırılmış gibi bir kaşını havaya kaldırdı. „Lorraine MacAllister’a ne oldu peki?” Lisedeyken Archie, Moira’ya; Lorraine de Archie’ye aşıkta.

“Hemşire oldu. Şimdi hastanede çalışıyor.”

“Çok iyi bir hemşire olduğundan eminim. Hiç evlenmedi mi?” Archie başını salladı. Moira kahvesine biraz süt koyduktan sonra kaygısı bir tavırla omuzlarını silkti. „Sanırım ben de çok bencil davranıyorum. Evlenebileceğim erkekle tanıştıktan sonra herkesin benim gibi mutlu olmasını istiyorum. Sana ondan söz edebilir miyim?”

“Elbette,” diye karşılık verdi Archie. Yüzü bir anda solmuştu.

‘Üzgünüm Archie. Senin iyiliğin için böyle konuşuyorum,’ diye düşündü Moira. Sonra yine neşeli bir sesle konuşmaya devam etti. „Adı Patrick Casey. Zamanının büyük bir kısmını New Brunswick’de geçiren bir oyun yazarı. Arada sırada da New York’a geliyor. Buraya bir dahaki gelişimde sanırım o da benimle gelecek.“

Önceden uyarmak daha iyiydi. Moira gözlerini ona çevirdi. Archie boş gözlerle önündeki fincana bakıyordu. Yüzünde tarifsiz bir acı vardı. Moira birden uzanıp onun elini tuttu. „Archie artık Scots Bay’a ait değilim ben.

“Yani bana ait değilsin.”

“Sanırım ikisi de doğru.” Moira bu durumdan sandığı kadar kolay kurtulamayacağını anlamıştı. „Bak dinle. Bu sefer buraya geldiğime çok memnunum. Annemle ve babamla yıllardır bu kadar yakınlaşmamıştık birbirimize. Bu kasabaya ne kadar çok şey borçlu olduğumu anladım birden. Benim köklerim burada ve her zaman öyle kalacak. Ama artık burada yaşayamam.“

“Günün birinde New York’tan bıkacağımı ve buraya döneceğimi ummuştum hep.”

“Bu mümkün değil Archie. Scots Bay’den ayrıldığım zaman buradan öylesine nefret ediyordum ki, New York gözüme bir cennet gibi görünmüştü. Hep iyi yanlarını gördüm, kötü yanlarına gözlerimi kapadım. Ama şimdi artık öyle düşünmüyorum. Dünyanın hiç bir yerinde mükemmeli bulamayacağımı anladım. Yine de bütün bunlardan, Scots Bay’e döneceğim anlamı çıkmaz.”

“Demek o adamla evlenip New Brunswick’e yerleşeceksin?”

“Nereye yerleşeceğimizi bilmiyoruz henüz. Çözmemiz gereken bir problemde o. Ama onan başkasıyla da evlenmeyeceğimi biliyorum.”

“Sana iyi davranacak mı?”

Babası da aynı soruyu sormuştu. „Evet,” diye karşılık verdi Moira kısaca.

Archie’nin yüzü bembeyaz kesildi. „Umarım mutlu olursun.”

Moira hala onun elini bırakmamıştı. „Archie, üzgünüm. Benim yüzümden acı çekiyorsun. İnan böyle olmasını istemezdim. Ama şimdiden söylemenin daha iyi olacağını düşündüm. Günün birinde kocamın kolunda çıkıp gelseydin herhalde senin için daha kötü olurdu.”

“Evet, haklısın.” Archie sdonunda zorla gülümsemeyi başardı. „Merak etme, kendimi toplamasını bilirim.”

“İyi olr Archie...Neden Lorraie’i aramıyorsun hiç? Çok seveceğinden eminim.”

Archie cevap vermedi. Biraz havadan sudan konuştuktan sonra eve dönmek üzere kalktılar. Kapıya geldiklerinde Moira eğilip onu yanağından öptü. „Mutlu olmanı dilerim Archie. Hoşça kal.”

Telaşla arkasını dönüp eve girdi. En doğrusunu yapmıştı. Üzülse de içi rahattı.

“Sen misin Maura?”

“Evet baba.” Gencecik bir kızken de eve ne zaman geç dönse babası böyle bağıırırdı. Kendi kendine

gölümsedi.

"Senin adam telefon etti. Döner dönmez aramanı istiyor."

Moira mutfağa koştu. „Her şey yolunda mıymış?”

Malcolm gözlüklerinin üstünden ona baktı. „Sanırım. Yalnız senin Archie ile çıktığını söylediğimde pek memnun olmadı galiba."

"Baba! Archie'nin yıllardır bana aşık olduğunu da söylemişsindir mutlaka!"

"Seni çantada keklik olarak görmesini istemiyorum.."

Evdeki tek telefon mutfaktaydı. „Gazeteni oturma odasında okumak istemez miydin bana?" dedi Moira sözcüklerin üstüne basarak.

"Orası çok soğuk.Merak etme arkamı dönerim."

Moira öfkeyle Patrick'in numarasını çevirdi. Zilin ilk çalışında karşı taraf ahizeyi kaldırdı. „Alo?"

Sesi hiç de cesaret verici değildi. „Ben Moira.

"Demek döndün? Kiminle çıkmıştın?"

"Meşhur komşunun oğluyla."

"Seni evlendirmek istedikler adamla yani."

"Evet."

"Düğün gününü saptadınız mı bari?"

"Patrick saçmalama. Seninki kıskançlıktan başka bir şey değil."

"Doğru, hem de deliriyorum. Az önce konuştuğun baban mıydı?"

"Evet. Şu anda iki adım ötemde oturuyor ve bütün söylediklerimi dinliyor."

"Beni çantada keklik olarak görmeni istemiyormuş."

"Moira sevgilim, öyle görmem mümkün değil ki zaten. Peki, bütün gece ne yaptınız?"

"Sinemaya gittik. Sonra bir yerde oturup senden söz ettik.

"Peki ona sne söyledin Moira?"

Moira sözün dönp dolaşp nereye geleceğini anlamıştı. Archie yıllardır bana aşık PATrick. Bunu anlamalısın. Ona seninle tanıştığımı, beni boşu boşuna beklememesini anlatmaya çalıştım. pek kolay olmadı tabii, ama ne demek istediğimi anladı sanırım."

"Ona benimle evleneceğini söyledin mi?"

"Sadece evlenebilirim dedim Patrick."

"Oh harika! İkimizi de elinin altında tutmak hoşuna gidiyor sanırım."

Moira o ipek gibi sesin aslında ne kadar tehlikeli olduğunu iyi biliyordu artık. „Archie'ye ayrıca ona lise yıllarından beri aşık olan kızı aramasını söyledim. Belki yeni bir aşk doğabilir."

Patrick'in sesi biraz rahatlamış gibiydi. „Herkesin işine burnunu sokmasana sen."

"Boş ver. Benim yaptığım her şey harika nasıl olsa onun gözünde."

"Senin için çok üzuldüm. Benim asla böyle davranmayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Sence ben mükemmel biri değil miyim?" dedi Moira şakacı bir sesle.

"Oh, bazı konularda mükemmelsin tabii. Onları şimdi telefonda açıklamaya başlamamı ister misin?"

"Hayır! diye bağırdı Moira. Şimdi olmaz."

"Babanın hoşuna gitmez, değil mi?...Neyse, şimdi gelelim seni aramamın öteki nedenine. Kit bir haftalığına buraya geliyor Moira. Döndüğünde o da, çocuklar da burada olacaklar. O yüzden istediğimiz gibi davranamayacağız."

"Oh!"

"Özür dilerim sevgilim. Zamanlaması korkunç, biliyorum. Ama gelmeyin diyemedim bir türlü."

"Hayal kırıklığına uğradın mı?" Moira sesinin doğal bir şekilde çıkması için bütün gücünü harcadı.

"Her gece sabaha kadar seni düşünüyorum Moira. Bütün bedenim özlemle sızlıyor. Evet, hayal kırıklığına uğradım.Hem de nasıl.

"Ben de, „ diye fısıldadı genç kız.

"Şey...Günlerin nasıl geçiyor?"

"Temizlik yaparak ve yemek yiyerek." Bir iki dakika daha gevezelik ettiler. Sonra Patrick, „ Seni

havaalanında karşılayacağım," dedi.

"Harika." Moira birden babasının da, nerede olduğunu da unuttu. Yüreğini saran mutluluk dalgasından başka bir şey düşünemiyordu. „Seni seviyorum Patrick." dedi.

Aynı anda arkasından sert bir öksürük sesi duydu.

Patrick kısa bir sessizlikten sonra konuşmaya başladığında ne kadar etkilendiğini sesinden anlamak mümkündü. Ben de seni seviyorum Mora."

Moira söyleyecek bir şey bulamıyordu. Şu anda tek istediği Patrick'in kolalarında olmaktı. Uzun bir sessizlikten sonra Patrick'in sesi duyuldu. Beni sevdiğini ilk defa söylüyorsun. Boyumun birden bire on metre uzadığını biliyor musun?"

"Moira neşeli bir kahkaha attı. Öyle mi?"

"En z. Şu anda tek elimle bütün dünyayı kucaklayabilirim."

"Sadece odun yarmaktan vazgeç. Başka bir şey istemiyorum."

"Yüzüm hala daha kavgadan yeni çıkmış gibi. Sevgilim, seninle sanbaha kadar konuşabilirim, ama baban bu durumdan pek hoşnut değil gibi geliyor bana."

"Haklısın.

"İyi uykular.Yakında görüşeceğiz."

Moira ahizeyi yerine bıraktığında babası hafifçe öksürdü. „Şimdi hemen yatmam lazım. Yarın annemle yatak odalarını temizleyeceğiz. iyi geceler baba." babasının yanağına bir öpücük kondurup neşeyle yukarı koştu.

Scots Bay'de geçirdiği son gecede sabaha kadar gözünü kırpmadı Moira. Ertesi gün bir aksilik olacak,Patrick'i göremeyecek diye ödü patlıyordu. Sis, rüzgar, kar olabilir, uçak seferleri iptal edilebilirdi. Ya da pilotlar grev yapar, yakıt bulunamaz...Her şey olabilirdi. Onun kollarının arasına koşmadan bu korkuları silinmeyecekti.

Ama korktuklarının hiçbirisi olmadı. Uçak tam vaktinde Moncton Havaalanı'na indi. tekerleklerin yere değdiğini hisseder hissetmez kemerini telaşla çözdü Moira. Uçaktan ilk inen olmak, bir an önce Patrick'e koşmak istiyordu.

Hosteslerin nazik uyarıların, kalabalığın ters bakışlarını umursamadan herkesi itip en öne geçmeye çalıştı. Sabırsızlığı her geçen dakika artıyordu.

Sonunda bekleme salonunun kapısına gelmeyi başarabildi. Ve hemen gördü onu. Uzun boyuyla kalabalığın içinde hemen fark ediliyordu Patrick. Gözlerini ileri çevirmiş, yolcuların arasında Moira'yı görmeye çalışıyordu. Sonra birden gözleri ona takıldı. Çılgın gibi önündekileri itip bir an önce ona ulaşmaya çalıştı.

Moira yerinde kıpırdamadan duruyordu, nefesi tutulmuştu sanki.Ne kadar özlemişti onu.

Patrick en sonunda yanına gelmeyi başarabildi.Ellerini omuzlarına koyup uzun uzun gözlerinin içine baktı. „Rüya görmüyorum, değil mi? Telefonda beni sevdiğini söyledin değil mi?"

"Rüya görmüyordun Patrick." Moira'nın sesi heyecandan titredi.

"Bütün gün hiç bir şey yapmadan çılgın gibi dolaştım evin içinde. Seni görünceye kadar kafamı hiç bir şeye veremeyeceğimi biliyordum. Seni o kadar çok seviyorum ki Moira, bu beni korkutuyor."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı genç kız. Aynı anda birbirlerinin kollarına atıldılar. Patrick'in dudaklarını dudaklarının üstünde hissettiğinde her şeyi unuttu Moira. Bütün dünya Patrick'ten ibaretti.

Tam arkalarından bir ses duyuldu. „Pat dayı, Pat dayı, valizler gelmeye başladı."

Patrick yavaşça Moira'yı bıraktı. Moira gözlerini aşağıya doğru indirdiğinde sarı kıvrıkcık saçlı bir kafa ile iri ela gözleri gördü. Patrick, „Sakin ol Pete,” dedi. „Annen nerede?” Demek bu afacan Peter idi.

Az ileride kızıl saçlı, mavi gözlü bir kadın duruyordu. Moira onu görür görmez tanıdı. Patrick'in New York'taki apartmanında görmüştü o fotoğrafı...Kardeşi Kit olmalıydı. Kit'in yüzünde etkilenmiş gibi bir ifade vardı. Belki de Patrick ile Moira'nın öpüşmesi eski mutlu günlerini hatırlatmıştı ona.

Moira, Patrick'in kollarının arasından sıyrılarak kızıl saçlı kadına doğru yürüdü. Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle elini uzattı. „Merhaba Kit,” dedi. „Seninle tanıştığıma çok sevindim.”

Kit de elini uzattı. Hafifçe gülümseyince yüzündeki mutsuzluk ifadesi silinmişti. „Pat, dünyanın en güzel kadınıyla tanışacağımı söyleyip duruyordu. haksız değilmiş.”

Moira'nın cevap vermesine fırsat bırakmadan, Peter, Kit'in ceketine asıldı. Anne valizler geliyor. Gidip seyredeyim lütfen.”

„Peter, bu hanım Miss Tennant. Moira, bu da oğlum Peter.”

„Merhaba Peter. Bana sadece Moira de, olur mu?”

Peter ciddi bir tavırla başını salladı. „Pat dayımın evleneceği kadın siz misiniz?”

„Şey...bilmiyorum. Belki.”

„ben hiç düşün görmedim. Beni de davet eder misiniz?”

Kit tam oğlunu susturmak için azarlayacaktı ki, Moira engel oldu. „Eğer düşün olursa, sen de mutlaka davetli olacaksın.”

„Pat dayı sizin onunla evleneceğinizi söylemişti.”

Moira, Peter'in başının üstünden Patrick'e baktı. „Pat dayının biraz da susmayı öğrenmesi gerek.”

„Daniel düşün gelemez, daha çok küçük. Bir yaşında, „ dedi Peter.

Daniel, Kit'in küçük oğlu olmalıydı. Moira kuru bir sesle karşılık verdi. „Biz evlenene kadar o da büyür belki.”

„ O kadar sürmeyecek, diye söze karıştı Patrcik. Sesi sertleşmişti.

Moira çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. Tam ters bir cevap vermek üzereyken Peter yine atıldı. Senin valizin ne renk?”

„Koyu kahverengi. En iyisi ben de seninle gelip göstereyim.”

Birkaç dakika sonra dördü terminalden çıkmışlar yürüyorlardı. Moira kırmızı cipin havaalanının parkında olduğunu görünce kaşlarını çattı. „Daniel'i arabada mı bıraktınız?”

„Hayır, Dave bakıyor ona,” diye karşılık verdi Patrick. „Şimdi hemen eve dönmemiz gerekiyor. Dave'nin saat üçte gitmesi gerek çünkü. Arabayı ben kullanayım mı Kit?”

„Elbette. Peter ile ben arkada otururuz. Moira umarım bu kadar kalabalık bir grup tarafından karşılandığın için canın sıkılmamıştır. Ama Peter havaalanlarını çok seviyor. Seninle tanışmak için de deli oluyordu.”

„Elbette sıkılmadım. Üstelik çok sevindim.” Moira bir bakıma gerçeği söylüyordu. Kit'i asla üzmemek istemezdi. Ama bir yandan da Patrick ile yalnız kalabilmek , onun kollarının arasında kendinden geçmek için neler vermezdi!..

Yola koyulduklarında Patrick yavaşça ona döndü. „Seyahatin nasıl geçti, anlat bana Moira.

Moira, Scots Bay'i anlatmaya başlayınca, yolculuk çabucak bitti. Eve geldiklerinde Dave isteksiz bir tavırla Daniel'i onlara teslim ederek gitti. Moira bebeği kucağına alınca Dave'nin isteksizliğinin nedenini daha iyi anladı. Danile, kıpkırmızı saçlı, iri gri gözlü, tombul, harika bir bebektir. Bir iki saniye sonra Moira'nın yüzüne baktıktan sonra ellerini sallamaya, gülücükler yapmaya başladı.

Yanaklarında küçük gamzeler vardı.Moira cidi bir tavırla, „Çok tatlı ve yakışıklısın. Bunu biliyorsun değil mi?“ dedi bebeğe. „Bir iki yıla kalmaz bütün kızlar peşine düşer.er.“

Daniel tombul yumruklarını havaya savurduktan sonra durup Moira’nın konuşmasını bekledi. „Eğer yirmibeş yaş daha genç olsaydı, o kızları saf dışı bırakmak için elimden geleni yapardım.“
“Genç yeğen yaşlı oyun yazarını saf dışı bıraktı,” dedi Patrick.
Moira başını onun omzuna dayadı. „İşte bu mümkün değil.“

Kit yemeği hazırlayınca hep birlikte yemek odasında yediler. Sonra Moira, Peter ile iskambil oynamaya başladı. Danile’in banyosu yaptırılmıştı.Bir saat sonra Peter da yatağa gönderilince büyükler şöminenin başında oturup gevezelik etmeye başladılar. Saat onda Moira esneyerek ayağa kalktı. „Artık yatmaya gidiyorum. İyi geceler Kit. İyi geceler Patrick.“

Eğilip onu hafifçe öptükten sonra hızlı adımlarla odasına gitti.

yatak kocaman ve bomboştu. Şimdi Patrick burada olsaydı...Dişlerini fırçalamak için banyoya koştu. Odaya tekrara döndüğünde Patrick içeri girmiş, kapıyı kapatıyordu. Giyinikti.Moira’nın üstünde ise şeffaf bir gecelik vardı.“Patrick! Kit ne düşünecek sonra?”
“Kit yattı.”

“Öyleyse seninde yatman gerekirdi...Tabii burada değil.”

“Buraya seninle yatmak için gelmedim.” Yukarıdan aşağı onu süzdü. „Gerçi hiç fena fikir değil ama. Buraya sana bir soru sormaya geldim Moira. Benimle ne zaman evleneceksin?”

Moira kollarını göğsünde kavuşturdu. „Bilmiyorum.“

Patrick ona yaklaştı. „Pek yeterli bir cevap değil.“

“Ama gerçek bu.Bilmiyorum.”

“Belki de soruyu biraz değiştirerek sormam gerekiyor. Benimle evlenmek istiyor musun Moira?”

Genç kız hiç düşünmeden cevap verdi.“Evet.”

Patrick derin bir nefes aldı. „Eh, sanırım bu da bir adım sayılır. Öyleyse neden bir tarih saptamıyoruz?”

Moira öfkeyle söylendi. „Sanki randevu ister gibi duygusuz bir sesle konuşuyorsun?”

“Eğer bu meseleyi başka bir şekilde çözmeye kalkarsam, ikimiz de nasıl sonuçlanacağını biliyoruz.”

Moira gözlerini kocman yataktan kaçırdı. „ Daha nerede oturacağımıza bile karar vermemişken, nasıl tarih saptarız?”

“Sanırım önce evlenip sonra bunları düşünebiliriz.”

“Yapamayız Patrick!”

“Neden yapamayacakmışız?”

“Birbirimizde iki yüz kilometre uzak yaşayacağımız bir evlilik istemiyorum çünkü.”

“Tanrım! Her adımını böyle hesaplayarak mı atmak zorundasın?”

“Birimzden birinin aklının başında olması gerek.” Oysa şu anda kendini hiç de akli başında biri gibi hissetmiyordu. Sadece öfkeli ve şaşkındı.

“Demek bu mantık aşktan önce gelecek? Beynin kalbine hükmedecek, öyle Moira? Görelim bakalım, ne kadar sürdürebileceksin bu tavrı?”

“Patrick, yapma...”

Ama genç adam eğilip onu öpmeye başlamıştı. Moira mantığının sesini dinleyerek kalbine hükmetmeye çalıştı. Ama Patrick onu serbest bıraktığında yüzü kıpkırmızı kesilmiş, bütün vücudu titriyordu.

“Benimle evleneceksin,” dedi Patrick yumuşak bir ssle.

“Seninle evlenip yılın üçte ikisini senden uzakta geçirmeye niyetim yok!”

“Tanrım! Keçi gibi inatçısın!”

“Öyleyse birbirimiz için yaratılmışız!”

“Şansını kullanmasını bilmiyorsun Moira.” Patrick’in sesi birden ipek gibi yumuşamıştı. Ama Moira

bunun aslında ne kadar tehlikeli olduğunu gayet iyi biliyordu. „Birbirimize duyduğumuz sevgi sık rastlanan cinsten bir sevgi değil.Kader mi, şans mı, her neyse onun sayesinde tanıştık. Şimdi, elimize geçen bu fırsatı kullanmayıp ömür boyu birbirimizi sevme imkanını ortadan kaldırırsak, hayatımızın sonuna kadar pişmanlık duygusundan kurtulamayız. Hem de ne yüzden? Hangi kentte oturacağımıza karar veremediğimiz içi! Sonra çok pişman olursun Moira unutma!”

Başıyla soğuk bir selam verdikten sonra odadan çıktı. Moira hiç kıpırdamadan odanın ortasında duruyordu...

Moira ertesi sabah Kit’inde en az ağabeyi kadar zeki olduğunu anladı. İkisinin arasında bir takım sorunlar olduğunu hemen hissetmişti genç kadın. Saat dokuzda Moira mutfağa girdiğinde onu kucağında Daniel ile birlikte buldu. „Aslında her sabah bu kadar çok uyumam, ama sanırım Scots Bay’de çok yorulmuşum.Annemle evi tavandan çatıya kadar temizledik.”

“Dün akşam o kadar erken yatacağını tahmin etmemiştim,” diye karşılık verdi Kit. „Oysa az sonra kalkıp seni Patrick ile yalnız bırakacaktım. Aslına bakarsan, buraya gelmekle hata ettim. Üçüncü bir insana ihtiyacınız olduğunu hiç sanmıyorum.”

Moira telaşa atıldı. „Lütfen böyle düşünme, Kit. Patrick senden söz etmişti bana. O yüzden, buraya geldiğine inan çok sevindim.” Nirden içini çekti. „Sanırım hayat çok zor olmalı senin için.”

“Evet, haklısın. Gündüzleri, oğlanlar ayaktayken iyiyim genellikle. Ama akşam olup onlar yatınca... Sandy’yi çok özliyorum. Konuşabileceğim kimse yok. Karşısına oturup gözlerinin içene bakabileceğim erkek yok...Birlikte yatacağım sevgilim yok.”

Moira onun içini dökmek istediğini anlamıştı. „Burada istediğin kadar kal lütfen, Kit, dedi nazik bir sesle. „Patrick ile benim nasıl olsa önümüzde bol zamanımız var.” Aslında Patrick’in bu fikri hiç de onaylamayacağından emindi.

“Ben de bir zamanlar öyle düşünüyordum Moira. Sandy ile önümüzde koskoca bir hayat olduğunu sanıyordum.Ama olmadı işte. Zamanınızı boşuna harcamayın sizde. Çünkü yarın ne olacağını asla bilemezsiniz.”Yüzünde yalvaran bir ifade vardı.

Moira tost makinesine ekmekleri koyarken, dostluğa dostlukla karşılık vermeye kararlıydı. „Günün birinde tekrar evlenmeyi düşünmüyor musun?”

“Eğer bu soruyu bir kaç hafta önce sorsaydın, sana ,hayır’ derdim. Ama Patrick bir kaç günlüğüne yanıma geldiğinde başımı onun göğsüne dayadım ve doyasıya ağladım. İçimdeki öfke de, dayanılmaz keder de o gözyaşlarıyla birlikte akıp gitti sanki. Evet, günü birinde tekrara evleneceğim. Tabii, evlenebileceğim adamı bulduğumda.”

“Şu anda çıktığın kimse var mı?”

Kit yüzünü buruşturdu. „Hayır, henüz yok. Doğrusunu istersen, Sandy’dan sonra hiç bir erkeği beğenebileceğimi de sanmıyorum. Onu unutmak için kendimi çok zorlamam gerek.” Moira profesyonel bir gözle onu inceledi. Yüzü çok solgundu.Saçlarını bir iki tarak darbesiyle şekle sokmaya çalışmış ama becerememişti. „Kit, bak ne söyleyeceğim...Bu sabah sana biraz makyaj yapmamı ve saçlarına şekil vermemi ister misin?”

“Bunu yapar mısın gerçekten?” Kit sevinçle gülümsedi. „Hatika olur...Sen bu konuda gerçek bir uzmansın çünkü. Gerçe ne yaparsan yap, senin yanında çok sönük kalırım ama...”

Moira ekmeğine yağ sürüyodu. „Bence seninle işimi bitirdiğimde gerçek bir rakip kazanacağım.”

“O zaman mucizeler yaratıyor olmalısın.” Kit daha ciddi bir sesle sözlerini sürdürdü. „Seninle tanıştığıma gerçekten çok sevindim Moira. Üstelik Patrick ile senin içinde çok seviniyorum. Patrick’i

daha önce hiç böyle görmemiştim. Kadınlar söz konusu olduğunda, son derece rahat ve serinkanlı bir adamdır. Şimdiye kadar hiçbir kadın için aklını kaçırdığını görmedim. Ama senin yanında bambaşka biri oluyor.

'Rahat ve serinkanlı' sözcüklerinin Patrick'e hiç de uygun düşmediğini düşündü Moira. „Peki, hep böyle sürüyor mu Kit? Yani, aşk demek istiyorum...”

“Değişiyor.” Kit, Daniel'e yumurtasını yedirmeye başladı. „İlk başlarda insanın aklının beş karış havalara fırlamasına neden olan aşk zamanla daha derin bir duyguya dönüşüyor. Ya da Sandy ile benim ilişkim öyle oldu. „Gülümsedi. „Ama sana söylemem gereken bir şey daha var. Biz Sandy ile korkunç kavgalar ederdik. Kızıl saçlarımdan da anlayacağın gibi, ben çok inatçı bir kadıyım. Eh, Sandy'nin damarı da benden aşağı kalmazdı. Ama aramızda gizli anlaşma vardı. Hiçbir gece yatağa dargın girmedik.”

“Patrick ile bende çok kavga ediyoruz Kit.”

“Her şeyi kabul eden, uysal bir kadın olmadığın için memnunum,” dedi Kit, ciddi bir sesle, „Patrick öyle bir kadınla mutlu olamazdı.”

Kapıdan Patrick'in sesi duyuldu. „Öyle bir tehlike olmadığından emin olabilirsin.”

Kit ile Moira birden yerlerinden sıçradılar. Patrick mutfaka girdi. „Biraz daha kahve var mı?”

Moira'ya yaklaşıp burnundan öptü. „Günaydın sevgilim.”

Moira onu görünce kalbinin eridiğini sandı. Dün akşamki öfkesinden eser kalmamıştı. „Günaydın. Kahvaltı ettin mi sen?”

“Elbette. Saat yedibuçuktan beri çalışma odasıyım ben.” Kendisine bir fincan kahve doldurup şeker ve süt ekledi. „Peter nerede Kit?”

“Dışarıda oynuyor.”

Patrick mutfak penceresinden dışarı baktı. „Evet, işte orada. Kesilmiş odunların yanında.” Sesi birden sertleşti. „Ne yapıyor orada öyle?”

“Herhalde Kızilderililerin gömdüğü kafataslarını arıyordur. Son günlerde kafasını ona taktı.” Kit kaygısız bir tavırla Daniel'e yumurtasını yedirmeye devam ediyordu.

Ama Patrick artık onu dinlemiyordu. Deli gibi mutfak kapısına koşmuş ve dışarı fırlamıştı bile. Moira birden garip bir korkuya kapılarak pencereye gitti. Önce endişelenecek bir şey göremedi. Peter yeni kesilip yığılmış odun yığının yanında yere çömelmiş bir şeyler yapıyordu. Ama birden Patrick'i korkutan şeyi Moira da fark etti. Peter odun yığınının alından o kadar çok odun çekmişti ki, yığının dengesi bozulmuş, üsttekiler Peter'in üstüne devrilmek üzere tehlikeli bir şekilde sallanıyorlardı.

Yerinden kıpırdayamadan kasıldı kaldı. Daha sonra olanları ağır çekim bir filmmiş gibi izledi. Patrick deli gibi Peter'in yanına koşmuş, onu kolundan çekip fırlattıktan sonra kendiside hızla düşen odunlardan kaçmak istemişti. Ama tam o sırada yerdeki buz parçalarından birine basıp kayınca yuvarlanmış ve devrilen odunlar da her tarafına çarparak etrafına saçılmışlardı. Bacağı ters bir şekilde bükülmüş, yerde hareketsiz yatıyordu şimdi.

Moira korkunç bir çığlık atarak Kit'in yanından hızla geçip mutfak kapısına koşu. Islak çimenlerin üstünde çıplak ayaklarla koşmak oldukça zordu. Buna rağmen düşe kalka Patrick'in yanına geldi. Patrick hala yüzü koyun hareketsiz yatıyordu. „Öldü” diye düşündü Moira, korkudan donmuş kalmış bir şekilde. Tam o sırada bir şeyi daha anladı. Patrick haklıydı. Aralarındaki sevgi o kadar güçlüydü ki, başka hiç bir şeyin önemi yoktu. Ne işlerinin, ne evlerinin, ne de paranın...

Dizlerinin üstüne düştü. Patrick! Oh Patrick! İyi misin sevgilim.”

Patrick'in dudaklarının arasından bir inilti yükseldi. Moira'nın hayatında duyduğu en güzel sestiydi bu. Sonra zorlukla sırtüstü dönmeye çalıştı. Büyük bir çabayla bunu başardıktan sonra tek kolunun üstünde hafifçe doğrulup başını salladı. „Dizime bir şey oldu sanırım. Peter iyi mi?”

Moira, peter'ın kağıt gibi bir yüzle yanlarında durduğunu o zaman fark etti. „Bü...bütün odunlar devrildi,” diye kekeledi çocuk şaşkın şaşkın. „Canın çok yandı mı Pat dayı?” Kit de bembeyaz bir yüzle yanlarına gelmişti. „Ne oldu?” Patrick büyük bir sabırla durumu ona da anlattı. „Ama Peter yaptığı hatayı anladı artık Kit. O yüzden onu cezalandırman gereksiz.Şimdi siz ikiniz bana yardım eder misiniz lütfen? Ayağa kalkmak istiyorum artık.” Duyduğu şoku hala atlatamamasına rağmen, Moira sonunda bir şeyler söylemeyi başardı. „Seni cipe götürmemiz gerek Patrick.Hastaneye yine kısa bir yolculuk yapmamız gerekiyor sanırım.”

Patrick incinen bacağını yere basamıyordu. Kit ile Moira bütün güçlerini harcayarak Onu ayağa kaldırmayı başardılar. Sonra Moira titrek bir sesle mırıldandı.„Sen onu tutabilir misin Kit? Ben gidip cipi buraya getireyim.”

Patrick'i arabaya bindirmek çok zor oldu. yüzü bembeyaz, alnı ter içindeydi. Ama Moira'nın ve Kit'in durumları da ondan farklı değildi. İkisi de kağıt gibi yüzlerle titriyorlardı. Moira direksiyona geçtikten sonra Kit evden onun çantasını ve ayakkabılarını getirdi. Az sonra Moira hastane yoluna koyulmuştu.

Dr. Reynolds her zamanki gibi neşeli ve babacandı. Patrick'in dizinde önemli bir şey yoktu. Sadece kötü incinmişti. Bacağını sıkı sıkı sardılar, ağrı kesici haplarla iki tane de koltuk değneği verdiler ve eve gidebileceğini söylediler.

Patrick koltuk değnekleriyle cipin yanına geldiğinde nefes nefese kalmıştı. Moira binmesi için arabanın kapısını açtı ona. Genç adam değneklerinin de yarımıyla arabaya binmeye çalıştı. Siyah saçları alnına dökülmüş, çektiği acıdan yüzü kasılmıştı. Moira ona bakarken, onu ne kadar çok sevdiğini bir kere daha anladı.Daha fazla dayanamayacağını hissederek başını yana çevirdi. Gözlerine dolan yaşlar yüzünden etrafı doğru dürüst göremiyordu.

„Moira...neyin var?

„Bir şey yok,” diye kekeledi genç kız.

„Sevgilim lütfen bana bak.”

Moira birden dönüp kollarını onun boynuna doladı. Yüzünde göğsüne batırdı. „seni orada öyle hareketsiz yatarken gördüğümde öldüğünü sandım Patrick, diye hıçkırdı. „Oh, seni o kadar çok seviyorum ki!”

Patrick onun gözlerini, burnunu, yüzünü öpücüklere boğdu. Konuşmaya başladığında heyecandan sesi titriyordu. „Ben de seni seviyorum Moira. Hem de her şeyden çok.”

Ertesi gün Patrick'in dizindeki şiş biraz inmişti. Eskisi kadar da ağrıımıyordu. Sabahleyin bir kaç saat çalışma odasına kapanmış, sonra da çocuklarla birlikte veranda da güneş altında oturan Moira ve Kit'in yanına gelmişti. „Kendimi çok iyi hissediyorum. Neden bu akşam çocukların yanına bir bakıcı çağırıp sinemaya gitmiyoruz?”

Kit hemen, „Ben çocuklarla kalırım. Siz gidin,” diye atıldı.

Moira ile Patrick aynı anda karşılık verdiler. „Olmaz!”

„Tamam, tamam, dedi Kit zayıf bir sesle.”o zaman yüzümle belki biraz uğraşabilirsin Moira.

„Yüzünün nesi varmış?” diye sordu Patrick.

„Moira benden yeni yepyeni bir kadın yaratmaya kararlı. Saçlarım, makyajım, bütün görünümüm değişecek. Moda dergilerindeki mankenlere benzeyeceğim.”

„Ondan sonra çıkarız artık.”

Patrick beş dakika sonra telefonla gerekli ayarlamaları yapmış ve gece gelecek bir kadın bulmuştu. Sonra yine çalışma odasına gitti.

Yemekten sonra Daniel uykuya yatmıştı, Peter de resimli bir masal kitabıyla oyalanmaya başlamıştı. Moira işe girişti.Kit'^in saçlarını şampuanlayıp kremledikten sonra yıkadı, bigudilere sardı ve kurutma makinesiyle kuruttu. Bigudileri çıkardığında pırıl pırıl kızıl saçlar yumuşak kıvrımlarla Kit'in

omuzlarına dökülüyordu. Sonra makyaja başladı. Genç kadının yüzünü fondötenledikten sonra dikkatli bir göz makyajı yaptı. 1Dudaklarının şekli çok güzel," deyip ruju da sürdükten sonra eserine hayran gözlerle seyretti. O yorgun ve çökmüş kadının yerini pırıl pırıl parlayan baştan çıkarıcı kadın almıştı.

O ana kadar Kit'in aynaya bakmasını engelleyen Moira gidip küçük bir el aynası getirdi ve uzattı. Kit aynayı eline aldı ve bir çığlık kopardı. „Tanrım! Şimdiye kadar kendimi hiç böyle görmemiştim.Kendi başına nasıl yapacağımı da öğretisin bana Moira, değil mi? “Elbette. Bir kaç kez yaptıktan sonra senin de elin alışır.”

“Gidip Patrick’e göstermeliyim. Koşarak çalışma odasına gidip kapıyı açtı. Huzursuz bir tavırla başını kaldıran Patrick’in yüzündeki sıkıntılı ifade kardeşini görür görmez değişti. „Harika görünüyorsun Kit.”

Kit gururlu bir tavırla çenesini kaldırdı. „Gerçekten çok güzel oldum, d“ğil mi? “Sinemadan sonra bütün barları dolaşip etrafı dağıtmalıyız.”

Patrick gözlerini yavaşça kapının yanında duran Moira’ya çevirdi. Bakışlarında sessiz bir teşekkür vardı. Bununs adece basit bir makyaj olmadığını, kit'in uzun bir süredir kaybettiği kendine güveni yeniden sağladığını biliyordu. Ve bunun için Moira’ya minnettardı.

On Dördüncü Bölüm

Sinemada eski bir Pembe Panter filmi oynuyordu. Kit, Moira ve Patrick kahkahalarla izlediler. Sonra Beausejour Otelı'nin barına gittiler. Bir piyanist romantik parçalar çalıyordu. Kit loş salonu dalgın gözlerle izleyip sessiz kalınca Patrick dayanamadı. „Neyin var Kit?”

“Sadece düşünüyorum...Moira, lütfen bana gülme.Ama sana bir şey sormak istiyorum. Şu salondaki bütün kadınlara bana yaptığın gibi makyaj yapabilir misin?”

“Elbette. Pek o kadar zor bir şey değil bu. Önemli olan karşındaki yüzü önce iyice inceleyip güzel noktalarını ve hatalı yanlarını tespit edebilmek.Sonra güzel noktaları daha çarpıcı kılip, hatalı yanları gözden saklayacak bir makyaj yapabilirsin. Çok kolay gerçekten.”

Kit düşünceli bir sesle karşılık verdi. „Bana makyaj yapmada pek uzun sürmedi.”

Ben New York’a ilk geldiğimde ve çalışmaya başladığımda kendi makyajımı kendim yapıyordum. O yüzden bu işin püf noktalarını öğrenmek zorunda kaldım Kit.Pek de zor değildi.”

“Baksana, bir fikrim var. Neden bir dizi dükkân açmayı düşünmüyorsun? Kadınları baştan aşağı değiştirebileceğin...Saçlarını, manikürlerini, makyajlarını yapabileceğin.”

“Elizabeth Arden yapıyor zaten bu işi.”

“Evet, ama bu çevrede hiç böyle bir yer yok.Hem ben sıradan insanlar için böyle bir yer açılmasından söz ediyorum. Yani benim gibi kendini bırakmış anneler,kocasına biraz daha güzel görünmek isteyen sıradan ev kadınları için açılan yerlerden. Elizabeth Arden’inkiler çok farklı bir kesime hitap ediyor.”

Moira bu fikirle gitgide daha çok ilgilenmeye başlamıştı. „Aslında hiç de fena olmaz. Sıradan insanların rahatlıkla girebileceği, fiyatların çok yüksek olmadığı böyle bir güzellik enstitüsü iyi bir iş yapabilir.”

Kit heyecanla bağırdı. „Bugn beni yepyeni bir insan yaptın Moira. Başkalai içinde aynı şeyi yapabilirsin. Bugün aynaya baktığımda sanki farklı bir dünyaya girmiş gibi hissettim kendimi.”

“Farklı br dünya!” Moira birden heyecanlandı. „Açacağım enstitülere bu adı verebilirim.”

“Harika! Halifax’da bir merkezin olur. Sonra Moncton, St.John, Fredericton, belki de Sdney. bazı

enstitüler diğerlerinden daha küçük olabilir. Sen de sırayla hepsini dolaşıp işlere nezaret edersin.”
“Peki sence nereden başlamam gerek?”
“Halifax’dan. Sen de öyle düşünmüyor musun Patrick?”

Patrick dikkatle onları dinliyordu. „Bence de en uygun yer orası. Mankenlikten sıkıldığını söylüyordun Moira. Böyle bir iş senin için yeni bir heyecan kaynağı olabilir. Peki bu işi yapmak için herhangi bir diplomaya gerek var mı?”
“Önce bir yığın araştırma yapmam ve bazı kurslara gitmem gerekiyor. Oh, harika bir şey olacak!”

Patrick güldü. „Moira, eğer Halifax’dan başlamak istiyorsan, okyanus kıyısında bir ev kiralamamız gerekiyor. Bu arada işlerini rahatlıkla takip edebilirsin oradan.”

“Harika!

Moira şaşırıldı. „Yani Pleasantvale’deki evini bırakacak mısın?”

“Eh, okyanus kenarında bir ev için bırakabilirim.”

“Peki, orada çalışabilir mirin?”

“Sanırım çalışabilirim. Benim tek derdim, kentin içinde oturmamak.”

“ben de New York’taki evimi satarım. Böylece yatırım için daha çok para olur elimde.”

“Ve bundan sonra birlikte oturabiliriz.”

“Deniz kıyısında.Üstelik yeni bir işim de olacak.”

Patrick ayağa kalkarak masaya dayandı. „Benimle evlenecek misim Moira?

Moirada ayağa kalktı.Yüzü mutlulukla ışı ışıldı. „Birbimizden hiç ayrı kalmayacağız. Oh Patrick! Elbette evleneceğim seninle.”

Patrick masanın üstünden uzanıp onu uzun uzun öptü. Çevredeki masalardan alkış sesleri duyuldu. Piyanist de durumu fark etmiş, düğün marşını çalmaya başlamıştı.

Moira’nın başı dönüyordu. „Yine seyirci önündeyiz.” diye mırıldandı.

“Evet, onlar benim tanıklarım.Onların önünde söz verdin benimle evleneceğine. Artık geri dönezzsin.”

Patrick garsona işaret ederek bir şişe şampanya getirmesini söyledi. Şampanyayı patlatıp bardaklara doldurduktan sonra, „New York’un ve Pleasantvale’nin en güzel kadını Moira’ya” diyerek bardağını kaldırdı.

Moira’da bardağını kaldırdı. „Dünyanın en harika erkeği Patrick’e”

Patrick kardeşine gülümsedi.” Üçümüzün de mutluluğuna.”

Kit bardağını kaldırdı. İşte buna içerim.”

Bir saat sonra eve döndüklerinde üçünün de yüzü mutlulukla parlıyordu. Kit ikisine de iyi geceler diledikten sonra odasına girdi. Moira ile Patrick koridorda yalnız kalmışlardı.

“Eeee,” dedi patrick. „Şimdi eni kollarımın arasına alıp yatak odasına götürmem gerekiyor.Eğer bu bir oyun olsaydı, burada perdeler inerdi.”

“Ama oyun olmadığına göre, koltuk değneklerine dayanarak kendi odana gitmen gerekiyor.”

“Bu senaryoyu beğenmedim işte.”

“Yeniden yazabilirsin.”

“Kit gider gitmez bunu yapacağımdan emin olabilirsin.” Gözlerini Moira’ya dikip uzun uzun baktı.

„Seni mutlu etmek iin elimden geleni yapacağım, sevgilim.”

“Ben de Patrick, ben de.”

Uzun uzun öpüştükten sonra ikisi de kendi odalarına girdiler.

Kit bir hafta daha kaldıktan sonra dönmeye karar verdi. Uçağı öğleyin kalkacaktı. Telaşa eşyalarını topluyor, çocukların oyuncaklarını unutmamak için etrafı son bir kez gözden geçiriyordu.

Ama tam havaalanına gitmek üzere yola çıkacaklarında beklenmedik bir aksilik çıktı. Cipi aküsü boşalmıştı. „Oh, ne yapacağız şimdi?“

Patrick sakın bir sesle karşılık verdi. „Dave’e telefon edip kamyonunu isterim. bu arada o da cipi götürür aküsünü doldurur.“

„Hepimiz kamyonu sığabilecek miyiz?“

„Kahretsin! Ne yazık ki hayır. Moria, Kit’i havaalanına ya senin ya benim götürmem gerekiyor. „
„Sen götür,“ dedi Moira.İki kardeşin birbirlerine na kadar bağlı olduklarını biliyordu. Yolda son bir kez gevezelik ederlerdi. „Dizin iyi, değil mi?“

„Evet...Ben şimdi dave’e telefon edeyim.“

„tamam. Sen dönene kadar ben de biraz veranda da güneşlenirim.“

Az sonra dışarıdan kamyonun sesi duyuldu. Dave kamyonu getirmiş, cipi de götürmek üzere arkasına bağlamıştı. Patrick yolda cipi bırakacak, havaalanından dönüşte de bırakacaktı.

Moira Kit’in toparlanmasına yardımcı olduktan sonra Patrick’e yaklaştı. „Dikkatli kulan, olur mu?“

„Bütün dikkatimi yola vereceğimden emin olabilirsin,“ diye fısıldadı Patrick onun kulağına.“
Döndüğümde dünyanın en güzel kadını beni burada bekliyor olacak. Ve ikimizden başka kimse olmayacak evde. Saat tam üçte beni bekle Moira.“

Moira, Kit’i yanaklarından öptü. „Sana çok şey borçluyum Kit. Sen bir çözüm yolu göstermeseydin, patrick ile evlenmemiz daha epey zaman alacaktı sanırım.Teşekkürler.“

„Beni düşünme davet etmeyi unutmazsınız, değil mi?“

„Sen ve Peter ilk davetliler olacaksınız.“

Birbirlerine sarılıp vedalaştılar.Moira kamyon gözden kaybolana kadar onların arkasından el salladı. Sonra eve girdi. Oturma odasını ve mutfağı toparlayıp bulaşıkları yıkadı. Uzun uzun banyo yaptı. Nihayet beklediği gün gelmişti işte. Bugün öğleden sonra Patrick’in kollarında olacaktı.

Evin güneşe bakan cephesinde bir veranda vardı. Güneşlenmek için ideal bir yerdi. Patrick dönene kadar orada güneşlenebilirdi. Üstelik hava her zamankinden sıcaktı. pırıl pırıl bir güneş etrafı ısıtıyordu. Elbiselerini çıkartıp iç çamaşırlarıyla kaldı. Buraya gelirken valizine bir de bikini sıkıştırmak aklına gelmemişti. Ama Kit buna da bir çözüm bulmuştu. Daha önce ki günler de onunla birlikte verandada güneşlenmişlerdi. Bunun için elbiselerini çıkartıp iç çamaşırlarıyla şezlonga uzanmaları yetiyordu.

Verandaya çıkıp şezlonga uzandı ve gözlerini kapadı. Patrick geldiğinde olacakları düşünerek heyecanlanıyordu. Belkemiğinde garip bir ürperti hissetti. Bütün vücudu güneşin altında eriyordu sanki. Döndüğünde Patrick’in onu böyle yarı çıplak bulmasını istemiyordu. Ama nasıl olsa arabanın sesini duyar ve hemen kalkıp içeri girebilirdi.

Ancak bir saat kadar sonra, ne bir araba sesi duydu Moira ne de Patrick’in ona yaklaşıp uzun uzun, hayran gözlerle kendisini incelediğini fark etti.

Boynunda, omuzlarında gezinen dudakların temasını hissettiğinde şaşkınlıkla gözlerini açtı. Vücudunda dolaşan eller onu yenidenhayata döndürüyordu sanki.

Yüzüne dökülen saçlarını hafifçe geriye itip Patrick’e baktı. genç adamın yüzündeki ifadenin yoğunluğu karşısında bir an titredi. İstekle, tutkuyla, aşkla bakıyordu Patrick. Sonra eğilip uzun uzun Moira’yı öpmeye başladı.

Moira kollarını onun boynuna dolayarak genç adamı kendisine doğru çekti. Artık korkularından ve

tereddütlerinden kurtulmuştu. Bildiği bir tek şey vardı. Bu adamı seviyor, onunla sevişmek ve evlenmek istiyordu.

Uysal bir teslimiyetle kendini ona verdi.

Uzun bir süre sonra verandanın ahşap zemininde birbirlerinin kolları arasında mutlu ve yorgun yatıyorlardı.

"Benimle evleneceksin değil mi Moira?"

"Evet."

"En kısa zamanda?"

"Evet."

Patrick'in gülümsemesinde bir zafer işareti vardı. Moira'yı elinden tutup ayağa kaldırdı. „Gel benimle."

"Birisi görececek patrick."

"Buranın avantajlarından biri de budur işte. Çevrede hiç kimse olmadığı için rahat rahat davranabilirsin."

Onu elinden tutup evin ön tarafına götürdü. Karşıdaki tepelere doğru bütün güzüyle bağırdı. „Moira'yı seviyorum. Tepelerden sesinin yankısı geldi. „Moira'yı...yı... sev...viyorum."

Moria başını arkaya atarak güldü. Sonra o da bağırdı. „Patrick'i seviyorum. Yankı yine duyuldu. „Rick...rick...rick" Mutlulukla gülerken Patrick'in gözlerindeki fadeyi fark ederek olacakları anladı. „nereye gidiyoruz?"

"Yatağa."

"Pek fazla konuşmaktan hoşlanmıyorsun değil mi?"

"Konuşmaktan daha iyi şeyler biliyorum."

Patrick onu kucağına alarak eve girdi ve götürüp yatağın üstüne bıraktı.

Moira masum bir sesle sordu. „Ne tür şeyler örneğin?"

Patrick'in yüzündeki gülümseme silindi. „Beni sev,Moira," diye inledi. „ne kadar çok sevdiğini göster bana.

Moira artık aşkın zevkini öğrenmiş, tecrübeli bir kadın gibi hissediyordu kendisini. Yavaşça dönüp onu öpmeye başladı. Ellerini onun sert bedeninde dolaştırıyor, nelerden zevk aldığını keşfediyordu. Sonunda Patrick daha fazla dayanamayacağını anlayarak tutkuyla ona sarıldı. Birlikte yepyeni bir zirveye tırmandılar.

Bir süre birbirlerinin kollarında yorgun ve mutlu uyuduktan sonra uyandılar. Patrick sanki konuşmaya hiç ara vermemişler gibi sordu. „benimle ne zaman evleneceksin?"

"Bir yere kaçmayacağımı biliyorsun değil mi?" Moira yüzünü onun geniş göğsüne yasladı.

Gülümseyerek ekledi. „Zaten şu anda değil kaçmak, yürüyebileceğimi bile sanmıyorum."

"Evet, farkındayım Moira. Bütün dünyaya haykırmak istiyorum.Sadece Pleasantvale tepelerine değil, bütün dünyaya, „Moira artık benimdir," diye haykırmak istiyorum.

Moira onun kulağını öptü. „Kit'e birz zaman tanımız lazım.Kızcağz eve gidecek, valizlerini açacak, banyo yapacak ve tekrara toparlanacak."

"Haklısın."

"Ayrıca ailemle tanışmak için benimle Scots Bay'e gelmek zorundasın. Babam eski kafalı bir adamdır. Benimle evlenmek için ondan izin isteyeceksin. Ayrıca oyun yazmanın da saygıdeğer bir iş olduğu konusunda onu ikna etmek zorundasın."

Patrick güldü. „Archie de elinde bir silahla beni bekleyecek mi orada?"

"Sanmıyorum. Şu anda belki de Lorraine ile çıkıyorlardır.

"Anlıyorum. Yine de yapılacak bir yığın iş var,değil mi?"

Moira birden ciddi bir tavırla doğruldu. „Patrick, Halifax'da çalışmaya başlarsam, benimle birlikte orada oturacağını söylediğinde ciddiydin değil mi?"

"Elbette."

"Ama burayı çok seviyorsun sen. Ayrılmak zorunda kaldığın için pişman olmayacak mısın sonra?"
"Buraya satmayacağım Moira. Hiçbir zamanda satabileceğimi sanmıyorum. Ama okyanus kenarında bir evde oturabilirim. inan, kendimi kandırmıyorum.Senin mutlu olman benim için her şeyden önemli."

"Farklı Bir Dünya' işinin yürüyeceğine inanıyor musun?"

"Önce epey yorulacaksın.Piyasa araştırması yapman, yeni insanlarla tanışman, çevreyi öğrenmen gerekecek. Önce pek büyük çaplı yatırıma girmezsin, ama zamanla büyüyeceğinden eminim."

"Çalışmaya ihtiyacım olduğunu anladığın için seni her zamankinden daha çok seviyorum Patrick."

"Ben de yazmadan yaşayamam. Senin için de aynı şeyin geçerli olduğunu neden kabul etmeyeyim?"

"Ama bir şeyden korkuyorum Patrick Sen yeni bir oyuna başladığında odana kapanıp kimselere görünmüyorsun. Anlaşılan ilk başlarda benimde işim başımdan aşkın olacak. Peki bu arada birbirimize yeterince zaman ayırabilecek miyiz?...Evliliğimizi ihmal etmek zorundayız değil mi?"

Söylediklerine bütün kalbiyle inandığının farkındaydı. „Evliliğimiz her şeyden önce gelmeli Patrick."

"İkimiz de bunu bildiğimiz takdirde sorun çıkmaz Moira. Ama günün birinde bunu unuttuğunu fark edersem, seni hemen yatağa atıp hatırlatırım.Bilmiş ol."

Moira bir kahkaha attı. „Aynı şeyi benim de yapacağımdan emin olabilirsiniz. Gerçi biraz fazla iri yapılısın, seni taşımak güç olacak ama ne yapar ne eder bir yolunu bulurum."

"Beni yatağa götürmek için hiç bir zaman kuvvet kullanmana gerek kalmayacak sevgilim. Bir kere böyle okşa yeter."

"Oh, emin misin?"

"İnan bana sevgilim, yeni bir oyuna başladığım zamanlarda bile, parmaklarını bir kez bedenimde dolaştır, o zaman neler olacağını göreceksin."

Moira „Hmmm," diye mırıldanarak onun söylediğini yapmaya başladı.

THE END